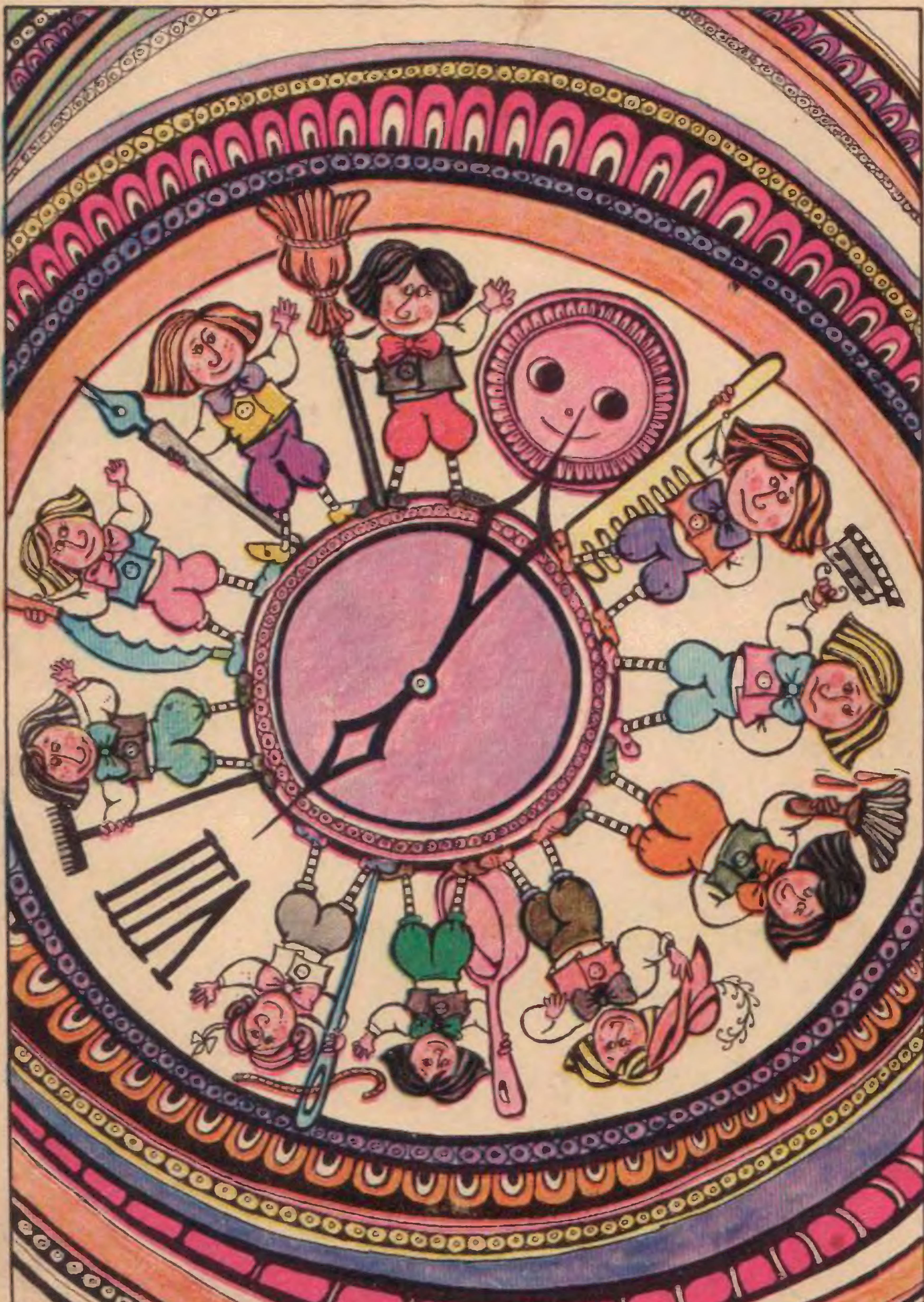
ALINA NOUR

EXTRATEREȘTRII DE BUZUNAR

EDITURA ION CREANGĂ

ALINA NOUR

EXTRATEREȘTRII DE BUZUNAR

EDITURA ION CREANGĂ
București, 1987

Coperta și ilustrațiile aparțin autoarei

CAPITOLUL 1. **Unde apar Lyl și Evy**

— Nouă ne place pe Pămînt fiindcă aici există buzunare care circulă fără combustibil! zise Evy.

— Adică pe planeta asta trăiesc niște oameni mari care trag după ei niște buzunare mici! o completă Lyl.

— Dar la voi... cum e? pufni curioasă în rîs, Ada.

— La noi e tocmai invers, preciză Lyl. Buzunarele sînt mai mari decît noi, au și motor, un nasture drept volan și ne putem deplasa oriunde vrem cu ajutorul lor. Chiar și în spațiul cosmic! Acesta, de pildă, în care ne aflăm noi acum, este chiar un buzunar cosmic.

Ada privi curioasă spre ciudata pereche, formată dintr-un băiețel și o fetiță, nu mai mari decît un deget, care pluteau prin fața ferestrei sale, instalați ca într-un adevărat vehicul, într-un frumos buzunar din catifea albastră, pe care îl manevrau în zborul lor, folosind ca volan un nasture de plapomă.

— Hei, pămînteanco, nu vrei să facem cunoștință? strigară cei doi spre fetiță.

— Cum să nu, răspunse ea, bucuroasă. Pe mine mă cheamă Ada. Dar lumea mă poreclește și Ada-Alintata.

— Iar eu sînt Lyl, strigă băiețașul din buzunarul cosmic.

— Și eu Evy, se prezentă la rîndul ei fetița de lîngă el.

— Însă avem și noi o poreclă! preciză băiețașul. Nouă ni se mai spune și... „extratereștri de buzunar“! Asta, probabil, fiindcă sîntem atît de micuți, încît încăpem numai bine în buzunarul unui pămîntean. Sau poate fiindcă circulăm prin spațiul cosmic, folosind ca mijloc de transport buzunarul cu motor... Apropo, nu ai cumva la îndemînă niște fiole cu benzină pentru brichetă? Ne-ar fi de mare folos, că am cam rămas fără combustibil!

Ada răspunse că le poate îndeplini dorința. Dădu fuga la bucătărie, și căută în sertarele dulapului. Știa că tatăl ei lăsase cîteva fiole acolo, să le aibă, la nevoie, pentru brichetă. Cînd se întoarse în cameră cu „combustibilul“ în mînă, văzu că micii extratereștri aterizaseră între timp pe pervazul ferestrei. Lyl sparse cele trei fiole primite de

!a Ada și le turnă, grijuliu, într-un dispozitiv special din motorul buzunarului său cosmic.

— Să știți că a fost o surpriză foarte mare pentru mine, începu Ada, din nou, discuția. Mama tocmai îmi făcuse patul, și îmi spusese „noapte bună". Dar mie nu mi-era somn... M-am așezat atunci la geam și admiram cerul înstelat, cînd, dintr-o dată, mi s-a părut că aud un zbîrnîit ciudat dinspre înălțimi. La început nu mi-am dat seama despre ce era vorba. Mă gîndeam că poate, în depărtare, trecea un avion. Apoi, am auzit zbîrnîitul acela apropiindu-se... și am văzut buzunarul vostru... comic... pardon! voiam să spun cosmic — plutind prin fața ferestrei mele. Ha! ha! Știți, mi s-a părut nu numai ciudat, dar și caraghios!...

— La urma urmei, se ofensă Lyl, nici noi nu vă înțelegem prea bine pe voi, pămîntenii... La rîndul vostru, ne păreți grozav de caraghioși! Și asta pentru că tîrîți toată ziua-bună ziua buzunărașele alea mici și prăpădite, după voi. Asta, desigur, fiindcă sînt mult prea mici pentru voi, astfel că nu le puteți utiliza nicidecum ca mijloc de transport, cum s-ar cuveni. Păi, de ce nu le faceți mai mari? Vă e lene?

— Ha! Ha! Ha! rîse, la rîndul ei, Evy. Și eu mă întreb de ce oare voi, pămîntenii, aveți obiceiul nostim să vă cărați numai mîinile

în buzunare, în loc să intrați în ele, cu totul... să le puneți un motor, și să călătoriți confortabil ! Că normal ar fi să vă ducă buzunarele pe voi, și nu să le tîrîți voi pe ele, de colo-colo...

— De fapt situația asta ne convine de minune, interveni Lyl. Noi, extratereștrii de buzunar, cînd venim pe Pămînt și se întîmplă să ni se termine combustibilul, ne ascundem adeseori prin buzunarele voastre. E foarte plăcut. Buzunarele voastre circulă fără combustibil. Le cărați voi, oamenii, și ne plimbați astfel, și pe noi, odată cu ele !

— Desigur, grăi Evy, sînt și unele aspecte care nu ne plac... De exemplu, obiceiul vostru de a înghesui tot felul de lucruri prin buzunare : radiere, penițe, vreun pieptene, o oglinjoară, batiste, creioane, agrafe, caramele... ba nu ! astea din urmă ne plac. Le ronțăim cu mare plăcere ! Și se mai întîlnesc acolo cîte și mai cîte... chei, carnețele, bilețele...

— Și ce nu se găsește acolo, la o adică ! Tot ce vrei și ce nu vrei ! Din cauza asta uneori stăm tare înghesuiți. Nu e prea comod ! conchise Lyl.

— De aceea, spuse Evy, unii dintre noi, mai răutăcioși, aruncă unele lucruri din buzunar, spre a-și face mai mult loc și a călători mai confortabil.

— N-am ce spune, frumos obicei ! Și după aceea noi, pămîntenii, căutăm vreo cheie dispărută sau vreun bilet de tren sau mai știu eu ce obiect pe care eram convinși că-l pusesem bine în buzunar ! își dădu cu părerea Ada, cu un ton plin de ironie.

— Dar asta nu face nici o supărare, nici o supărare, se grăbi să precizeze Lyl, auzind-o. Poate că nu știți că lucrurile pierdute, prăpădite, dispărute din buzunare pot fi regăsite pe planeta aceea specială...

— Care planetă ? întrebă uluită Ada.

Lyl și Evy se priviră unul pe altul, contrariați. Păreau că-și spun din ochi : „Ia te uită ! Ea nu știe ! Să fie adevărat că nu a auzit de planeta asta ?"

— Eh, hai, nu-mi spuneți ? Despre care planetă vorbiți ? se interesă, plină de curiozitate, Ada.

— Vai, dar cum se poate una ca asta ? Tu, pămînteanco, n-ai auzit de PLANETA OBIECTELOR PIERDUTE DIN BUZUNARE ?

— Cum ? Cum ați spus ?

— PLANETA OBIECTELOR PIERDUTE DIN BUZUNARE ! repetară voioși cei doi extratereștri și prinseră a rîde de uimirea fetiței.

— Interesant, foarte interesant... Dacă-i așa, apoi aflați că și eu, Ada-Alintata, aș vrea grozav să fac, cît de iute, o vizită pe această planetă. Dar nu cred că ar fi posibil. Ah ! Dacă m-aș putea face mică, mică, v-aș ruga să-mi rezervați un locușor lîngă voi, în caraghiosul ăla de buzunar cosmic, și să mă duceți în zbor pînă acolo.

— Dar de ce, dragă? Ai pierdut cumva dintr-un buzunar de-al tău ceva deosebit de prețios?

— Mda... am pierdut ceva... știți... e vorba de un lucru la care țin destul de mult... și de care o să am în curînd nevoie!

— Dar despre ce e vorba? Nu ne poți spune și nouă? Sau e secret? se interesară cei doi extratereștri.

— Am să vă explic pe scurt. Peste două săptămîni va începe din nou școala... vacanța de vară este pe sfîrșite... Or, clasa noastră a primit ca temă de vacanță, la literatură, efectuarea unei compuneri cu titlul: „CUM NE AJUTĂM PĂRINȚII ÎN VACANȚĂ". Eu am fost în vara asta plecată, împreună cu părinții, la țară, la bunici. Ei, și acolo am compus o lucrare foarte frumoasă. Știți, m-am inspirat chiar din realitate, așa cum și trebuia. Fiindcă, în tot timpul vacanței, mi-am ajutat ba părinții, ba bunicii la diferite treburi, prin gospodărie... (Nu știu de ce, dar Ada se cam înroși, spunînd toate acestea). Am scris deci compunerea aceea pe cîteva foi, cu pixul... urma să o transcriu pe caietul de compuneri, cînd reveneam acasă. Am pus filele acelea bine, la păstrare, în buzunarul de la pantaloni. Din nefericire, atunci cînd m-am întors cu trenul înapoi, în oraș, m-am îmbrăcat chiar cu pantalonii cu pricina... și probabil că — nu știu cum — mi-a căzut compunerea din buzunar. Cînd am ajuns acasă, vă dați seama ce mare supărare pe mine! N-am mai găsit nici măcar o foaie din ea!

— Ei! Și pe urmă? făcură cam nedumeriți cei doi extratereştri.

— Ce, mai trebuie un „și pe urmă?" se enervă Ada. Dar asta nu e de ajuns? Eu găsesc că-i chiar groaznic, zău așa! Să-mi pierd frumusețe de compunere!

— Ei! Ce mare lucru să scrii alta, din nou? Poate îți iese și mai frumoasă! o sfătui Evy. Într-o oră, să zicem, e gata! Ce rost ar avea să te obosești cu o călătorie pe o planetă atît de îndepărtată...

— Da, desigur, ai dreptate, fu de acord Ada. Dar, de fapt... cum să vă spun... în primul rînd, mie îmi plac grozav călătoriile. Şi apoi, mă gîndeam că dacă aş avea posibilitatea să ajung acolo, poate aş reuși să regăsesc cîte și mai cîte lucruşoare pierdute din buzunar...

— A, nu e vorba numai de obiectele dispărute din buzunar. Noi ți-am spus denumirea prescurtată a planetei. În realitate ea se numeşte PLANETA OBIECTELOR PIERDUTE DIN BUZUNARE, SERTARE ŞI GHIOZDANE. Şi cred că înțelegi de ce...

— Aha! Deci acolo am să pot găsi orice mi-a dispărut din buzunare, din sertare ori din ghiozdanul meu! exclamă veselă Ada.

— Aproape orice. Mai precis, e vorba de acele lucruri care...

Dar Lyl o întrerupse pe prietena lui, așa că Evy nu apucă să-și termine vorba. Ada nu observă, pentru că băiețașul prinse a sporovăi vesel, mai departe:

— Mă rog, mă rog. Noi ne-am dat seama cît de mult ți-ar place o călătorie pe acea planetă. Atunci, uite ce e de făcut. Eu și Evy, îți vom face cadou un năsturaș fermecat. Asta așa, drept răsplată pentru că ai fost atît de drăguță și ne-ai ajutat, dîndu-ne cele cîteva fiole cu benzină pentru brichetă, ca să ne putem alimenta motorul.

— Un năsturaș fermecat ? se minună Ada.

— Exact ! Fermecat, așa cum ai auzit, întări Lyl, și-i întinse fetiței un năsturaș sidefiu la culoare.

Ada îl luă în palmă și îl admiră, întorcîndu-l cînd pe o parte, cînd pe alta. Își aduse aminte că are o rochiță roșie, împodobită la gît și la mîneci cu nasturi. Chiar în după-amiaza zilei de ieri, ea descoperise că îi căzuse un nasture, pe care zadarnic îl căutase. Se duse deci la șifonier și scoase rochița cu pricina. Constată cu cea mai mare uimire, că năsturașul primit în dar semăna foarte bine cu ceilalți nasturi sidefii, care împodobeau frumoasa ei rochiță.

— Și spuneți că e vorba chiar de un nasture fermecat ? întrebă ea, bănuitoare. Parcă nu-i prea venea să creadă așa ceva. Se gîndea mai degrabă că, nu se știe cum, cei doi extratereștri de buzunar găsiseră acel nasture, și acum i-l făceau cadou, păcălind-o că ar fi fermecat.

— Dacă-ți spun, trebuie să mă crezi ! Este cu adevărat un năsturaș sidefat și fermecat ! o lămuri pe un ton cam supărat, Lyl. Ce, doar nu crezi cumva că te mint, că vorbesc aiurea ! Ca să te poți folosi de el, trebuie mai întîi să ți-l coși la rochiță.

— Oricum trebuie cusut ! spuse repede Ada. Că e tocmai nasturele care-mi lipsea... Am să o rog mîine pe mama...

— Pe ciine să roogi ? întrebă Evy, cu glas speriat. Nu trebuie să rogi pe nimeni. Ce, tu nu știi să coși un nasture ?

Ada stătu pe gînduri, apoi zise, roșindu-se puțin :

— Ba știu, cum să nu știu. Mare lucru ! Să coși un nasture !

— Așa ! se liniști Evy. Nu de alta, dar acest nasture nu are nici o putere dacă nu e cusut chiar de mîna celui care îl folosește.

— Așa că, dacă nu știi cumva să coși, mai bine ni l-ai da înapoi, preciză Lyl.

— A, asta nu ! zise Ada, strîngînd nasturele în pumn, și ascunzîndu-și mîna la spate.

— Ei, dacă-i așa, bine, fie. Deci va trebui mai întîi să coși acest nasture la rochiță. Apoi, va fi destul ca să-l răsucești ușor de trei ori spre dreapta... că vraja își va face efectul ! Te vei face mică, mică, așa, cam cît noi, și te vei pomeni zburînd prin spațiul cosmic ! Vei ajunge direct pe PLANETA OBIECTELOR PIERDUTE DIN BUZUNARE... Acolo, o să-ți cauți compunerea aceea, la care zici că ții atît

de mult, precum și celelalte obiecte pe care le-ai pierdut în decursul timpului, din buzunare, sertare și ghiozdane...

— Iar atunci cînd vei avea chef să revii pe pămînt, va trebui să răsucești năsturașul cel fermecat de trei ori, dar de data aceasta spre stînga. Te vei pomeni imediat acasă... și vei redeveni, firește, la loc, la statura ta obișnuită !

— Pare foarte simplu ! N-am decît să răsucesc un nasture ! își dădu cu părerea Ada.

— Mda. Dar mai este o problemă. Nasturele acesta nu e un nasture obișnuit. Are pretenții. Vrea să fie cusut cît se poate de trainic, de bine și frumos ! Înțelegi ? Vrea să fie cusut așa, ca de o mînă de adevărată gospodină... Nu suportă să fie cusut de mîntuială, încît să atîrne de-un fir de ață...

— Măi, măi, ce pretenții ! pufni Ada în rîs. Mic, mic, dar cu pretenții mari !

— Păi, nu de alta, o lămuri Evy. Dar în primul rînd, s-ar putea întîmpla să-l pierzi pe drum ! Îți dai seama ce nenorocire ar fi ! Ai rămîne, așa, mică, de-un deget... și rătăcită în spațiul cosmic... fără să mai poți să te întorci la ai tăi, pe pămînt !

— Ei ! Ce mă bateți atîta la cap ! dădu Ada a lehamite din mînă. De s-ar întîmpla așa, poate o să am norocul să mă întîlnesc din nou cu voi, și mă aduceți cu buzunarul acasă...

— Ca să nu mai spun, continuă netulburată Evy, că s-ar putea petrece unele lucruri neplăcute, de pildă... în cazul în care ai coase nasturele strîmb sau urît, așa, atîrnat pe-o parte...

— Biine ! Biine ! căscă plictisită Ada, fără să dea prea multă atenție spuselor acesteia, fiindcă deja visa cu ochii deschiși, la extraordinara călătorie prin spațiul cosmic.

— Ei, atunci noi îți spunem la revedere ! Și îți urăm noroc ! strigă Lyl, ca să se facă mai bine auzit, căci dăduse drumul la motor și deja se înălțase cu buzunarul său cosmic în zbor.

— Da, da, îți urăm să coși bine năsturașul cel sidefat și fermecat, și să ai parte de o călătorie cît se poate de plăcută ! Să găsești tot ce îți dorești ! îi zise la rîndul ei Evy, făcîndu-i semne de adio cu mîna.

Apoi Lyl răsuci nasturele sidefiu, ce servea de volan, iar buzunarul cu motor făcu o curbă de toată frumusețea în aer, după care se înălță zbîrnîind spre cer, și se pierdu printre stele.

CAPITOLUL 2. **Unde aflăm de ce Ada era poreclită „Alintata"**

Nu degeaba i se mai spunea și Ada-Alintata. Era singură la părinți, și întreaga familie o răsfăța cît se poate de mult. Nimeni nu o pusese vreodată să mături, să spele vasele sau măcar să facă niște mici cumpărături. Nu ștersese niciodată praful de pe mobile și nu-și spăla singură nici măcar ciorapii sau batista. Nici pe fierul de călcat nu pusese mîna în viața ei ! Ce mai tura-vura, era tratată ca o mică prințesă ! Unde mai pui că, dacă își dorea cumva ceva, o bluză sau o rochiță, portocale sau sandale, vreo carte de colorat ori un pisoi de pîslă, părinții ei dădeau imediat fuga la magazin și-i cumpărau lucrul dorit ! Nu i se refuza nici o dorință. Dar dacă, uneori, mama, tata, ori bunica se împotriveau în vreo privință, și-i spuneau : „Nu ai voie să faci asta" sau „acum trebuie să faci așa", ori „ar fi bine să ne asculți și pe noi din cînd în cînd"... ei, atunci se desfășura un spectacol de toată frumusețea ! Ada începea să bată cu piciorul în pămînt. să plîngă, să se sclifosească, să arunce cu lucrurile de pereți, să trîntească scaunele prin casă... și pînă la urmă trebuia să i se facă pe voie.

De exemplu, chiar în ziua precedentă avuseseră loc niște scene care, zău așa, ar fi scos din minți chiar și pe cei mai răbdători părinți !

Pe la vremea prînzului, Ada tocmai stătea în camera ei și tăia de zor cu foarfecele tot felul de ilustrații din cărțile ei pentru citit. La un moment dat, mama deschisese ușa și-i spusese :

— Ada, fetița mamei, te rog, vino puțin să mă ajuți, la bucătărie. Știu că nu-ți place, dar uite, tăticul nu-i acasă, s-a dus să cumpere bilete la film, așa că trebuie să-mi dai o mînă de ajutor, la maioneză !

— Dar eu nu vreau maioneză ! Mie nu îmi place maioneza !

— Foarte bine, o să mîncăm numai noi doi, eu și tatăl tău.

— N-aveți decît să mîncați, dar eu n-am chef să învîrt cu lingura pînă m-o durea mîna. E și plicticos !

— Ada, te rog, vino să mă ajuți. Întîrziem cu masa, și n-o să mai ajungem la timp, la film !

— Dar eu nu vreau la nici un film. Am văzut niște afișe mari, colorate, în oraș ! Anunțau că a venit circul ! Eu vreau la circ, să văd lei și elefanți !

— La circ ? Trebuia să spui mai înainte de a pleca tatăl tău în oraș. Dacă vrei neapărat, o să mergem mîine !

— Bine ! Dar să știi, dacă o să merg la circ, vreau să mă îmbrac cu o rochiță nouă...

— Ada, dar ai atîtea rochii și fuste în șifonier !

— Poate, dar eu vreau neapărat una nouă. Am văzut ieri, cînd veneam cu tăticu de la cofetărie, una foarte frumoasă în vitrina magazinului de la colțul străzii noastre ! Era o rochie roșie, cu trei pliuri și o fundă mare...

— Ei, dar asta-i bună ! Abia ți-am cumpărat luna trecută o rochiță roșie !

— Da, dar aceea are buzunare și nasturi sidefii la gît și la mîneci ! Și nici nu-mi place ! M-am săturat de ea !

— Vai, ai îmbrăcat-o de două ori !

— Nu-mi placeee ! Nuuu-mi mai plaaace ! începu să strige fetița.

— Foarte bine. Hai, termină, m-am săturat ! O să ți-o cumpărăm și pe aceea cu fundă. Nu ești tu, fetița noastră ? Vino acum, să mă ajuți la bucătărie !

— Ți-am mai spus, eu n-am poftă de maioneză !

— Atunci măcar ajută-mă la curățat cartofii ! Acuși o să vină tatăl tău, probabil îi e foame...

— Nu curăț nici un cartof ! Dacă o să mă tai la mîini ? Nuuu ! Nici nu mă gîndesc !

În clipa aceea se auzi deschizîndu-se ușa de la intrare.

— Uite, strigă Ada, a venit tăticu. Roagă-l pe el !

— Auzi, dragă, se adresă mama Adei, soțului ei, închipuie-ți : masa nu e gata. Și doar am rugat-o pe Ada să mă ajute, dar ea spune că „nu-i place să se obosească să învîrtă cu lingura în maioneză, nici să taie cartofii, că s-ar putea răni cu cuțitul...“.

Tatăl o privi, cam supărat, pe fiica lui cea alintată, și-i atrase atenția :

— Bine, dacă-i așa, de ce te joci cu foarfeca ? Nu ți-e teamă că te tai la degete ? Lasă, te rog, imediat, foarfeca din mînă !

— Nu-o las ! Nu-o las ! Vreau să mai tai poze !

— Dar nu-i bine nici să strici cărțile astea, cu desene atît de frumoase !

— O să-mi cumperi altele ! Că tot nu mai am povești noi de citit !

— Mai bine ai pune mîna pe manualul de matematică, ori pe cel de istorie, încercă să o sfătuiască mama. Că vacanța se apropie de sfîrșit.

— Ei, uite că nu vreau ! Nu-mi place matematica !

— Dar privește, ce murdărie faci prin cameră ! Numai hîrtii pe covor ! se enervă tatăl. Ai putea măcar să le aduni, să faci ordine !

Ada trînti cărțile de perete, trase un picior în maldărul de ghemotoace și hîrtii de pe covor, și apoi se aruncă pe pat, zbierînd :

— Nu vreau ! Nu vreau ! Nu vreau ! Nu vreau nici să citesc la istorie, nu vreau nici maioneză ! Azi n-am să mănînc deloc !

— Aoleu ! se plesni atunci tatăl cu mîna peste frunte. Am uitat să cumpăr pîine ! Uite, Ada, o să mătur eu în camera ta, dar te rog coboară pînă la magazinul de la parterul blocului nostru, să cumperi o pîine !

— Cobor numai dacă o să-mi cumperi rochia aia roșie, cu fundă, pe care ți-am arătat-o ieri în vitrină...

— Să-ți cumpăr o rochie nouă ? Roșie și cu fundă ? se minună de data asta tatăl. Bine, dar tu mai ai una, tot roșie, pe care n-ai purtat-o decît de două ori ! Știi tu care, aceea cu nasturii sidefii !

— Eu vreau una nouă, cu pliuri și cu fundă, scînci Ada.

— Bine, fata tatii, am să ți-o cumpăr, ce pot face ? Dar acum te rog, coboară după pîine, că mi-e o foame !

— Nu mă duc, nu mă duc, uite așa, nu mă duc !

— Ada ! o apostrofă tatăl.

— Las-o ! interveni atunci mama. Am să cobor eu după pîine. Poate ea, măcar o să pună masa.

— Ce să pun ? se rățoi fetița, întinzîndu-se mai comod pe pat, între perne.

— Măcar atîta lucru să faci și tu, spuse maică-sa, cu un glas obosit, agățînd în cui, șorțul de bucătărie. Farfurii, linguri, furculițe, șervețele... nu-i chiar așa greu. Fă și tu azi o excepție, și te deranjează !

— Biiiine ! spuse Ada îmbufnată. Dacă n-am voie să tai poze, atunci am să-mi pun rochia aia roșie, cu nasturi sidefii, că tot ați zis că n-am prea purtat-o și am să intru în bucătărie, să așez masa !

— Cuum ? se sperie mama. Rochia cea nouă ? Dar dacă ai s-o pătezi ? Știi cît ești de neatentă cînd mănînci ! Totdeauna torni sos pe tine sau verși vreun pahar...

— Tocmai de aia ! strigă triumfătoare fetița. M-am săturat să-mi tot scoateți ochii cu rochia aia afurisită, cu nasturii ei sidefii cu tot. Eu vreau anume s-o pătez, ca să nu mai fie atît de „ca și nouă", și să trebuiască să îmi cumpărați alta !

— Ada ! Dar întreci orice măsură ! o certă tatăl.

Însă Ada se făcu a nu auzi. Se duse la șifoner, îl deschise și scoase afară rochia cu pricina, care fusese frumos pusă pe umeraș, de către mama ei.

— Mă îmbrac chiar acum cu ea ! Și tot cu rochia asta o să merg azi la spectacolul de circ !

— Te anunț că azi mergem la film. Am și luat bilete, spuse calm tatăl ei.

— Știu, replică fetița, dar tocmai de aceea, eu vreau la circ. Azi, neapărat, la circ!

— Dar n-avem bilete!

— Eu vreau la ciirc! Ciiirc! La ciiirc! începu să zbiere Ada, zvîrlind cu pernele în tavan și dînd din picioare.

Tatăl și mama se priviră atunci disperați.

— Mai mare circ ca la noi în casă, nu cred că există! spuse nefericit tatăl.

Ada, care tocmai se îmbrăcase cu rochia cea roșie, prinse din nou a urla, cu lacrimi în ochi:

— Nasturele! Nu are un nasture! I-a căzut un nasture de la piept...

— Lasă! o să-l căutăm noi, altă dată! spuse mama împăciuitoare. Acum du-te, te rog, să...

— Nu mă duc nicăieri! Nicăieri! Vreeeau năsturașul! continua Ada să țipe.

— Ada, treci imediat în bucătărie! M-am săturat! hotărî tatăl ei.

— Nu vreau! Nu mă duc nicăieri! Acum vreau nasturele de la rochie!

— Lasă încolo rochia asta! o sfătui mama. Tot spuneai că nu-ți place. O să o cumpărăm pe cealaltă. Îmbracă-te acum cu altceva, și du-te odată să pui masa!

— Dar nu-mi placeee nimic! Nimic! Eu vreau nasturele! Vreau rochia asta!

— Îmbrac-o fără nasture! Ce te-a apucat acum? Ești totuși din cale afară de alintată!

Dar fetița parcă nu auzea nimic. Deschise iar șifonierul și începu să azvîrle cu lucruri prin cameră.

Atunci mama, ca s-o liniștească, începu să caute nasturele pe jos, pe sub pat, ori prin sertare, în timp ce tata se dădu bătut și coborî el însuși după pîine, nu de alta, dar ca să mai ia și puțin aer curat cu ocazia asta, căci fiică-sa îi făcuse atîția nervi, de-i trecuse și pofta de mîncare.

Nasturele fu căutat, însă zadarnic; nu-l găsiră nicăieri!

— Ei lasă, o să cumpărăm altul, la fel, de la magazin. O să-l înlocuim, spuse mama. Dacă vrei neapărat rochia asta!

— Nu, nu, nu! Acum nu mai vreau nimic! Nici maioneză, nici circ, nici rochie cu funde... dacă nu-i năsturașul, eu nu mai vreau nimic! Și se trînti în pat, plîngînd în hohote.

În timpul acesta, mîncarea se arse pe aragaz. Au întîrziat și la film. După spectacol, părinții au dus-o la magazinul din colțul străzii, ca să-i cumpere rochia cu pliuri și fundă, dar din păcate n-au găsit nici una pe măsura ei. Apoi au fost, bieții de ei, și pe la vreo alte trei magazine, în căutarea unui nasture sidefat. Dar se găseau aici nasturi de toate culorile și mărimile, numai nasturi sidefați, nu. Cînd s-a întors acasă, Ada a mai tras un bocet, a spart o vază, a răsturnat o călimară cu cerneală, așa, ca să se răzbune, de parcă nu ea ar fi fost vinovată de toate acestea.

Ei, și apoi, după ce a mai ciopîrțit cîteva cărți, cu foarfeca, mama a venit, i-a făcut patul, a sărutat-o, spunîndu-i noapte bună, și promițîndu-i că a doua zi vor porni iar în căutarea năsturașului sidefat.

Dar cum Adei nu-i era somn, deschise fereastra și începu să admire cerul înstelat... Ei, și atunci apărură și cei doi extratereștri de buzunar, cu buzunarul lor cosmic, foarte comic, și-i făcură cadou acel năsturaș sidefat și fermecat, ce semăna atît de bine cu cel pierdut de la rochița cea roșie. Așa că fetița își dădu seama că nu avea de ales ; trebuia să se apuce să coasă acel nasture, cu mînuța ei, lucru care îi venea foarte greu, căci nu mai făcuse așa ceva în viața ei.

Însă acum nu avea încotro... dacă dorea să ajungă pe PLANETA OBIECTELOR PIERDUTE DIN BUZUNARE, trebuia să se apuce imediat de cusut. Așa că se hotărî să se pună neîntîrziat pe treabă.

— Asta e ! își spuse ea. Iau ață, iau ac, caut să-mi aduc aminte cam se făcea mama, sau bunica, sau mătușica pe cînd coseau... fac și eu la fel... și gata ! Ce mare scofală, să coși un nasture ?

Și Ada privi la năsturașul ce-l ținea în palma deschisă.

— Eu sînt atît de mare, el e atît de mic ! N-o să mă învingă el pe mine ! Îl cos cît ai zice „pește“.

Într-adevăr, e foarte ușor de zis : „pește“. La fel de ușor e de zis și „îl cos“. Dar, cînd e vorba să treci la fapte, lucrurile nu mai sînt atît de simple. Totul devine foarte greu, deși e vorba de un biet năsturaș, și de un acușor, care parcă nici nu are greutate...

...Mai întîi, Ada se chinui cam o jumătate de oră ca să bage ața în ac. Mai trecu o jumătate de oră pînă ce înțelese că nu se poate coase nici măcar un nasture, dacă nu este făcut un nod la ață. Mai dură ceva timp pînă să se hotărască dacă trebuie pus firul într-una sau în două. În cele din urmă, după ce se înțepă bine de tot la degete, de-i dădură lacrimile, și după ce încîlci o papiotă de ață, năsturașul cel sidefat și fermecat fu cusut.

Ada-Alintata răsuflă ușurată, privindu-și opera. Care va să zică reușise și asta : să coasă un nastur !

— Și părea atît de simplu ! își spuse ea, înciudată.

Își îmbrăcă rochița roșie, își puse șosetele albe, pantofiorii săi cei noi, se pieptănă frumos, apoi se duse, gătită astfel, în fața ferestrei deschise, și privi visătoare spre cerul înstelat. Era teribil de emoționată. În curînd avea să zboare printre stele, așa, ca un adevărat cosmonaut ! De multe ori visase ea așa ceva, dar din păcate, părinții ei nu-i putuseră îndeplini această dorință. Îi cumpăraseră în schimb o rachetă-jucărie, foarte frumoasă de altfel, dar pe care Ada o călcase în picioare, strigînd că nu are ce face cu ea, dacă nu-i bună de zburat printre stele !

...Ei, dar acum, se schimba situația ! Ah, cînd o să afle colegii de clasă, gîndea ea, o să leșine de invidie ! Dar oare au să creadă ? Că parcă nici ei nu-i venea a crede, pînă una alta, că are să zboare printre stele, cu ajutorul unui nasture. Oare nu cumva extratereștrii de buzunar o păcăliseră ? Așa, ca să rîdă puțin de ea, că plînsese atîta după un nasture, de parcă era cine știe ce de capul lui ! Nici măcar fermecat nu era, nasturele ăla prăpădit, chiar dacă maică-sa întorsese casa pe dos, ca să-l găsească, spre a-i îndeplini ei un capriciu.

— Lasă, voi vedea imediat ! își spuse ea. Dacă am să zbor, bine ! Iar dacă nu, și mai bine ! Important e că am găsit nasturele. Și, la urma urmei, mama o să fie foarte uimită mîine, mai ales cînd o să vadă că l-am cusut, eu, singură !

Și Ada trase aer în piept, își făcu puțin curaj, și cu mîna tremurînd de emoție, răsuci năsturașul cu pricina, ușurel, de trei ori spre dreapta...

CAPITOLUL 3. **La curtea lui Nastur-Vodă cel Sucit**

În primele secunde nu se întîmplă nimic deosebit. Fetița se supără, văzînd că nu începe să zboare. Îi dădură chiar și lacrimile de ciudă. Dar, cam după cinci minute, năsturașul cel sidefat și fermecat începu să se învîrtă încet, încet, de unul singur ! Apoi, treptat, căpătă o viteză de rotire tot mai mare, și cu cît se învîrtea mai repede, cu atît se mărea. Deveni mai întîi cît o farfurie, apoi cît o roată de căruță, pînă ce se făcu așa, cam cît o elice de avion. Cine știe ? Poate chiar se transformase în elice. Se

învîrtea atît de repede, că nici nu se mai vedea. În orice caz, Ada simți cum este ridicată, puțin cîte puțin, în văzduh și cum își ia zborul printre stele. Cînd văzu pămîntul de sus, dintre nori, începu, chiar să-i fie frică. Dar călătoria prin spațiul cosmic nu dură, se pare, mai mult de o clipă. Trecu în goană pe lîngă nenumărate stele, meteoriți, pe lîngă comete. Ada-Alintata strînse pleopele de frică, și nu deschise ochii, decît atunci cînd simți că începe să coboare. Văzu sub ea o planetă plină de palate, ca-n povești, și de grădini minunate ! Și astfel, coborî, în zbor, ușor, ușor, și poposi chiar în mijlocul unei pajiști, iar năsturașul fermecat, pe măsură ce se apropia de sol, se făcea tot mai mic, și se învîrtea din ce în ce mai încet ! Cînd puse piciorul din nou jos, într-o poiană plină de iarbă și de flori, năsturașul redeveni la dimensiunile lui obișnuite.

Fetița se uită cu mare curiozitate de jur împrejur. Pe cer străluceau trei sori, unul albastru, unul violet și altul verde.

În jurul ei, tot felul de personaje — probabil curtenii din palatul ce se zărea în apropiere, îmbrăcați cam caraghios, cu niște veșminte uzate și descusute, cu pantofii scîlciați, cu pălării pleoștite și părul ciufulit, mînjiți cu magiun pe nas și pe la mîneci — se ocupau cu un sport cît se poate de ciudat. Anume, aveau în mîini niște ace de cusut, atît de mari că prin urechile lor putea intra o funie groasă. Le aruncau ca pe niște sulițe, chinuindu-se să nimerească în găurile unor nasturi mari de vreo doi metri, nasturi ce serveau, probabil, în acest sport ciudat, drept ținte !

...Ada se învîrti o bună bucată de vreme în jurul lor, privind mirată și așteptînd ca vreunul din ei să-i acorde un pic de atenție, să o întrebe ce caută acolo. Ei, și dacă unul dintre ei i s-ar fi adresat astfel, atunci la rîndul ei, l-ar fi întrebat, cît se poate de politicoasă, unde anume se afla. L-ar fi rugat să-i spună dacă nu se găsea cumva pe PLANETA OBIECTELOR PIERDUTE DIN BUZUNARE. Dar, din păcate, nici unul dintre acești năstrușnici jucători nu se uita mai cu atenție la ea. Așa că fetița dădu din umeri, necăjită, și se hotărî să plece mai departe. Era convinsă că s-ar putea să întîlnească pe drum și persoane mai puțin ocupate, care ar fi fost dispuse să stea de vorbă cu ea. O luă deci pe o potecă străjuită de pomi și flori, și se pomeni într-un soi de grădiniță, din fața palatului pe care-l zărise mai înainte din poiană. Peste tot, tufe de flori, scaieți și bălării. Prin iarbă se jucau pui de rață și de gîscă, care ieșeau scuturîndu-se, dintr-un bazin plin cu apă. Din loc în loc, se găseau bănci din marmură. Ada se așeză pe una din ele, să se mai odihnească, și începu să admire castelul.

Multe geamuri ale palatului erau deschise și fetița își putu da seama că înăuntru era o mare forfotă. Se auzeau chiar, pînă la ea, niște frînturi de fraze destul de ciudate, precum :

— Aoleu ! Iarăși m-am înțepat !

— Acul ! Unde-i acul ? Iar l-am scăpat pe jos !

— Mi s-a încîlcit ața !

— Foarfeca asta nu taie deloc !

— Să fac nod ? De ce numai unul ? Mai bine trei !

Din cînd în cînd, la o fereastră deschisă, apărea capul ciufulit al unei prințese drăgălașe, care, la lumina celor trei sori, se chinuia să bage ața în ac. În curînd, pe o ușă a palatului, ieșiră în goană doi tineri, îmbrăcați la fel de caraghios ca și cei din poiană, și cu cîte o foarfecă, așa, cît toate zilele în mîini. Se fugăriră prin parc, și în cele din urmă începură să se dueleze cu foarfecele lor, de săreau scîntei. Din vreme în vreme, se mai opreau ca să răsufle, și atunci își aruncau, plini de necaz unul altuia, asemenea vorbe ciudate :

„Ața-ntr-una de o pui,
Îți coși nasturele șui !"

sau :

„Ce-i mai important în viață,
Decît nodul de la ață ?"

ori :

„Pune-ți pofta-n cui, îți spun
Ața-n două, n-am s-o pun !"

sau, și mai și :

„Tot mai crezi că-i în zadar
Să îți pui un degetar ?"

Necăjită că nu i se dă nici o atenție, Ada se hotărî să intre singură în vorbă cu ei :

— Nu vă supărați, dar v-aș putea, oare, fi de folos cu ceva ? De ce v-ați luat la ceartă, atît de rău ?

Cei doi o priviră cu oarecare uimire și îi răspunseră în cor :

„Am cusut de mîntuială
Și ne-am luat la păruială !“

Apoi, unul din ei țăcăni războinic cu foarfeca în aer și strigă spre celălalt :

„Nici un nasture nu ține
Cînd este cusut de tine !“

Dar nici acesta nu se lăsă mai prejos, și-i răspunse :

„Tu un nasture-ai cusut
Și-a căzut, și s-a pierdut !
Doar ți-am spus, de dimineață :
Fă, te rog, un nod la ață !"

Primul duelist țăcăni din nou cu foarfeca în aer și strigă :

„Tot te-nvăț, dar nu ți-e clar :
Pune-n deget degetar !
Și-ața-n două de n-o pui,
Nasturele uite-l !... Nu-i !"

După care, cei doi începură din nou a se duela și dispărură printre tufișuri și scaieți.

Dar Ada-Alintata nu rămase mult timp singură. În curînd, pe o altă ușă a palatului ieși în fugă un curtean. Alergă de zor spre banca de marmură, pe care se odihnea fetița și cînd ajunse în dreptul ei, se opri, răsuflă adînc și apoi se așeză. Ada îl privi cu atenție, și observă că era la fel de ponosit îmbrăcat. Hainele îi erau rupte în cot, pantofii îi stăteau căscați, de i se vedeau degetele de la picioare. Culmea era însă faptul că ținea în mînă un ac, prin urechea căruia era trecut un fir de ață verde, fir care se întindea, în urma lui, hăt, pînă în poarta palatului.

— Nu vă supărați, domnule, începu Ada discuția, sperînd că o să aibă mai mult succes cu acesta, puteți să-mi spuneți cumva dacă aici (și ea făcu un semn cu mîna, arătînd de jur împrejur), mă aflu cumva pe PLANETA OBIECTELOR PIERDUTE DIN BUZUNARE ?

— Da' de unde ! Nici n-am auzit de așa ceva. Te găsești, după cum vezi, pe PLANETA CELOR TREI SORI, zise el, arătînd cu mîna spre cei trei sori de culori diferite, care străluceau pe cer.

— Ah ! făcu ea speriată. Oare m-am rătăcit ? Sau poate... Nu știți, domnule, mai întrebă ea, cu o undă de speranță în glas, poate pe planeta

dumneavoastră se află un BIROU AL OBIECTELOR PIERDUTE DIN BUZUNARE?

— Un ce?

— Sau, ca să fiu, poate, mai clară, o împărăție care să se cheme, să zicem A OBIECTELOR PIERDUTE DIN BUZUNARE?

— Nu, n-am habar de așa ceva! În orice caz, aici vă aflați pe domeniile palatului nostru, care este numit PALATUL CELOR ZECE NASTURI FERME... Dar el se opri dintr-o dată speriat, înghițindu-și vorbele, de parcă ar fi grăit ceva ce nu se cuvenea. Mă rog, aș putea să vă spun, reluă acesta, că vă aflați chiar la curtea lui NASTUR-VODĂ CEL SUCIT!

— Aoleu! M-am rătăcit! făcu speriată Ada, căci acum era convinsă că nasturele ei fermecat nu o dusese acolo unde trebuia. Oare nu aveți vreo idee cum să...

Dar celălalt îi tăie vorba, ridicîndu-se grăbit:

— Mă scuzați, domnișoară! Trebuie să fug pînă la palat, ca să mai trag o împunsătură. Voi reveni imediat!

Și ciudatul personaj, ținînd cu grijă acul cu ață verde, o luă la fugă spre palat. Nu după mult timp, ieși din nou, și veni în goană, pînă în dreptul ei, tot cu acul în mînă. Dar nu stătu la discuții, ci răsuflă adînc, își șterse sudoarea de pe frunte, și iar alergă pînă la palat, intrînd înăuntru. Apoi reveni și iar fugi, și tot așa, cam de vreo cincisprezece ori, încît Ada se plictisi de-a binelea și se pregăti să plece.

Dar tocmai atunci curteanul reveni, roșu la față de oboseală, și transpirat tot, și abia trăgîndu-și răsuflarea, luă loc lîngă ea.

— De data asta zăbovesc ceva mai mult! o informă el, și-și înfipse grijuliu, acul pe care-l purta necontenit cu el, în pieptul hainei sale de catifea.

— Vai de mine, domnule, se minună ea, dar tot stau și mă întreb, văzîndu-vă alergînd așa, încoace și încolo: oare ce faceți cu acul ăsta, și mai ales cu ața lui atît de luuungă?

— Pfui! făcu el, gîfîind încă. Greu mai e! Cum adică, ce fac? Ce, nu se vede, nu e clar? Mă chinui să cos un nasture!

— Ha! Ha! Ha! izbucni în rîs Ada. Păi, așa ceva, zău că nu am mai pomenit. Auzi! Să coși cu o ață lungă de zece metri! Eu cred că...

Dar nici de data aceasta fetița nu reuși să-și termine spusele. Omul bolborosi din nou un „Scuzați vă rog, dar mă duc să mai trag o împunsătură !“ și o luă iar la fugă, cu acul în mînă, spre palat.

Numai că de data aceasta ața i se încîlci în niște tufe de trandafiri. El încercă să o descîlcească, dar se înțepă la un deget, ori cu acul, ori cu vreun ghimpe. Dădu atunci fuga spre bazinul plin de apă, de rățuște și de broaște. Însă picioarele lui lungi și subțiri, ca de cocostîrc, i se împiedicară în ața cea lungă, așa că se pomeni, nu știu cum, bîldîbîc ! drept în mijlocul bazinului.

După ce se bălăci bine, de rîdeau broscuțele de el, ieși cu chiu cu vai de acolo, desigur, după ce și Ada îi dăduse o mînă de ajutor.

Amărît ca vai de el, se îndreptă spre bancă, şi se eliberă de ața în care se încurcase, de arăta ca un mosor. Se așeză şi prinse a-şi stoarce hainele ude, dar mai întîi scoase din buzunar un bobocel de rață, și din mînecă, două broscuțe.

— Vedeţi, domnule, ce-aţi păţit! îl muştrului Ada, rîzînd de-i dădeau lacrimile. Dacă nu aţi vrut să mă ascultaţi! V-am mai atras atenţia doar, mai înainte, că nu se coase cu o aţă de zece metri!

— Ia mai lasă-mă în pace! bodogăni el, supărat. Toată lumea asta face, de vreo şase luni încoace. Cum de ziuă s-a crăpat, la harţă s-au şi luat! Toţi se ceartă și se-nvață, cum se pune acu-n ață!

Ada se ridică zîmbind, făcu o reverență în fața lui și recită:

— Să vă spun, mi-ar fi pe plac,
CĂ SE PUNE AŢA-N AC!
Eu n-am pomenit în viaţă
Să se bage acu-n aţă!

El o privi cam chiorîș și continuă:

— Da, mă rog, fie cum spui,
Iei un ac și ața-i pui!
Nimeni însă n-are spor!
Lucrul nu-i deloc ușor.
Mai departe? Nu-i știut
Ce mai este de făcut.
Cu părerea doar ne dăm,
Ne certăm, ne duelăm
Treaba asta, zău, la noi
E motiv chiar de război.
Împungi acul, tragi de ață...
Te înțepi, dar scapi cu viață!
Mai faci trei împunsături
(Că mai mult nu poți să-nduri).
Stai puțin, să te-odihnești,
Nasturele-l prăpădești!
Vai de noi, ne chinuim
Și să coasem, tot nu știm!

Ada ascultă uimită spusele curteanului. Zîmbi puțin dispreţuitor și-i răspunse:

— Cum se poate asta! Parcă nu-mi vine să cred! Auzi! Oameni în toată firea, și nu știu să coasă un nasture. Ce mare lucru! La noi, pe planeta Pămînt, toți oamenii mari se pricep cît se poate de bine ca să coasă nasturi!

— Ce spui?

— La noi, pe Pămînt, toți știu să coasă nasturi, se corectă ea. Prin acest „toți“ voia să arate că nu numai „oamenii mari“, ci chiar și copiii, cei ca ea, știau să coasă nasturi. Că doar nu avea să recunoască în fața acestui străin, de pe altă planetă, care n-o cunoștea și nu

știa adevărul în privința ei, că pămîntenii se pricep să mînuiască acul, numai ea, Ada-Alintata, nu prea avea de-a face cu așa ceva !

— Dacă înțeleg cu bine, începu curteanul să bolborosească emoționat, dumneavoastră vreți să spuneți că...

— Vreau să spun, îl întrerupse glăsuind plină de mîndrie Ada, că, pentru a coase un nasture, trebuie în primul rînd, o ață cu mult mai scurtă. E de preferat să o pui, așa, în două... și ăăă... (aici ea făcu o pauză și închise ochii, chinuindu-se să-și aducă aminte exact ce făcuse cu puțin timp în urmă, atunci cînd cususe primul nasture în viața ei, adică năsturașul cel sidefat și fermecat). Așa... ăăă... deci e de preferat să pui ața în două, ca să nu se rupă, și a ! da ! își aminti ea, fericită, mai ales nu trebuie să uiți să faci un nod la ață !

Cel de lîngă ea o asculta cu cea mai mare atenție.

— Vreți să spuneți că... vă pricepeți la cusut nasturi, cu adevărat ! ? E oare posibil ?

— Ca o harnică pămînteancă precum sînt, sigur că știu ! se lăudă ea.

— Ah, da ! Într-adevăr ! Dacă nu sînteți de pe la noi, din cetatea lui Nastur-Vodă cel Sucit... atunci, sigur că da, trebuie să vă cred... că vă pricepeți la cusut ! Așadar, aș putea trage fericita concluzie că... zise el, frecîndu-și emoționat nasul său lung ca o păstaie... deci aș putea trage fericita concluzie că ați putea să coaseți frumos și trainic niște nasturi ! Ați putea face acest gest eroic pentru noi, niște ființe nefericite, care habar n-avem să ținem acul în mînă...

— Ah ! Nasturi ! făcu Ada, plină de îngîmfare. Nasturi ! Mare lucru și nasturii ! Păi eu numai cum aud de nasturi, și-mi crește inima. Dacă vreți să știți, a coase nasturi este chiar, ca să spun așa, plăcerea mea cea mai mare... Chiar mai înainte, uite, mi-am cusut singură acest năsturaș sidefat și fer... mda, acest năsturaș, sidefat, și arătă nasturele primit cadou, ce se lăfăia acum pe rochița ei roșie.

Dar cum termină de grăit aceste vorbe, se înroși toată. Noua sa cunoștință examina atent, plin de venerație chiar, nasturele, despre care tocmai afirmase că l-a cusut cu mînuța ei.

Și, într-adevăr, avea și de ce să roșească ! Privind cu mai mare atenție, observă că, de fapt, se vedea de la o poștă că năsturașul cu pricina era cusut de o mînă cît se poate de neîndemînatică. Rochița se sucea în dreptul lui, căci nasturele era cusut cam strîmb, și mai și atîrna caraghios, pe o parte ! Dar se pare că acel curtean nu sesiză deloc toate acestea. El sări în picioare și prinse a țopăi vesel, strigînd cît îl ținea gura :

— Urrra ! Urrra ! Urrra ! Sîîntem saaal-vaaați ! Saal-vaați !

— Salvați ? Salvați, ai spus ? Și mă rog, anume, salvați de la ce ?

— Ei, lasă, afli tu, imediat ! Vino acum repede, cu mine, să te prezint Năsturimii Sale !

— Da ? Dar dumneavoastră cine sînteţi ?

— Cum cine ? Marele lui Sfetnic !

Şi, luînd-o pe fetiţă de mînă, el o porni, vesel, spre palatul, la geamurile căruia, deja se iviseră curtenii, auzind strigătele sale, şi privind plini de cea mai mare curiozitate.

CAPITOLUL 4. **Unde Ada-Alintata face cunoştinţă cu Năsturica-Nu face Nimica**

Şi uite aşa ajunse Ada-Alintata în sala tronului, unde Nastur-Vodă Cel Sucit se plimba cu o figură cît se poate de amărîtă, de colo pînă colo.

Fetiţa observă imediat că, peste tot, domnea cea mai mare dezordine. Pe jos era nemăturat, iar pe mobile odihnea un praf gros de două degete. Păianjeni mari îşi întinseseră plasele pe la colţuri. Pe mese, numai ceşti şi farfurii murdare, tacîmuri şi pahare nespălate, şi borcane deschise, de magiun, de parcă toată lumea nu se hrănea decît cu aşa ceva. Şi apoi hainele domnitorului erau murdare, şifonate şi descusute, şi la fel arătau şi cele ale curtenilor săi. De asemeni, în sală era destul de întuneric, de te împiedicai la tot pasul de lucrurile zvîrlite pe jos. Geamurile erau nespălate şi nu pătrundea prin ele lumina, în timp ce perdelele erau negre de murdărie. Într-un colţ sătea, trîntită pe nişte pernuţe de catifea, o prinţesă care plîngea cu sughiţuri, cu năsucul ascuns într-o batistă.

„Eheeei ! îşi spuse în sinea ei Ada, privind la toate acestea, de-ar putea trage o fugă pînă aici mama, sau chiar bunica, apoi ştiu că în cîteva zile ar pune ordine în toate, că n-ar mai fi nici un lucruşor care să nu stea acolo unde trebuie şi care să nu strălucească de curăţenie !"

Marele Sfetnic se opri în faţa domnitorului său, aruncă o privire triumfătoare de jur-împrejurul sălii tronului, spre curtenii care aşteptau curioşi, apoi făcu o plecăciune adîncă şi strigă voios :

— Năsturimea Voastră, uite, tocmai am găsit în curtea palatului o fetiţă care spune că ştie cu adevărat să coasă !

La auzul acestor vorbe, preţ de cîteva clipe, se făcu o linişte deplină în sala tronului. Cînd îşi mai reveniră din uimirea lor, curtenii prinseră a-şi da coate şi a şuşoti între ei.

— Ce spui ? Ştie cu adevărat să coasă ? Ei, asta-i bună ! He ! He ! Parcă nu-mi vine să cred ! izbucni domnitorul. Dar cum oare ? Că la noi în cetate nimeni nu se pricepe la aşa ceva...

— Năsturimea Voastră, insistă Marele Sfetnic, aflați, vă rog, că e cît se poate de adevărat. Explicația constă, desigur, în faptul că ea nu-i de pe la noi...

— Aha ! Dar de unde a picat, așa, tam-nisam, în mijlocul nostru ?

— Să nu rîdeți, Năsturimea Voastră, dar trebuie să vă aduc la cunoștință că această fetiță a picat... din ceruri. Nu numai că nu e din cetatea noastră, dar ea susține că ar locui pe o altă planetă, deci că nu aparține Planetei cu Trei Sori.

— Ooooooooo ! exclamară curtenii, și mai uluiți, în cor.

— Da, Năsturimea Voastră ! continuă Marele Sfetnic. Musafira afirmă că a venit de pe o planetă îndepărtată, numită Pă... Pă... (aici el se întrerupse, și privi spre Ada, cerîndu-i să-i vină în ajutor).

— Pămînt ! îi suflă atunci ea.

— De pe o planetă numită Pămînt !

Năsturimea Sa, auzind aceste spuse, privi curios spre fetiță și se interesă :

— Și cum ai ajuns pînă aici, la noi ? Ai zburat cu vreun buzunar cosmic sau cu vreun sertar ? Ori poate ai călătorit cu ajutorul unui nasture zburător ?

Ada vru să răspundă, dar Marele Sfetnic avea probabil o poftă foarte mare de vorbă, așa că începu :

— Mi-a povestit în cîteva cuvinte. E foarte interesant ! A venit, zice ea, cu un nasture sidefat și fermecat... un năsturaș pe care, spune tot ea — ȘI L-A CUSUT SINGURĂ LA ROCHIȚĂ ! A fost de ajuns ca să-l învîrtească de trei ori spre dreapta...

Un „aaahhh !" prelung străbătu întreaga adunare de curteni.

— Și-a cu-sut sin-gu-ră nas-tu-re-le la ro-chi-țăăă ? repetă regele, atît de uluit, încît simți brusc nevoia de a se așeza pe tronul său, fiindcă începură să-i tremure genunchii și-și simțea picioarele moi, de parcă ar fi fost făcute din plastilină Dar sări imediat în sus, țipînd de durere, deoarece nici tronul său nu era prea curat, fiind plin de praf, de cotoare de mere, coji de semințe, și chiar de pioneze ascuțite.

— Poftim ! Nici Năsturimea Sa nu cutează să se așeze pe tron, de murdar ce este ! Și asta numai din pricina celor zece afurisiți de nasturi ! șopti Marele Sfetnic la urechea Adei.

Nastur-Vodă Cel Sucit tufli cîteva perne de catifea culese de pe jos, unele peste altele, și se așeză pe ele. Erau atît de murdare, că norul de praf ce se ridică îl făcu să strănute.

— Haaap-ciuuu ! strănută la rîndul său Marele Sfetnic, atît de puternic încît îi sări un papuc din picior. Iată, deci, Năsturimea Voastră, prezint aici în fața curții pe această drăgălașă musafiră a cetății noastre... Și, repet : vă aduc la cunoștință că această fetiță și-a cusut, ea singură, năsturelul la rochiță !

— Haaap-ciu ! strănută din nou, domnitorul și dădu din mîini spre a mai alunga norul de praf din jurul său, și a se putea uita mai bine la musafiră. O privi el ce o privi, apoi spuse :

— Și cum zici că te cheamă, fetiță dragă ?

— Mă numesc Ada, dar mai sînt poreclită și Ada-Alintata !

— Hi ! Hi ! Hi ! Are și o poreclă ! Auzi ! Ca și fiică-mea ! Hai, fetițo, vino încoace să te prezint musafirei noastre ! strigă el către prințesa care plîngea într-un colț.

Atunci aceasta se ridică și se apropie de ei. Văzînd-o, pe Ada o pufni rîsul, dar și-ascunse fața în buchetul de trandafiri, pe care îl culesese din grădină. Prințesa era însă într-adevăr de rîs, cu rochia ei necălcată, plină de pete și cu tivul descusut.

— Năsturica ! se prezentă fiica domnitorului, făcînd o reverență.

— Dar mai este poreclită și Năsturica-Nu Face Nimica, adăugă vesel tatăl ei. Asta pentru că, haaap-ciu ! cît e de mare, toată ziulica ea stă degeaba, nefăcînd nimica !

Auzind acestea, prințesa își luă un aer înfumurat, și, cu nasul plin de magiun, se îndreptă, împiedicîndu-se mereu în tivul descusut al rochiei, spre pernele din colț.

— Este tare supărată, mititica ! începu să explice Nastur-Vodă cel Sucit. Astă-seară trebuie să sosească Prințul Degetar de Cleștar, ca să facem nunta ! Înțelegi, adică prințesa Năsturica-Nu Face Nimica trebuie să-și serbeze nunta chiar în seara aceasta !

— Ei, și ce, unde e motivul de supărare, mă rog ? ! se interesă Ada. Sau poate nu-l vrea pe cavaler de soț ?

— A, ba da, îl vrea, cum să nu ! Dar... necazul e altul. După cum vezi, făcu el un gest, arătînd cu mîna de jur împrejur, nimic nu e gata. Hainele de pe noi sînt rupte, șifonate și murdare. Prin camere, gunoiul se ridică pînă în tavan. Cît despre mîncare, hm... nu avem mai nimic ! Numai cîteva borcane cu magiun, care ne-au rămas din zilele noastre bune. Cămările sînt goale, vasele sînt murdare. Oalele sînt nespălate, cratițele aruncate ! Paharele s-au ciobit, lingurile-au ruginit !

— Vai ! se minună Ada. După cîte văd chiar eu, așa e. Și credeți că o să reușiți să faceți toate pregătirile de nuntă, pentru astă-seară ?

— Desigur ! spuse Năsturimea Sa, cu o voce plină de siguranță. Pînă pe înserat, toate vor fi gata ! Noi toți vom fi îmbrăcați în haine noi, curate, și cu încălțăminte nouă în picioare. Toate vor fi curățate, călcate, reparate ! În bucătărie, pe toate mesele vor sta, gata să fie aduse la nuntă, cele mai gustoase mîncăruri...

— Oho ! Se prea poate ! Numai că vreau să știu, cine va face atît amar de treabă, numai pînă deseară ?

— A, de muncit nu va munci nimeni. Toţi vom sta aşa, cu mîinile în sîn, pînă va veni înserarea ! rîse cu un aer misterios Nastur-Vodă cel Sucit.

— Mă mir grozav, zău aşa, şi mă întreb cum aveţi de gînd s-o scoateţi la capăt. Prababil o să puneţi slujnicele, servitorii, să lucreze, să gătească, să spele...

— Care servitori ? Află, fetiţo, că la noi în palat, nimeni nu are habar să facă vreo treabă. Nu ne pricepem la nimic, habar n-avem cum să punem mîna, ca să mînuim vreun ac sau vreo cratiţă ori vreo sapă... Ce, credeai că numai fiică-mea e aşa, demnă de porecla ei — „Nu Face Nimica“ ? Ei nu ! La noi în cetate nimeni nu se pricepe la nimic !

— Dar atunci cum... oare cum o să vă descurcaţi ?

— Păi, ne bizuim pe tine ! Ai sosit tocmai la momentul potrivit ca să ne ajuţi !

CAPITOLUL 5. **Cei zece nasturi buclucaşi**

Auzind acestea, Ada se îngălbeni de spaimă. Cum ? Adică străinii ăştia voiau s-o pună la măturat şi la spălat, pe ea, Ada-Alintata, care acasă la ea era tratată ca o prinţesă ? Gîndind la cele ce-i pregăteau gazdele sale, se înfurie grozav.

— Năsturimea Voastră, se burzului Ada şi sări în picioare. Doar nu vă închipuiţi că eu am să mă apuc de dereticat prin cetatea asta. Păi, aici e de lucru pentru un an întreg ! Şi apoi, eu trebuie să plec urgent pe Planeta Obiectelor Pierdute... Am venit aici din greşeală ; năsturaşul meu fermecat m-a dus în altă parte decît acolo unde trebuia !

— Ba ai să rămîi aici ! hotărî neînduplecat Nastur-Vodă cel Sucit. Nu te putem lăsa nicidecum să pleci, chiar dacă asta nu-i politicos. Ţi-am mai spus, tu eşti singura noastră salvare !

— Nici nu mă gîndesc ! se oţărî Ada, bătînd cu piciorul în pămînt. N-aveţi cum să mă opriţi ! Uite, eu numai cît voi învîrti de năsturaşul meu cel fermecat, că mă voi şi ridica în zbor, spre alte meleaguri !

Şi Ada prinse cu degeţelele ei fine şi albe, care nu munciseră niciodată, năsturaşul cel sidefat şi fermecat. Îl învîrti de trei ori spre stînga, grăbită. Din păcate însă, nasturele, care era cusut foarte prost, se descusu de data aceasta şi, scăpîndu-i din mînă, căzu pe jos. Un străjer se repezi şi îl culese, dîndu-i-l în primire Năsturimii Sale.

— Așaaa! Foarte bine! zise acesta, strîngînd grijuliu năsturașul în pumn. Ia să te văd acum, cum ai să mai pleci?

Fetița izbucni în plîns.

— Doi străjeri să o conducă într-o cameră a palatului. Iar tu, Mare Sfetnic, du-te cu ea și arată-i ce are de îndeplinit pînă vine seara! Că de nu, n-o să-i mai dau niciodată înapoi năsturașul ei cel sidefat și fermecat, și aici va rămîne, să ne slugărească pe noi!

— Dar nu înțeleg de ce bocești așa! interveni, cam nedumerit, Marele Sfetnic. Nu mi-ai spus, în curte, că te pricepi la cusut? Ai zis tu așa, sau nu?

— Am zis! Ei și ce? se smiorcăi ea, nevrînd să plece nicăieri.

— Păi, singurul lucru pe care-l cerem de la tine este să coși zece năsturași! Că, de! nu numai tu ai un nasture fermecat! Avem și noi, și încă zece! Și nasturii ăștia trebuie grabnic cusuți!

— Vreți să cos zece nasturi? se mai lumină fetița la față. A, numai atît! (se gîndea că mai cususe ea unul, în viața ei, și poate s-o descurca și cu aceștia zece).

— Doar atît! preciză Nastur-Vodă Cel Sucit. Nu te punem nici să mături, nici să speli, să calci ori să gătești. Nici să croiești haine, ori să repari ceva. Ori să sapi în grădină...

— A, dacă-i așa... o să fac tot ce-o să pot! Dacă-i vorba doar de cusut... spuse Ada, ștergîndu-și lacrimile.

— Ia te uită! Acum s-a liniștit! constată Marele Sfetnic. Tare mă tem, Năsturimea Voastră, că fetița asta nu se pricepe defel la gospodărie, și de aia se speriase, crezînd c-o punem să spele ori să gătească. Probabil că se pricepe numai la cusut...

— Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! strigă rușinată Ada. Mă pricep la toate, numai că...

— Dar atunci, oare de ce mai ești poreclită și Ada-Alintata, după cum singură ne-ai mărturisit?

— Fiindcă... fiindcă... mă cam alintă părinții. Îmi cumpără tot ce doresc.... Mă ajută și la lecții, adică îmi mai rezolvă cîte o problemă, sau îmi fac așa, cîte o traducere la limba franceză!

— A! numai pentru atîta lucru... observă Năsturimea Sa. Deci nu ești poreclită Ada-Alintata pentru că ai fi la fel cu fiică-mea, Nasturica-Nu Face Nimica, o neîndemînatică...

— Desigur! aprobă Ada. Eu mă pricep la toate...

— Bine! Destul cu vorbăria, că ne apucă seara! Poate te pricepi tu la toate, precum te lauzi, dar pe noi ne interesează numai cusutul nasturilor. Hai, duceți-o de aici! porunci Nastur-Vodă cel Sucit către străjeri.

Și Ada fu scoasă din sala tronului, de către cei doi străjeri, și condusă într-o cameră specială, unde Marele Sfetnic trebuia s-o lămu-

rească mai bine ce are de făcut. Curtenii toți priveau în urma ei, plini de curiozitate, tot înghionțindu-se și șușotind între ei. Deja începuseră să se împartă pe grupuri, care pariau între ele dacă Ada o să reușească sau nu să coasă nasturii, sau cîți nasturi o să coasă ea din zece. Și uite așa, se puseră ei pe așteptat seara, punînd pariuri, ori jucind la loterie pe numărul de nasturi cusuți și distrîndu-se cum puteau, ca niște elevi obraznici în recreație, adică trăgîndu-se de firele descusute ale hainelor lor, ori jucînd fotbal cu cotoarele de mere și ghemotoacele ce stăteau zvîrlite pe podele.

CAPITOLUL 6. **Secretul palatului Celor Zece Nasturi**

Deci Ada fu condusă într-o cămăruță dintr-un turn al palatului. Și aici domnea cea mai mare dezordine : perdele murdare, păianjeni pe la colțuri, praf pe mobile și gunoaie pe jos.

Fetița luă loc pe o canapea, iar Marele Sfetnic se așeză într-un jilț, în fața ei.

— Mă tot mir pentru ce Năsturimea Sa este atît de interesată ca eu să cos cei zece nasturi, începu ea vorba.

— A, să știi că problema aceasta a cusutului nasturilor îl interesează nu numai pe el. Și nu numai pe Năsturica. Noi, toți locuitorii acestei cetăți, dăm o mare importanță acestui eveniment.

Apoi Marele Sfetnic se întoarse către cei doi străjeri ce se proțăpiseră în ușă, și le porunci :

— Dați fuga și aduceți urgent caseta de aur, ace și ață și cele zece veste de catifea ale mai marilor dregători.

— Ei, și acum, pînă ce vin ei, am să-ți spun istoria celor zece nasturi fermecați ! se întoarse Marele Sfetnic către Ada.

Și el îi povesti pămîntencei următoarele :

Nastur-Vodă cel Sucit avea în suita sa atît pe Marele Sfetnic cît și zece dregători. Aceștia era următorii :

1) Mai marele peste cămări și tigăi ;
2) Mai marele peste mături și fărașe ;
3) Mai marele peste tocuri și călimări ;
4) Mai marele peste ace și papiote ;
5) Mai marele peste piepteni și bigudiuri ;
6) Mai marele peste sape și tîrnăcoape ;
7) Mai marele peste cuie și ferăstraie ;
8) Mai marele peste săpun și fier de călcat ;

9) Mai marele peste bidinele și mistrii ; și, în sfîrșit,

10) Maestrul Ceremoniilor și al Bunelor Maniere.

Ei, și fiecare dintre acești dregători era posesorul unui năsturaș fermecat, pe care-l avea cusut pe vesta lui de catifea. Datorită acestor nasturi se rezolvau toate problemele din împărăție cît ai bate din palme. De exemplu, dacă Mai marele peste cuie și ferăstraie învîrtea o dată din năsturașul său fermecat, tot ce ținea de așa-numita meserie a dulgheriei se înfăptuia ca prin farmec : mobilele erau reparate, erau lipite picioarele rupte de la mese și scaune ; tablourile căpătau rame noi, erau reparate rafturile dulapurilor de bucătărie, și așa mai departe. Dacă Mai marele peste mături și fărașe învîrtea de nasturele său fermecat, dispăreau gunoaiele de pe jos, praful de pe mobile. Dacă Mai Marele peste ace și papiote sucea de nasturele său, atunci apăreau ca din pămînt haine nou-nouțe, iar cele vechi erau cîrpite și reparate...

Auzind acestea, fetița îl întrerupse pe Marele Sfetnic, cu următoarea întrebare :

— Înseamnă că tot atunci sînt cusuți și nasturii rupți ?

— Desigur ! răspunse el.

— Atunci de ce nu sucește Mai marele peste ace și papiote de năsturașul său... ca să nu mă mai chinui eu să cos cei zece năsturași ?

— Păi, nu poate, deoarece chiar și nasturele acestui dregător s-a descusut de pe vestonul său !

— Și el, nu poate să-l coasă la loc ?

— Dar ce, se pricepe la așa ceva ? Nicidecum. După cum nici Mai marele peste mături nu se pricepe la măturat, nici Mai marele peste bidinele la văruit, nici Mai marele peste sape la grădinărie...

— Iar dacă Maestrul de Ceremonii învîrte de nasturele său, toți devin politicoși, manierați, dansează cît se poate de bine, știu să salute ?... își dădu cu părerea Ada.

— Ai ghicit !

— E clar. Nimeni nu se pricepe la nimic, și toate se rezolvă prin nasturii cei fermecați, ai căror deținători, la fel de neîndemînatici, sînt cei zece dregători...

— Toate se rezolvau cu nasturii ăștia fermecați. Pînă nu s-a întîmplat nenorocirea... Acum, nu vezi ? Ne hrănim cu magiunul rămas prin cămări din timpurile cînd nasturii erau cusuți pe vestoane. Că nimeni nu știe să gătească... Iar cămările sînt goale, fiindcă noi nu ne pricepem nici la grădinărit... Ehei, înainte era destul ca Mai marele peste sape și tîrnăcoape să învîrtă de nasturele său, pentru ca toate cămările să se umple de fructe, de tot felul de legume, de saci cu grîu, și cîte și mai cîte bunătăți....

— După cîte înțeleg, zise Ada, împărăția voastră se numește A Celor Zece Nasturi, fiindcă le aveți pe toate, de-a gata, datorită acestor zece năsturași fermecați !

— Așa-i. Acești nasturi, Năsturimea Sa îi are moștenire de la tatăl său : iar acesta, de la străbunicul său... Înțelegi, la noi în cetate nimeni n-a fost nevoit vreodată să muncească. De aceea nu ne pricepem la nimic ! Iar pe domnitorul nostru îl cheamă Nastur-Vodă cel Sucit, căci în cetatea sa toate se fac pe baza sucirii nasturilor !

— Dar despre ce nenorocire vorbeai ? fu curioasă fetița.

— Uite cum s-au întîmplat lucrurile. Acum jumătate de an, spre sfîrșitul lunii martie Năsturimea Sa a primit o scrisoare din regatul vecin. Îi scria Cavalerul Degetar de Cleștar, fiul regelui Forfecilă și al reginei Andreluța. Cavalerul îl anunța pe Năsturimea Sa că va veni în vizită cam peste o săptămînă să ceară mîna Năsturicii. A fost atunci mare veselie la noi în palat. Năsturica și Cavalerul Degetar de Cleștar se cunoșteau de cînd erau copii și se îndrăgeau foarte mult.

După cum era și de înțeles, în ziua cînd trebuia să sosească acest cavaler, care s-a potrivit să fie pe întîi aprilie, Năsturimea Sa a adunat pe cei zece dregători în sala tronului și a dat poruncă să sucească fiecare nasturele lui fermecat. Așa că, foarte repede, cît ai bate din palme, toată cetatea s-a gătit de sărbătoare. Peste tot erau întinse mese lungi, cu mîncăruri alese, și buchete de flori. Toată lumea era cu haine și încălțări noi, perucile erau artistic coafate. Toate erau reparate, nici o ușă nu scîrțîia, nici un scaun nu șchiopăta, cămările erau pline de bunătăți, iar în bucătăriile palatului nici nu mai aveai loc de nenumăratele oale și tigăi pline cu niște mîncăruri, de-ți lăsa gura apă. Pereții erau proaspăt văruiți ; orchestre ascunse prin tufișuri cîntau cele mai minunate melodii, iar curtenii dansau grațios, se purtau cît se poate de manierat, că doar și Maestrul de Ceremonii și al Bunelor Maniere răsucise nasturele său.

Ei, și iată că spre seară a sosit și Cavalerul. A stat de vorbă cu Năsturimea Sa, așa cum se cuvenea, cerînd-o pe fiică-sa în căsătorie. Au căzut, ei doi, de acord, ca să se facă nunta peste o jumătate de an. Apoi Năsturimea Sa l-a poftit pe viitorul ginere să rămînă peste noapte în cetate, la o frumoasă serbare dată în cinstea lui și a Năsturicii.

Aici Marele Sfetnic se opri din povestit, spre a-și șterge cu mîneca o lacrimă care i se prelingea din ochi.

— Totul era atît de frumos ! suspină el. Și chiar și Cavalerul părea atît de impresionat ! „Ei, dar harnici oameni mai ai Măria ta prin împărăție", spunea viitorul ginere privind în jurul său și tot minunîndu-se, ba de hainele cele frumoase, ba de minunatele grădini, ba de cămările pline. Iar Nastur-Vodă Cel Sucit aproba și zîmbea misterios. Fiindcă nimeni din afara împărăției noastre nu cunoștea taina celor zece nasturi fermecați. Aceasta era un mare secret, pe care mai ales Cavalerul nu trebuia să-l afle vreodată.

Şi s-au aşezat ei la masă. Năsturica a venit îmbrăcată cu o splendidă rochie nouă, numai mătase şi dantele... ah! cît era de frumoasă! Şi au început ei să tot guste mîncărurile. Iar Cavalerul lăuda întruna, ba ciorbele, ba sarmalele şi întreba cine le-a făcut. „Bucătarii noştri, care au gătit chiar sub supravegherea mea. Că nu ştiu, zău, ce s-ar face fără sfaturile mele!“ a răspuns Năsturica. „Iar mîncărurile ce ţi-au fost servite ţie, Cavalere, să ştii însă că au fost gătite numai şi numai de mînuţele mele!“

— Desigur că minţea, nu? observă atunci Ada.

— Ei, da, minţea! Dar ce conta? Trebuia ca mirele să plece cu o părere cît mai bună!

— Păi sigur, se lăuda... zise fetiţa.

— Ei asta-i! Că doar n-aveau să recunoască aşa, ca proştii, că ei au stat cu mîna în sîn, şi doar dregătorii au învîrtit nişte nasturi! N-ar fi fost o neghiobie?

— Desigur, ar fi fost o prostie, recunoscu Ada, roşind.

Îşi aduse aminte că adesea minţise şi ea, la fel, atunci cînd părinţii ei aveau musafiri. Ba se lăuda că a ajutat la făcut curat, ba că ea a îngrijit florile, ba că a ajutat la gătit... Cînd, de fapt, ea nici nu se apropiase de bucătărie, şi, dacă totuşi intrase acolo, o făcuse pentru a-şi băga nasul prin oale, să guste din supe şi sosuri, ori prin cuptor, ciupind din plăcintele fierbinţi!

— Mda. Ce spuneam? reluă Marele Sfetnic. Deci Năsturica se tot lăuda. Ba că a ajutat la curăţenie, ba că şi-a brodat singură rochia... Că ea a îngrijit de stratul cu cele mai frumoase lalele din grădină... şi cîte şi mai cîte. Ba chiar i-a făcut cadou Cavalerului trei fulare şi zece batiste pe care, cică, ea însăşi le-ar fi brodat!

— Şi el ce zicea? fu curioasă Ada.

— El se tot minuna... o tot lăuda... dar, nu ştiu de ce, tot cădea mereu pe gînduri!

Apoi s-a întîmplat ceva ciudat la acea petrecere. Toţi au început să caşte. Au căscat ei cît au căscat... şi pînă la urmă au adormit. Dormeau ba pe scaune, cu capul lăsat pe spătar, ba cu fruntea în farfuriile cu chiftele, ori cu nasul în castroane. Dormeau pe bănci, în parcuri şi grădini... Sforăiau cu cratiţele în mînă şi cu lingurile la brîu slujitorii, prin bucătării. Străjerii adormiseră pe crenelurile palatului, iar muzicanţii prin tufişuri, cu viorile şi flautele în braţe.

— Ciudat! remarcă fetiţa.

— Aşa a adormit şi Năsturimea Sa, şi Năsturica, aşa am adormit şi eu... Cît despre Cavaler, el a fost printre primii care a căzut într-un somn adînc, tocmai pe cînd îşi ducea spre gură o furculiţă încărcată cu sarmale! Ei, şi am dormit noi, cu toţii, aşa, pînă spre dimineaţă. Cînd am început să ne trezim, unul cîte unul, cei trei sori se ridicaseră de-a binelea pe cer. Printre cei care s-au deşteptat ultimii au fost Năsturimea

Sa, soția sa, Papiota, Năsturica și, în fine, chiar Cavalerul Degetar de Cleștar.

Ei, și cum a deschis el ochii, a căscat și a zis :

„Măi, măi ! Dar ce mult am mai dormit ! M-o fi amețit vinul. Ei, dar cred că a venit timpul să plec. Mulțumesc pentru frumoasa petrecere, și, încă o dată, felicitările mele pentru hărnicia și îndemînarea voastră. Deci ne revedem peste juma' de an, la nuntă !“ După care i-a îmbrățișat pe toți, de adio, și-a luat lucrurile primite în dar, și a plecat, urmat de suita sa.

— Și unde-i nenorocirea, în toată povestea asta ? se interesă, mirată, Ada.

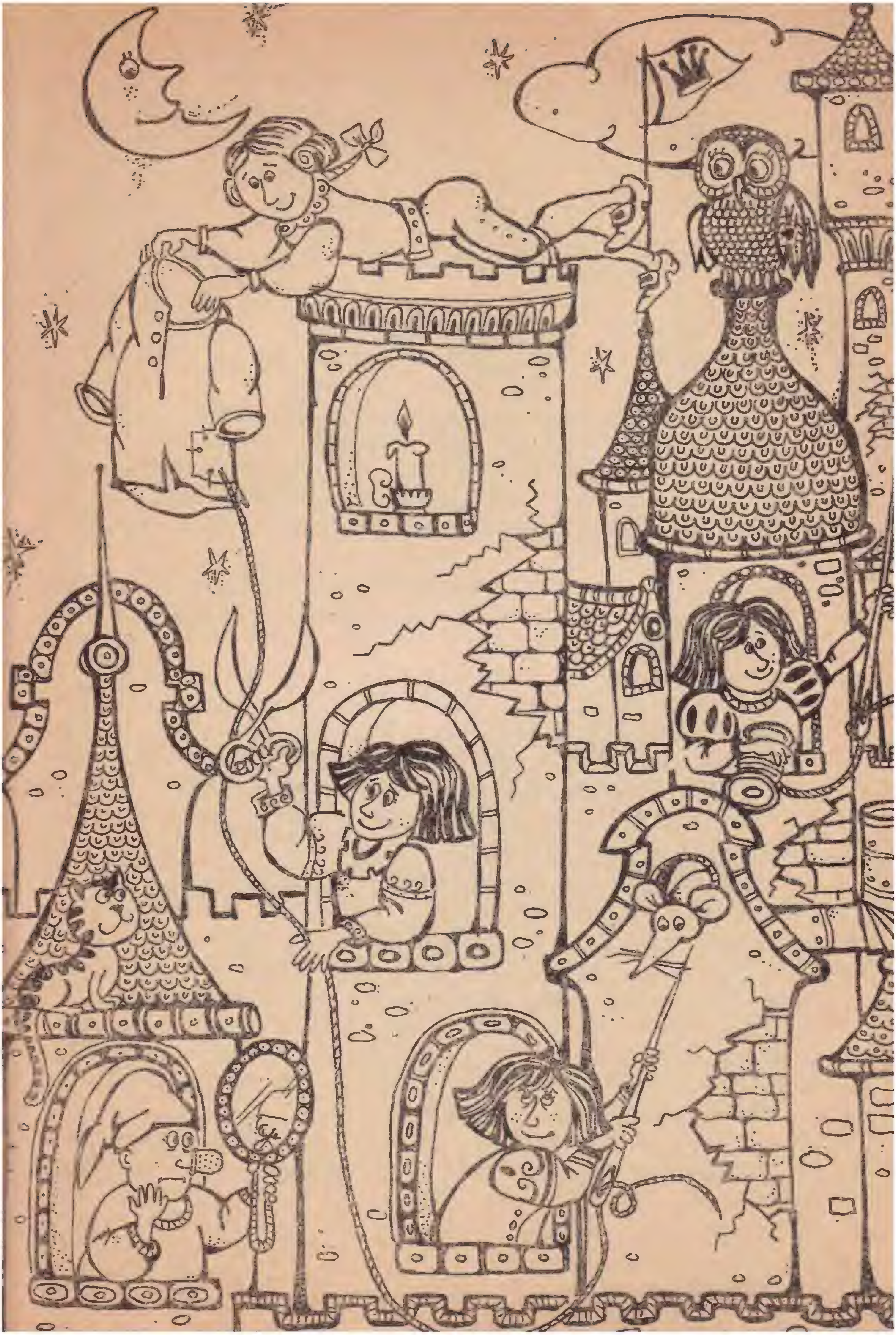
— Stai, că încă nu ți-am povestit totul. După ce a plecat musafirul, Năsturimea Sa și-a chemat dregătorii și le-a poruncit să-și învîrtă nasturii. Că doar trebuia să se facă o mare curățenie, că toate erau cam alandala după marea petrecere. Hainele se pătaseră, farfuriile se murdăriseră, înțelegi... Dar dregătorii, numai cît au apucat nasturii lor, sucindu-i nițel, că au și rămas cu ei în mîini. Pasămite, cît timp dormiseră cu toții, în palat cineva cu gînduri rele le tăiase ațele cu o lamă, astfel că abia atîrnau de un fir și numai cît îi atinseră, că se și descusură de tot de pe cele zece veste. Asta, deci, era o mare nenorocire. Toți s-au îngrozit !

Așa că, Năsturimea Sa a strîns într-o casetă de aur cei zece nasturi fermecați, de frică să nu se prăpădească. Ei, și de atunci a început greul pentru noi. Nu ne mai apăreau bunătăți pe masă, cît ai bate din palme. Adio haine și încălțări noi ! Toate prin cetate au început a se strica. Rochiile s-au rupt, tivurile s-au descusut... mobilele s-au descleiat, pantofii s-au scîlciat ! Vai de noi ! Am început să mîncăm ce fusese pus la păstrare prin cămări și pivnițe.

— Și chiar nu se pricepe nimeni, nimeni, de la voi din cetate, să coasă nasturii ?

— Să coasă nasturii ! Aoleu ! Dar ce ușor o mai spui ! Mi se ridică părul măciucă în cap, numai cît aud. Crezi că-i așa ușor să te apuci să faci ceva, după ce ai fost învățat să stai degeaba o viață întreagă ? Oh, ce bine mai era cînd toate se rezolvau cu o simplă învîrtire de nasture !

Ada-Alintata vru să-i spună părerea ei despre modul lor de a trăi și de a se descurca în viață. Se găsea, zău așa, în cetatea în care locuitorii trăiau după principiul : „Pică pară mălăiață, în gura lui nătăfleață !“.

„Auzi ! Să nu știe să coasă un nasture !“ se tot minuna ea. Însă nu făcu nici o observație cu glas tare. Era ceva în toată povestea asta, care o întrista, o punea pe gînduri. Obiceiurile acestea din regatul lui Nastur-Vodă cel Sucit îi aduceau aminte de ceva anume. La urma urmei, chiar și ea, Ada, atunci cînd se afla la ea acasă, nu avea nevoie să se priceapă a face ceva. Nici măcar să pună ața în ac ! Nu trebuia să pună mîna pe nimic, să se obosească, pentru a obține ceea ce dorea. Da, ea, Ada, avea mereu totul de-a gata. Desigur, în cazul ei nu era vorba de un nasture fermecat care trebuia răsucit pentru a i se îndeplini toate dorințele. Avea în schimb o mămică, un tătic, bunicii și mătușile... Toți o alintau, o răsfățau.

Ada găsea întotdeauna uniforma spălată și proaspăt călcată, pe marginea scaunului de lîngă patul ei. Pantofii așteptau, întotdeauna, pe hol, curați, periați și dați cu cremă. Masa era totdeauna gata pusă pentru ea, și mîncarea, caldă, o îmbia din farfurii. În apartamentul lor era mereu curat, măturat, șters praful, fără ca ea să trebuiască măcar să miște un deget.

Pe cînd se gîndea fetița la toate acestea, în cameră intrară doi străjeri, care aduseră cele zece veste de catifea ale dregătorilor lui Nastur-Vodă cel Sucit.

— Fii, te rog, atentă, cînd îi coși, ca să nu-i încurci între ei, îi atrase fetiței atenția Marele Sfetnic. Uite, în caseta aceasta de aur sînt cei zece nasturi fermecați. Fiecare are cîte o culoare. Vestele, la rîndul lor, sînt de zece culori diferite. Fiecărui nasture îi corespunde o vestă ; ai să recunoști asta după culorile lor. E clar ? Nasturele roșu, la vesta roșie. Cel verde, la vesta verde. Pe vesta albastră, firește, vei coase nasturele albastru. Și tot așa.

Ada dădu din cap în semn că a înțeles și deschise caseta de aur, pentru a privi la nasturii cei fermecați.

— Ei, dar am stat cam mult de vorbă ! zise Marele Sfetnic, ridicîndu-se de pe jilțul său. Te rog, apucă-te și coase cît mai repede poți, toți nasturii. Că acuși se înserează, și ne vin musafirii, la nuntă ! Sper ca lucrul să meargă repede. Că uite, noi ne-am chinuit cam de cinci luni și mai bine, și tot n-am reușit ! Complicată treabă ! Năsturimea Sa a inventat chiar un nou sport, trasul cu acul la țintă, sperînd ca astfel să devenim mai îndemînatici la cusut.

— A ! Da ! Am văzut și eu ! rîse Ada. Erau într-o poiană niște curteni care se chinuiau să tragă cu nenumărate ace cît sulițele, în ditamai nasturii, marii cît o roată de căruță.

— Ei, dar cîte n-am făcut noi... Cît nu ne-am chinuit ! Ba ne-am luat și la bătaie. Că nu puteam cădea de acord. Unii se păruiau fiindcă nu ajungeau la înțelegere dacă trebuie sau nu făcut nod la ață. Alții nu se puteau dumiri dacă ața trebuie pusă în una, sau în două. S-au făcut imediat două tabere, care se certau între ele, fiecare susținîndu-și părerea sa.

Ada se distra grozav, iar Marele Sfetnic continuă povestea sa :

— Sau, să vezi, cît ne-am războit, că nu cădeam între noi de acord, cît de lungă trebuie să fie ața. De-un cot, de-un metru...

— Am observat și asta. De pildă, dumneavoastră considerați că trebuie pusă în ac o ață lungă de o sută de metri ! De aceea ați și căzut pînă la urmă în bazin.

Marele Sfetnic se înroși puțin, dar continuă nestingherit :

— Unde mai pui, cît ne-am înțepat cu acele alea afurisite. În primul rînd, nu știam cum anume trebuie să împungem : cu urechea acului, sau cu vîrful lui. Cîte cucuie nu ne-am mai făcut apoi noi, unii altora, certîndu-ne dacă trebuie pus degetarul în deget, atunci cînd coși...

— Ei, asta-i chiar culmea ! Cum adică ? Dacă trebuie sau nu pus degetar în deget ?

— Păi, unii afirmau, de pildă, că degetarul trebuie pus în cot... sau pe vîrful urechii...

— Uuuunde ?

— Ai auzit bine. Unul a scris chiar o carte întreagă, în care demonstra cu argumente zdrobitoare că degetarul trebuie pus pe vîrful nasului. Pasămite, el se înțepase grozav în nas, pe cînd tot încerca să coasă...

— Ha ! Ha ! Ha ! rîse Ada.

— Iar alții... vru să-și mai continue poveștile sale Marele Sfetnic... Dar în clipa aceea ușa de la cameră se deschise și însuși Nastur-Vodă își băgă capul înăuntru, strigînd :

— Ei, dar ce faceți voi doi, aici ? Timpul trece, iar voi stați la palavre. Hai, te rog, Mare Sfetnic, pleacă de-ndată și las-o pe musafira noastră să-și vadă de treabă. Doar are zece nasturi de cusut, și asta-i muncă, nu glumă.

— Am înțeles, Năsturimea Voastră, bîigui speriat Marele Sfetnic și dispăru în fugă.

Și uite așa, fu încuiată pe dinafară ușa... Iar Ada-Alintata fu lăsată singură-singurică, acolo-n turn. Cu cei zece năsturași fermecați, pe care trebuia urgent să-i coasă, de parcă ar mai fi făcut cîndva o așa ispravă, pe cînd era la ea acasă !

CAPITOLUL 7. **Unde se vede cum au fost cusuți nasturii...**

S-a apucat deci Ada Alintata să coasă nasturii fermecați pe vestele de catifea ale celor zece dregători ai lui Nastur-Vodă cel Sucit... Dar lucrul nu mergea prea ușor, pentru că, după cum bine știți, ea nu era deloc obișnuită să mînuiască acul și ața. Așadar, ba uita să facă nod la ață ; ba se ințepa la degete și se oprea, plîngînd amarnic. Ba nu nimerea ața în urechea acului ; ori i se încîlcea ața pe cînd cosea sau, și mai rău, i se rupea. Așa că nasturii, cînd îi ieșeau cusuți prea strîns pe vestă, că abia mai puteau fi încheiați, cînd îi ieșeau cusuți prea larg, de atîrnau caraghioși, pe o parte, ca niște mici flori ofilite.

Toate acestea i-au luat ceva timp. La ușă, Marele Sfetnic patrula nervos și se oprea mereu sub un ceas de perete, la care se uita îngrijorat. Din cînd în cînd, dădea buzna în camera Adei și întreba :

— Ei, sînt gata ?

— Nu, încă nu ! răspundea ea.

— Vai, vai, te rog, grăbește-te. Uite, de-acum începe să se însereze. Oare o să mai aibă timp cei zece dregători să-și îmbrace vestele, și încă să mai sucească și de nasturi ?

Afară se întunecase de-a binelea, pe cer apăruseră stelele și o Lună albastră, una violetă și una verde, pe cînd Ada se chinuia să termine și ultimul nasture fermecat de cusut. Între timp, Marelui Sfetnic i se adăugase și Năsturimea Sa, și cei zece dregători, care patrulau împiedicîndu-se unii de alții, de nerăbdători și nervoși ce erau.

Năsturica pîndea și ea pe după perdelele murdare de la camera ei, tot ducîndu-se mereu, împiedicîndu-se în tivul descusut, să se mai uite în oglinda cea pătată, ca să se convingă dacă rochia ruptă și mototolită e într-adevăr chiar atît de urîtă încît să nu poată veni cu ea la nuntă. Că vedea și dînsa cum trece timpul, fără ca să primească vreo veste bună din turnul unde era închisă Ada-Alintata, și aproape își pierduse speranța că se vor mai putea folosi de nasturii fermecați. Se tot gîndea că o să-l primească pe mirele său în tot balamucul acela, și la masa de nuntă o să-și servească oaspeții cu niște coltuce uscate și mucegăite de pîine, unse cu un strat subțire de magiun zaharisit.

Și iată că sosi și clipa în care, Marele Sfetnic, roșu de emoție, dădu buzna în camera Adei și-i strigă :

— Tot nu-s gata ? Tot nu-s gata ? Că soldații care stau de gardă la porțile palatului au și început să sune din trompetele lor, semn că se apropie Cavalerul Degetar de Cleștar cu suita sa.

— A ! Foarte bine ! Luați vestele ! strigă fetița, sărind în picioare și aruncînd cît colo papiotele, foarfecele și pernițele cu ace, fiindcă se săturase pînă peste cap de cît se chinuise cu ele. Uite, adăugă ea, chiar acum terminasem și eu de cusut ultimul nasture !

Marele Sfetnic se apropie și le cercetă cu atenție.

Într-adevăr, cei zece năsturași stăteau prinși, de bine de rău de pieptii celor zece veste ; era și cazul, de altfel, după cele nouă ore, cît se trudise fetița cu ei. Unii atîrnau de ața lor, alții erau cusuți prea strîmt ; cam toți erau prinși strîmb și, mai ales, ce era mai îngrijorător, culoarea nasturilor nu coincidea în toate cazurile cu a vestelor, ceea ce însemna că Ada îi încurcase.

„Să sperăm că nu se va întîmpla ceva prea rău", își spuse în gînd Marele Sfetnic, observînd că nasturele de pe vesta Mai marelui peste sape și tîrnăcoape era de fapt cel al Mai marelui peste cuie și ferăstraie, și așa mai departe.

În cameră dădură buzna atunci și cei zece dregători, cît și Năsturimea Sa, care priviră și ei curioși la isprava Adei. Fură mulțumiți că nasturii erau cusuți : ba chiar li se păru că sînt cusuți destul de bine, dacă nu chiar foarte bine. Adică, deoarece nimeni nu se pricepea la cusut pe acolo, se chema că Ada făcuse o lucrare de maestru, deși numai ea știa cît se chinuise să-și aducă aminte cum anume făcea mama ei, ori bunică-sa, cînd era vorba ca să coasă ceva

— Repede, puneți-vă vestele și răsuciți de nasturii fermecați ! dădu poruncă Nastur-Vodă, luînd loc pe canapea.

CAPITOLUL 8. ...și ce porunci au primit

Cei zece dregători se îmbrăcară fiecare cu vesta lui și se aliniară în fața Năsturimii Sale.

— Ei, și acum răsuciți pe rînd, nasturii voștri, că mirele se apropie ! strigă Vodă.

Și uite așa, cu numai o jumătate de oră mai înainte ca mirele să intre pe porțile cetății, cu suita lui, în palatul lui Nastur-Vodă cel Sucit aveau loc cele mai teribile pregătiri de nuntă.

Anume, fiecare dintre cei zece dregători făcea cîte un pas înainte și, răsucindu-și năsturașul fermecat de pe pieptul vestei sale de catifea, dădea cîte o poruncă !

Primul la rînd fu Mai marele peste tigăi și cămări, care spuse așa pe nerăsuflate :

— Nastur, nastur fermecat,
Fă s-apară imediat
Masă mare ca-n povești
Cu bucate-mpărătești !

Turte dulci și biscuiți,
Ciorbe, supe și pui fripți !
Fă s-apară mii ulcioare
Cu vin roșu, și pahare !

Farfurii din porțelanuri,
Argintatele tacîmuri ;
Fructe dulci, înmiresmate
Și plăcinte gata coapte !

Șervețele, lumînări,
Vaze pline ochi de flori.
Și cînd toți s-or sătura,
Adu frișcă și halva !

Și-un tort mare de doi metri !
Fă să plouă cu confeti !
Haide, nastur fermecat,
Că e nuntă la palat !

Auzindu-l, ceilalți dregători simțeau că li se moaie genunchii, și se lingeau pe buze : cît despre Năsturimea Sa, mai că leșină de poftă, și aproape era să lunece de pe canapea, căci îl luaseră amețelile numai auzind de toate acele bunătăți !

Veni apoi rîndul Mai marelui peste ace și papiote care, după ce făcu la rîndul său un pas înainte, își răsuci năsturașul fermecat și dădu porunca următoare :

— Nastur, nastur fermecat,
Ai poruncă deîndat'
Să-mbraci lumea din palat
În mătăsuri și brocart !

Vreau rochițe dantelate,
Funde și cordoane late,
Pantaloni din stofe fine,
Bluze moi și crinoline !

Vreau jachete colorate,
Pălării cu pene șapte,
Ciorăpei fini, din mătasă,
Gulere cu blană deasă !

Vreau mantii din catifele
Și vestoane cu tighele,
Gulerașe dantelate
Și jupoane înfoiate !

Urmă apoi porunca dată de către Mai marele peste mături și fărașe :

— Nastur, nastur fermecat
Fă, te rog, îndat' curat !
Pune zece măturoaie
Să deretice-n odaie,
Să dispară în puhoaie,
Munții ăștia de gunoaie !

Pune cîrpele de praf
Să tragă cîte-un perdaf
Mobilelor zgîriate,
Prăfuite și stricate !

Murdăria din cotloane
Strîng-o perii dolofane ;
Pe fărașe să o scoată,
Și covoarele să bată !

Și-ai grijă de pardoseală
Că e neagră ca de smoală ;
Parchetul spală-l îndată,
Dă-l cu ceară parfumată !

Nastur, nastur fermecat,
Fă aeru-nmiresmat
Pe aicea prin palat ;

Deschide ferestre multe
Să iasă mirosul iute,
Să facem primire-aleasă
Mirelui, la noi în casă !

Urmară, apoi, rînd pe rînd, ceilalți dregători, care se întrecură fiecare cu nemaipomenite porunci, ba să fie toate călcate și spălate, ba să fie aranjate grădinile și livezile, ba să fie toți tunși, frezați, împodobiți cu felurite coafuri, ori cu peruci îngrijite, ba să fie reparate zidurile dărăpănate, ferestrele sparte, ușile ieșite din balamale, și mobilele descleiate. Ba să fie construite noi turnuri, iar pereții proaspăt văruiți...

Tot așteptîndu-și rîndul, Maestrul Ceremoniilor și al Bunelor Maniere adormise, așa, îmbrăcat și încălțat cum era, întins pe o canapea, cu trei perne sub cap și patru pe sub picioare. Fu trezit urgent, și pus să-și învîrtească nasturele, fiindcă porunca lui era de cea mai mare importanță. Căci datorită năsturașului său fermecat, trebuia ca toți din palat să se poarte cît se poate de politicos, de manierat, să știe a folosi elegant tacîmurile la masă, și să danseze tot felul de dansuri complicate.

Abia termină acesta deci de răsucit nasturele său, că Năsturimea Sa se repezi pe ușă, cu toți după el pornind în goană mare pe coridoare, grăbit să-i iasă mirelui în întîmpinare !

Iar Marele Sfetnic și Ada plecară spre camera Năsturicii să o anunțe că toate s-au sfîrșit cu bine, nasturii au fost cusuți, răsuciți de dregători, că poruncile au fost date, iar acum nu mai urmează decît să înceapă petrecerea cea mare.

CAPITOLUL 9. Unde facem cunoștință cu Cavalerul Degetar de Cleștar și cu harababura de la Curte

În timp ce Cavalerul Degetar de Cleștar se îndrepta urmat de suita sa către porțile palatului viitorului său socru, auzea dinspre acesta un freamăt ciudat ; însă lua straniile ecouri drept zvonuri de la petrecerea ce se pornise deja. N-avea cum să bănuiască cele ce se întîmplau înăuntru !...

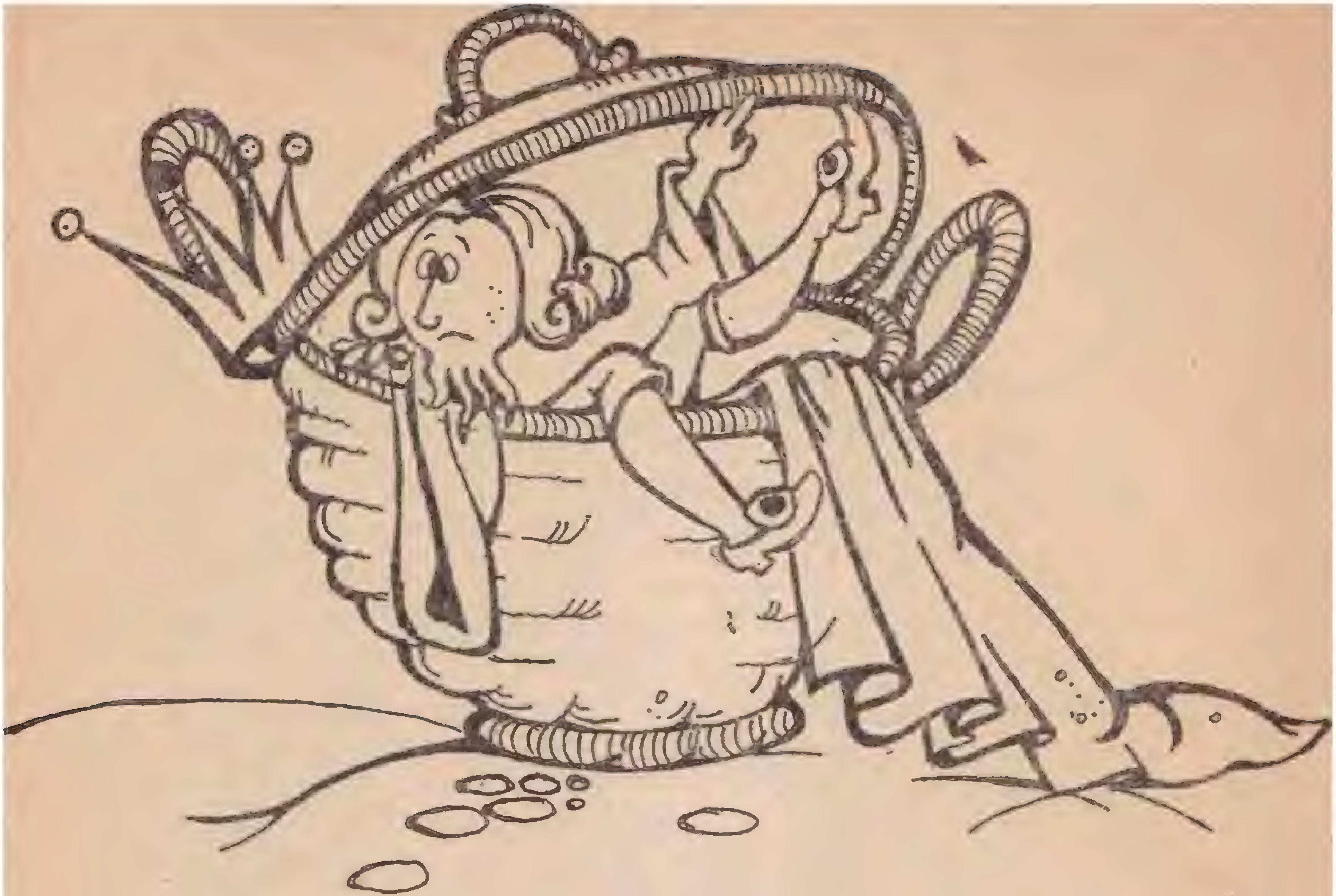
Fiindcă aici vraja celor zece nasturi fermecați începuse să-și facă efectul, iar poruncile date de către cei zece dregători erau, într-adevăr, îndeplinite, însă într-un fel în care locuitorii împărăției nu erau deloc obișnuiți. Toate se petreceau de parcă se aflau sub farmecele unui vrăjitor nebun. Măturile și fărașele ieșiseră în armate întregi de prin cămări și trecuseră la acțiune, după porunca Mai marelui peste mături și fărașe. Praful era ridicat pînă în tavane, gunoaiele erau pasate de

colo-colo, de-ai fi zis că jucau fotbal cu ele. Măturau totul în calea lor, rasturnau mobile, scaune, și cînd întîlneau vreun curtean, îi trăgeau cu coada, cîte una la spate sau peste glezne. Covoarele și preșurile se smuceau singure de sub picioarele celor ce călcau pe ele, încît aceștia cădeau de-a berbeleacul. Apoi se făceau sul, pornind de-a rostogolul prin camere ; chiar Marele Sfetnic fu înfășurat într-un covor persan, ca într-o clătită, și dat de-a rostogolul pe scările palatului ! Alte covoare își luau zborul pe geamuri, și se ascundeau prin copaci, sau prin turnuri ori poduri, în timp ce bătătoarele de covoare le urmăreau. Prințesa Năsturica vru să înșface o mătură care se tot ținea după ea, dar cînd reuși s-o apuce de coadă, mătura se ridică în văzduh și nu știu cum, ea se pomeni că încalecă pe măturoi, și zboară ca o adevărată vrăjitoare, peste hornuri și acoperișuri, lucru deloc potrivit să-l facă tocmai o mireasă în seara nunții sale.

În afară de acestea, toate geamurile și ușile palatului se deschiseră larg, fiindcă doar tot Mai marele peste mături și fărașe poruncise să se facă „un curent", așa, pentru aerisire. Numai că în palat nu începu doar să tragă nițel curentul, ca să aducă aer curat. Ci se iscă o furtună adevărată, un soi de ciclon care prinse totul în vîrtejul său ! Pe geamuri începură atunci să zboare curteni, scaune, perne, vaze cu flori, tablouri și cîte și mai cîte ! Toate se învălmășiră și cînd uraganul se opri, fură zvîrliți care încotro, claie peste grămadă, cu toții într-o harababură nemaipomenită, cu plăpumile în cap, pe sub divanuri răsturnate, sau cocoțați pe dulapuri zăcînd pe-o rînă ! Jilțurile ședeau agățate pe lîngă plafoane, de lustre ! Pe jos, numai cioburi, oglinzi sparte, pantofi desperecheați.

Sărmanii curteni abia își traseră sufletul, că trebuiră să se scoale iute în picioare, și să caute să fugă cît mai repede în curte. Măturile și fărașele, cîrpele de praf și bătătoarele de covoare trecuseră din nou la acțiune, cu și mai mare sîrg ! Ba, pe deasupra, se mai adăugară cîteva batalioane de ciocane, cuie de toate mărimile, cutii mari pline de clei, ferăstraie, dălți și clești, care începură să alerge de colo colo, „reparînd" singure toate stricăciunile — că doar așa poruncise Mai marele cuielor și al ferăstraielor. Pensule mari se scufundau în cutiile de clei, și lipeau mobilele ; dar mai greșeau și trăgeau un perdaf pe nasul vreunei doamne simandicoase, în timp ce un ciocan grăbit bătea cuie în tivul descusut al rochiei, țintuind-o de podele. Alții, care umblau în patru labe pe pardoseală pentru a căuta un lucru pierdut, se pomeneau cu un ciocan peste degete, și urlau de durere. De asemeni, periile cele sîrmoase, de scînduri, frecau vesele podelele, dar se cățărau și în spinările curtenilor, scărmănîndu-i pe cinste ! Iată de ce, cu mic cu mare se înghesuiră care mai de care, pe săli și pe coridoare, dînd buzna afară, în curte, de mături, ciocane și perii să scape mai iute !

Chiar Năsturimea Sa fu scoasă afară, în grabă mare, de către doi străjeri, care-l ascunseseră într-un coș pentru rufe. Curtenii se trîntiră la pămînt, și se văicăreau, pipăindu-și zgîrieturile și cucuiele, cînd, capacul coșului se ridică puțin, și de sub el, apărură ochii iscoditori ai Năsturimii Sale.

— Ufff ! În sfîrșit, în curte ! șopti dînsul, privind grijuliu de jur împrejur.

— V-am salvat, Năsturimea Voastră ! strigară voioși cei doi străjeri care-l căraseră cu coșul.

Nastur-Vodă privi de jur împrejur și, convingîndu-se că nu-l pîndește nici o primejdie, ieși afară din coș, apoi îl întoarse pe acesta cu fundul în sus, și se așeză pe el, ca pe un tron.

— Unde-i Mai marele peste ace și papiote ? strigă el furios.

— Sînt aici, aici, Năsturimea Voastră. Nu pot de fel să cobor ! se auzi un glăscior din coroana unui copac. Priviră cu toții într-acolo, și-l văzură pe Mai marele dregător înfășurat într-un preș și agățat ca un liliac, cu capul în jos, de ramurile copacului.

— Aici m-a zvîrlit curentul ăla din palat ! gemu el.

— Hainele ! Unde-s hainele cele noi ? strigă Nastur-Vodă, furios,

fiindcă îmbrăcămintea cea ponosită a curtenilor săi se sfîșiase cu totul, și se murdărise cu clei ori ceară, în urma evenimentelor pricinuite de „marea curățenie"...

— Păi doar eu am dat poruncă! scînci Mai marele dregător peste ace și papiote. Am răsucit și năsturelul...

În clipa aceea, un bătător de covoare și o mătură se apropiară de preșul în care era înfășurat el, și începură a-l lovi cu sîrg.

Toți curtenii rîdeau de se prăpădeau; dar tocmai pe cînd se distrau ei așa, iată că începură să se petreacă lucruri noi. Probabil că vraja năsturașului fermecat al Mai marelui dregător peste ace și papiote, care comandase haine și pălării noi, tocmai atunci își făcu efectul; ba, nu durà mult că și nasturele Mai marelui dregător peste tocuri și călimări aduse la împlinire această dorință. Fiindcă, așa, din senin, începu să plouă din văzduh cu niște coșuri mari, de papură, pline cu haine. De asemeni curtea începu să fie brăzdată de funii lungi, pe care stăteau prinse cu cîrlige de rufe, rochii noi-nouțe, surtuce, pantaloni de catifea, ciorapi, batiste, cordoane și cămăși! Poate că, dacă s-ar fi purtat civilizat, toți curtenii s-ar fi îmbrăcat urgent, spre a fi gata la venirea mirelui. Dar nu știu cum, deși chiar Maestrul Ceremoniilor și Bunelor Maniere sucise de nasturele său, îi apucară nervii pe toți, începură a se răzgîia și a se alinta, a face tot felul de mofturi.

— Eu vreau rochia asta! striga o contesă.

— Ba nu! Eu o vreau! urla alta, apucînd-o pe prima de păr.

Și se mai apropiară două domnișoare, luîndu-se la bătaie, trăgînd de aceeași rochie, pînă o făcură bucăți.

Mai marele peste cămări și tigăi se bătu cu un duce pentru o pereche de nădragi de catifea, pînă cînd îi împărțiră în două, unul luînd un crac, și celălalt, alt crac. Cîteva contese ședeau adunate într-un colț și plîngeau lovind furioase cu picioarele în pămînt, că nu le place nimic de acolo. Bufonii Năsturimii Sale se suiseră pe frînghiile de rufe și alergau, în picioare, pe ele, de la un capăt la altul al curții, rîzînd și ei de se prăpădeau.

Deasupra acestui balamuc trecu în zbor Năsturica-Nu Face Nimica, călare pe măturoiul ei, pe care nu-l putea opri defel.

— Hei! Hei! Țineți-mi și mie o rochie mai frumoasă, striga ea, dar nimeni nu-i dădea atenție.

Chiar Nastur-Vodă se certa cu cumnatu-său, pentru o mantie de catifea, pe care și-o doreau amîndoi. Tocmai atunci începu să plouă cu tot felul de cutii, pline cu pantofi de lac, cu șoșoni, cizme și pîslari, cu sandale și papuci de casă. Atunci bătălia din curte se înteți și mai tare, că nu se înțelegeau deloc cum să-și împartă încălțămintea aceea între ei. Începură să zboare de colo-colo, șoșoni, pîslari și cizme. Scandalul

era cu atît mai mare, cu cît în cutiile cu pantofi nu se găseau perechi, ci numere diferite, ba chiar încălțări încurcate între ele. Mai marele peste sape și tîrnăcoape pusese mîna pe o cutie în care era un pantof de lac, ce-i venea de minune, dar și un șoșon, cu cinci numere mai mare. Un duce gras se alesese cu o cizmă roșie, pînă la genunchi, ce îl strîngea, și cu un papuc uriaș de casă.

— Dar pălăriile ? Unde-s pălăriile ? striga Nastur-Vodă, scoțînd cu fereală capul din coșul de rufe în care se ascunsese din nou. Dar bigudiurile, buclele și perucile ? Ce se întîmplă cu ele ? Unde-i Mai marele peste piepteni și bigudiuri ?

Mai marele dregător peste piepteni și bigudiuri era însă prea ocupat, duelîndu-se cu un prinț înalt și deșirat, din cauza unei perechi de șosoni si a unei curele cu cataramă de aur, pentru a mai auzi și răspunde.

CAPITOLUL 10. **Unde aflăm despre năstrușniciile celor zece nasturi fermecați**

De fapt, era cît se poate de clar că pălăriile, perucile și buclele, coafurile frumoase de pe capetele curtenilor nu apăruseră încă, deoarece nu-și făcuse efectul vraja năsturașului fermecat al Mai marelui dregător peste piepteni și bigudiuri. Dar nici această vrajă nu se lăsă mult timp așteptată.

Pe cînd încă se mai ciondăneau de la hainele cele noi si cutiile de pantofi, deasupra curții palatului se adunară nori ciudați, în toate nuanțele culorilor curcubeului.

Și, dintr-o dată, se porni să tune și să fulgere ; apoi din nori începu să curgă o apă caldă, și niște stropi mari de șampon frumos mirositor, de parcă, acolo, sus s-ar fi deschis nenumărate robinete cu apă încălzită, și s-ar fi răsturnat sticle întregi de șampon.

Curtenii prinseră a alerga voioși în ploaia aceea, ca sub un duș cald ; așteptară să le cadă șamponul pe plete, și apoi se săpuniră, de se umplură de clăbuci ! După ce se spălară ei așa pe cap cu șampon de urzici, de trandafiri, de gălbenuș de ou, abia apucară să se clă-

tească sub apa cea caldă ce curgea abundent din văzduh, că norii și dispărură, cerul se lumină sub strălucirea celor trei Lune, și începu să bată un vînt uscat, călduț. În cîteva minute, hainele li se uscară. După aceea din văzduh începu să plouă cu piepteni de toate culorile, care se înfipseră în pletele tuturor, încercînd a le descîlci.

Ada, care reușise să înşface o frumoasă rochie de catifea, și să se îmbrace cu ea, și mai prinsese din zbor și niște papuci de lac, unul mai mare, altul mai mic, era ciufulită rău de tot. Cînd un pieptene și o perie de cap se apropiară plutind de ea, fu foarte bucuroasă. Și la ea acasă, era obișnuită ca mama sau bunica să o pieptene și să-i împletească două codițe frumoase, după ce-i făceau baie. Numai că de data aceasta, atît pieptenele cît și peria se înfipseră dușmănoase, în pletele sale, și prinseră a le descîlci, trăgînd-o grozav de păr.

Dar ea, oricum, se chema că avea puțin noroc. Pe deasupra capetelor curtenilor începuseră a zbura clămpănind, foarfeci de toate mărimile, care se înfigeau în părul lor și-l retezau strîmb. Unii rămaseră doar cu o jumătate de mustață sau cu barba retezată în scări. Apoi, căzură bigudiuri de toate mărimile, care se opreau, răsucindu-se, în pletele tuturor. Tot în acel timp, prin curte începură să crească, așa ca după ploaie, ciuperci de jumătate de metru, cu piciorul lat de cîteva palme, și cu pălării din catifea, împodobite cu pene ori funde, ori cu bonete de atlas, turbane de mătase ori jobene, în loc de pălării. Curtenii se repeziră și le smulseră, acoperindu-și captele cu ele, fie că li se potriveau sau nu la îmbrăcăminte, fie că aveau sau nu mărimea dorită ! Dar asta nu mai conta, se chema totuși că, în sfîrșit, erau îmbrăcați din cap pînă în picioare ! Și era și timpul să termine cu îmbrăcatul, deoarece, pe creneluri, străjerii deja începuseră să sune din trompete, iar porțile palatului se deschiseseră, lăsînd să intre suita Cavalerului Degetar de Cleștar. Nastur-Vodă cel Sucit se grăbi să-i iasă în întîmpinare, urmat de cei zece dregători ai săi ce se tot împiedicau în papucii lor desperecheați, care ori îi strîngeau, ori le erau prea mari ; iar pălăriile ori le săreau de pe capete de mici ce erau, ori le acopereau și fața pînă peste nas, de mari și pleoștite.

— Bine-ai venit, Cavalere ! strigă Nastur-Vodă, aranjîndu-și nervos peruca.

— Bine v-am găsit, zise Cavalerul, privind curios de jur împrejurul său.

Marele Sfetnic își făcu loc cu coatele, prin mulțime, și se apropie de Năsturimea Sa, șoptindu-i la ureche :

— Poftiți-l în grădină ! Poftiți-l în grădină ! Masa de nuntă e întinsă în mijlocul ei, chiar eu am fost în inspecție, să văd ce mai e pe acolo !

— Dar cum arată grădina ? se interesă, temător Nastur-Vodă.

— A, foarte bine, foarte bine. În copaci, fructe coapte, rumene, de-ți lasă gura apă. Tufișuri pline de flori... hm, mai sînt și bălării sau gropi, pe ici-colo, dar asta nu contează. Predomină lalelele și daliile, trandafirii și margaretele, o să vedeți, e foarte frumos ! Nasturele Mai marelui dregător peste sape și tîrnăcoape a făcut treabă bună !

Năsturimea Sa pofti deci musafirii în grădină. Însă aici îi așteptau alte surprize. Florile erau foarte frumoase, văzute de departe. Dar, atunci cînd Cavalerul vru să rupă un buchet, constată că acestea erau făcute din carton și hîrtie vopsită, și lipite cu clei. Fructele din copaci erau și ele false, fiind confecționate ori din carton și umplute cu rumeguș, ori din ceară sau pur și simplu, din lemn. Iar cînd ajunseră la masa cea mare, întinsă în mijlocul grădinii, constatară că atît picioarele ei cît și ale scaunelor aveau rădăcini adînc înfipte în pămînt.

— Ah ! Ah ! Bănuiesc eu de ce toate aceste încurcături ! șopti Marele Sfetnic la urechea lui Vodă. Ada a cusut greșit nasturii cei fermecați ; i-a încurcat.

— Cum adică ?

— Eu cred, după cele ce văd, că nasturele Mai marelui dregător peste sape și tînăcoape e cusut de vestonul Mai marelui dregător peste cuie și ferăstraie. Că fructele alea parcă le-a făcut un dulgher, iar masa și scaunele au crescut de parc-ar fi copăcei !

— Aha ! Aha ! se dumiri Năsturimea Sa și, privind spre vestele dregătorilor săi, constată că Marele Sfetnic are dreptate.

În adevăr, culorile nasturilor nu corespundeau cu cele ale vestelor lor ; un nasture verde era cusut pe o vestă galbenă, un nasture galben pe o vestă roșie !

— Vai ! Vai ! se apucă Năsturimea Sa cu mîinile de cap, sper să nu iasă o încurcătură prea mare, prea mare !

Se așezară cum putură la masă, încălecînd pe scaunele care aveau ghimpi și rădăcini, și nu puteau fi mișcate din loc. Năsturimea Sa luă loc lîngă doamna Papiota, iar ceva mai încolo, Cavalerul Degetar de Cleștar lîngă Ada-Alintata.

— Ei, dar unde-i Năsturica ? se interesă Cavalerul. Că doar nu începem petrecerea fără ea ? !

Nastur Vodă șușoti ceva cu Marele Sfetnic, și apoi îi răspunse :

— Năsturica va veni îndată, îndată ! Doar știi că e atît de harnică, mititica ! Încă mai dă o mînă de ajutor, făcînd curățenie în palat. Și mai supraveghează și mîncărurile, prin bucătărie... draga de ea ! La toate ne ajută !

— Da, da, întări și Marele Sfetnic spusele Năsturimii Sale. Dacă ați vedea-o, cum umblă zglobie, de colo colo, prin palat, înarmată cu o mătură și o cîrpă de praf, v-ați topi de dragul ei, cît e de harnică și de îndemînatică !

— A, dar am observat de la vizita de data trecută, că gătește foarte bine, și mai ales că poate să coasă minunat ! fu de acord viitorul ginere. Totuși ar trebui să o chemați la masă ; nu se poate ca tocmai ea să lipsească !

Năsturimea Sa schimbă fețe-fețe, încrucișînd priviri speriate cînd cu dregătorii săi, cînd cu Marele Sfetnic, cînd cu Papiota.

— Dar părinții dumneavoastră unde sînt, se interesă Năsturimea Sa, ca să mai tragă de timp. N-ar fi trebuit să fi venit cu voi, la petrecerea de astă-seară ?

— A, să vedeți numai ce întîmplare ! explică atunci Cavalerul. Aveam o cutie cu un cadou de nuntă, foarte frumos, pentru Năsturica ...o pusesem în buzunar ! Și cînd colo, nu știu cum, mi-a dispărut ! Părinții mei au rămas să caute cutia aceea, prin palatul nostru ; îmi pare foarte rău, dar ce să fac, dacă mi-a căzut din buzunar ?

Auzind acestea, Ada-Alintata îl întrerupse pe cavaler, apucîndu-l de mînă și-i șopti :

— Dacă ați pierdut ceva din buzunar, nu aveți grijă, că o să puteți găsi ! Trebuie numai să dați o fugă pînă pe Planeta Obiectelor Pierdute din Buzunare. Ați auzit de ea ?

— Cum să nu, cum să nu !

— Atunci, vă rog, dacă plecați pînă acolo, luați-mă și pe mine ! îl imploră Ada. Apoi se aplecă și-i șopti la ureche : Scăpați-mă de aici !

Cavalerul tocmai voia să-i răspundă, cînd ceva nemaipomenit se petrecu. Năsturimea Sa trimisese doi slujitori la palat, așa, de ochii lumii, ca să spună că o cheamă pe Năsturica la masă. De fapt, ei habar n-aveau unde dispăruse domnița, cu măturoiul ei cu tot, în timpul „marii curățenii". Își tot băteau capul cum să iasă din încurcătură și să explice lipsa miresei, cînd se întîmplară lucruri nemaipomenite și neașteptate. În primul rînd, turnurile palatului prinseră a se lungi, ridicîndu-se pînă în ceruri. Zidurile se lungeau și ele ca o armonică, apăreau balcoane și balconașe. Turnul cu orologiu se lăți grozav, iar ceasul începu să bată ora, cu un zgomot asurzitor. Apoi, pe turn apăru din senin un tort uriaș, numai frișcă și ciocolată.

Ada se uită îngrijorată la dregători, și-i dete o palmă Mai marelui peste mistrii și bidinele, care tocmai își răsucea, dus pe gînduri, năsturașul său fermecat. Numai cît își luă el mîna de pe nasture, că toate aceste ciudățenii încetară. Mirele însă se ascunsese sub masă, de spaimă, și de acolo tot întreba ce se întîmplă. Năsturimea Sa ridică fața de masă, și, cu capul sub ea, îi strigă :

— Ieși afară, Cavalere, de acolo ! Nu te speria ! Avem niște zidari și zugravi teribil de harnici ! Așa lucrează ei, înalță un turn, lungesc un zid, cît ai bate din palme ! Știi, Mai marele peste mistrii și bidinele tocmai le dăduse ordin să renoveze palatul în cinstea nunții !

Cavalerul Degetar de Cleștar ieși în cele din urmă de sub masă și, ștergîndu-și sudoarea de pe frunte, zise :

— Oooof ! Dar ce m-am speriat ! Nu mai vine mîncarea, odată ?

Năsturimea Sa privi spre Mai marele dregător peste cămări și tigăi, întrebător. Acesta dădu nedumerit din umeri, și-i șopti :

— Tocmai am dat o fugă prin bucătăriile palatului. Totul e în ordine acolo ; cratițele, oalele sînt pline de mîncăruri alese. Le-am spus slujitorilor să le aducă la masă. Nu pricep de ce întîrzie atît !

— Ei ! porunci atunci Năsturimea Sa, bătînd din palme spre bucătăriile palatului. Dar să vină mîncarea și băutura ! Să vină !

Numai că dinspre bucătării nu venea nimeni. O clipă, toți tăcură și-și ciuliră urechile ; dar era o liniște deplină. Doar ceasul mare din turn se auzea bătînd, întruna, ca năucul. Dintr-o dată ușile sale se deschiseră, și pe acolo, pe unde trebuia să apară păpușile mecanice, începură să iasă în zbor bucătari și slujitori, încinși cu șorțuri albe, și aducînd tăvi pline de mîncare. Pluteau, fluturîndu-și șorțurile albe, lungi, purtînd imense bonete albe, pe cap și lăsau tot felul de bunătăți pe masa de nuntă !

Cavalerul Degetar de Cleștar rămase mut de uimire ; dar și ceilalți curteni erau cît se poate de uluiți. Năsturimea Sa schimba iar fețe-fețe.

După ce bucătarii și ceilalți slujitori lăsară tăvile cu mîncare și băutură pe masă, mai plutiră o clipă, în aer, urînd *„poftă bună din partea nasturelui care a fermecat tigăile și cămările“*, și se reîntoarseră în ceas, după care ușile acestuia se închiseră în urma lor.

— Dar asta ce-a mai fost ? abia putu să îngaime Cavalerul Degetar de Cleștar.

— Nu vă speriați, toate minunile acestea fac parte din serbarea pusă la cale de Maestrul de Ceremonii ! strigă repede spre el Nastur-Vodă. El a inventat tot felul de giumbușlucuri, de mașinării, de jonglerii, ca să ne distreze !

Auzind acestea Cavalerul se mai liniști. Tocmai apucase cuțitul și furculița, pregătindu-se să taie din friptură, cînd ușile ceasului din turn se deschiseră din nou. De acolo, ieși, călare pe măturoiul său, chiar Năsturica ! Ținea într-o mînă un pămătuf de șters praful și în cealaltă un polonic. Se învîrtea în jurul turnului, pe mătura ei, tot luînd cu polonicul cîte o fărîmă de tort.

— Vedeți cît de harnică e ? Mititica ! Face curat, după cum v-am spus, prin tot palatul ! Și mai și gustă din mîncare ! zise Marele Sfetnic către Cavaler care, văzînd toate acestea, rămăsese încremenit, cu furculița în mînă.

Apoi Năsturica zbură pe deasupra mesei, chicotind.

— N-ați vrea să veniți să vă alăturați nouă, la masă ? Nu de alta, dar în seara asta, presupun că ați uitat, sînteți mireasă ! îi strigă Cavalerul.

— Oi veni, cînd oi putea ! răspunse ea. Vă spun poftă bună din partea nasturelui care a fermecat măturile și fărașele !

După care, măturoiul făcu o piruetă, și se ridică în văzduh.

Începu iar să dea ocoale turnului, cînd se petrecu iarăși ceva cu totul neașteptat. Una din limbile ceasului se lungi și se înfipse în rochia ei, care flutura în zbor. Năsturica rămase prinsă în ea, atîrnînd în aer, și urlînd cît o ținea gura. În acest timp, mătura continuă să zboare singură și pînă la urmă se opri, înfigîndu-se triumfătoare în tortul cel uriaș, ce se boltea ca un acoperiș de ciocolată, peste turn.

— Dar asta ce mai e ? se minună Cavalerul.

— A, dar face parte din serbare ! O mică glumă ! răspunse Maestrul de Ceremonii, după cum îl sfătuise Marele Sfetnic.

Cîțiva străjeri, ce stăteau pe creneluri, dădură fuga și o eliberară pe prințesă din limba orologiului. Aceasta se micșoră la loc, iar orologiul prinse a cînta, cam hodorogit, o melodie. Dinspre turn începu a se mai auzi, întîi mai încet, apoi tot mai tare, un cor de voci bărbătești. Apoi ușile ceasornicului se deschiseră și pășiră afară zece păpuși mecanice, care închipuiau exact pe cei zece dregători. Fiecare ținea cîte ceva în mînă ; fie o tigaie și un polonic, fie o mătură și un făraș ; ba o sapă și un tîrnacop, ba un toc și o călimară ; un ac și o papiotă, ori un săpun și un fier de călcat, sau un cui și un ferăstrău, după meseria pe care o reprezentau.

Și toate aceste păpuși prinseră a cînta, astfel :

> Zece Nasturi fermecați
> Vă îmbie să mîncați,
> Vă trimit o salutare
> Și vă spun și : poftă mare !

Limba mică de la ceas
Are însă un necaz :
Vrea, deși nu-i vremea încă,
Să vă apucați de muncă !

Aveți zece degețele
Și ați cam uitat de ele.
Puneți-le să muncească,
Altfel au să-nțepenească !

După ce cîntară ele așa, se întoarseră și intrară, rînd pe rînd, înapoi în ceas.

— Dar de ce numai zece figurine ? se miră Cavalerul Degetar de Cleștar. Eu știu că sînt douăsprezece ore, deci lipsesc două !

— Ba nu lipsesc deloc, se pomeni Ada, vorbind în gura mare fără voia ei, de parcă ar fi fost și ea vrăjită. Poate că ceasul are douăsprezece ore, însă mîinile au doar zece degete !

— Zece degete ! Zece degete ! strigară curtenii, în cor, minunîndu-se.

— Ah ! Dar eu leșin de foame ! se auzi atunci glăsciorul Năsturicii, care ajunsese între timp, cu bine, din turn, la masa de nuntă. Hai să mîncăm ! porunci ea.

— Să mîncăm ! Să mîncăm ! strigă vesel Marele Sfetnic. Tocmai spusesem mirelui că ai întîrziat atît, fiindcă ai mai dat o mînă de ajutor pe la bucătărie. Și că sîntem siguri, de data aceasta mîncărurile sînt mult mai gustoase decît data trecută. Iar cele ce sînt servite astăzi Cavalerului, sînt gătite, firește, chiar de Năsturica !

Și se puseră ei pe mîncat și pe băut. Dar vai ! Ciorbele erau afumate, cartofii nefierți, fripturile arse ! Totul era ori prea sărat, ori prea pipărat. Mîncau cu toții, cam în silă, cam strîmbînd din nas, dar nimeni nu avea curajul să se vaite. Cît despre Cavaler, acesta abia ciugulea, de politețe, cînd de ici, cînd de colo, însă, cînd îi venea lui bine, arunca mîncarea pe sub masă, fără să-l observe nimeni. Și dacă nu se omora cu mîncatul, în schimb se distra grozav, trăgînd cu ochiul la ceea ce făceau ceilalți meseni. Se amuza teribil, văzînd cum înghițeau în silă, cu toții, lăudînd întruna mîncarea, pe bucătari și pe Năsturica.

Cel mai mult îl distra însă modul în care se purtau curtenii la acea petrecere. Unii se suiseră cu picioarele încălțate pe masă, și se scobeau în dinți, folosind codițele rupte de la flori. Alții mîncau luînd pîrjoalele și cartofii direct cu mîna, și se ștergeau apoi de grăsime, de fața de masă. Mulți muiau pîinea în sos, mînjindu-și manșetele în platouri sau își furau unul altuia bucățile mai gustoase din farfurie. Dădeau din coate, tropăiau, răsturnau paharele de vin pe fața albă de masă.

Chiar Maestrul Ceremoniilor și al Bunelor Maniere se purta cît se poate de necuviincios. Tot ridica paharul plin cu vin, și închina, zbierînd :

— Ura ! Ura ! Să bem în cinstea năsturașului fermecat, că doar prin vraja lui, maniere alese cu toții am căpătat !

— Ura ! Să bem ! strigau veseli curtenii, bătînd cu lingurile în farfurie și fluierînd. Apoi începură să facă mici cocoloașe de pîine, și să arunce cu ele. Alții, mai timizi, care pînă atunci mestecaseră în silă, cu nasurile ascunse în farfurie, profitară de această bătălie iscată dintr-o dată, și prinseră a arunca unii într-alții cu bucățile de carne mai arse sau afumate, pe care nu aveau chef să le mănînce. Apoi le veni ideea năstrușnică de a-și turna unul altuia solnițele pline cu sare și piper, în farfurie.

O prințesă vărsă borcanul cu muștar în supa Marelui Sfetnic, iar cînd acesta îi atrase atenția că nu-i frumos ceea ce face, ea apucă un pahar cu vin roșu și i-l turnă în cap. Marele Sfetnic nu se lăsă nici el mai prejos și-i răsturnă răutăcioasei o ceașcă plină cu smîntînă, pe după gît.

CAPITOLUL 11. **O petrecere de pomină**

Ada rîdea de se prăpădea, privind în jurul ei la curtenii ce semănau cu niște elevi obraznici, care se luaseră la ciondăneală, în pauza mare, pe cînd își mîncau pachețelele cu gustări aduse în ghiozdane. De altfel, ea însăși nu se lăsa mai prejos și se purta nestingherită, de parcă ar fi fost la ea acasă. Deși, mai mult ca sigur, ea nu avea scuza pe care poate o aveau ceilalți curteni, care se aflau sub vraja rea a unui nasture fermecat, ci se purta exact cum era obișnuită. Mînca neglijent, clefăind, plescăind cu lingura în supă, de săreau stropii cît colo. O ducesă îi atrase atenția că i-a pătat rochia, dar Ada se răzbună aruncîndu-i o mînă de sare în compot. După care, prinse a zvîrli în dreapta și în stînga, cu mici cocoloașe de pîine ; și, în cele din urmă, îi veni poftă de budincă, deși în fața sa erau rînduite șapte feluri de prăjituri, trei feluri de clătite, platouri cu plăcinte, înghețate și compoturi. Și pentru că nu văzu nicăieri budincă, începu a bate din picioare și a urla :

— Vreau budiiincă ! Budincăăă ! Vreau budincăăăă !

Auzind-o, bucătarii ascunși în orologiu deschiseră ușile acestuia și se uitară nedumeriți, peste masa de nuntă. Unul veni în zbor, fluturîndu-și șorțul alb, și-i spuse că din păcate în bucătăriile castelului nu se aflau nici un fel de budinci ! Nu se găseau decît acele mîncăruri apărute ca prin farmec, după ce Mai marele peste cămări și tigăi învîrtise de nasturele său.

Bucătarul o salută și zbură la loc, în turn. Dar Ada nu se liniști defel. Țipa încă și mai tare, bătînd cu lingura în masă :

— Vreau budiiincă ! Budincă !

Dar zadarnic striga. Nimeni nu se pricepea la gătit în palat, așa că n-avea cine să-i facă ei, urgent, o budincă. Dacă ar fi fost la ea acasă, urletele ei ar fi avut succes. Maică-sa, ori bunică-sa și-ar fi suflecat iute mînecile, ar fi spart ouăle, ar fi pus făina, laptele și toate celelalte. În cîteva zeci de minute, budinca ar fi fost gata pregătită, și adusă, caldă pe o farfurie înflorată, chiar sub nasul fetiței.

Numai că acolo nu se afla la ea acasă ! Nimeni nu se duse deci să-i pregătească budinca. Din contra, toți ceilalți se luară după Ada, și-i apucară tam-nisam mofturile pe toți. Prinseră care mai de care a bate din picioare ; cu furculițele izbeau în pahare, și poftele își strigau fiecare :

— Vreau chifteeele cu sos !

— Eu vreau toooort de portocale !

— Pește prăjit să-mi aducă !

— Ba ciorbă de perișoare !

— Vreau sarmale cu smîntînă !

Ce mai încoace, încolo, petrecerea de nuntă se transformase într-un tărăboi întreg. Chiar și Năsturimea Sa fusese apucat de niște furii ciudate și zbiera, bătînd cu un polonic în masă, că vrea varză cu cîrnați ! Singură Năsturica nu dorea ceva deosebit de mîncare.

— Dar tu de ce ești supărată ? Tu ce poftești ? o întrebă curios Cavalerul Degetar de Cleștar, care se tot minuna de cele ce vedea, și rîdea pe ascuns.

— Eu nu doresc nici un fel de mîncare ! răspunse aceasta cu glas țîfnos. Dar aș vrea să dansez ! Ce mai petrecere e și asta, unde nimeni nu dansează ?

— Da ! Da ! aprobă Marele Sfetnic auzind-o. Hai să dansăm, să dansăm !

Se apropie, discret, de Maestrul Ceremoniilor și al Bunelor Maniere și-i șopti la ureche :

— Sper că năsturașul tău va avea grijă de toate... ca de obicei ! Dansul, muzica... pricepi ? Că în ce privește manierele, m-am lămurit !

Maestrul Ceremoniilor și al Bunelor Maniere dădu un pumn în masă, fluieră de cîteva ori cu degetele în gură, spre a atrage atenția celorlalți asupra lui, și urlă :

— Să cînte muzica ! Să înceapă dansul !

Și, apucîndu-și năsturașul fermecat, îl învîrti. În clipele următoare, prinseră a se auzi acorduri de prin tufișuri, unde stăteau ascunse orchestrele. Văzduhul se umplu apoi de muzică : valsuri, mazurci, cadriluri, toate deodată ! Mesenii se ridicară vioi de pe scaunele lor și prinseră a țopăi.

A fost un dans de pomină. Curtenii se scălîmbăiau, se împiedicau la tot pasul în pantofii lor desperecheați. Ori se călcau unii pe alții pe șireturile mult prea lungi, desfăcute, căzînd de-a berbeleacul, ori zvîrleau picioarele în aer, de le săreau prin copaci papucii, și așa prea mari căzîndu-le apoi în cap.

— Ciudate dansuri mai sînt la voi în cetate ! zise Cavalerul către Năsturica ! Așa ceva n-am mai pomenit ! Să leșini de rîs, nu alta !

— Dacă nu-ți place, n-ai decît să nu mai dansezi ! răspunse aceasta, împiedicîndu-se în tivul descusut al rochiei sale, și oprindu-se mereu

din vals, spre a-și căuta un pantof care îi era mult prea mare, și-i tot sărea din picior!

— Dacă ar fi să fac numai ce mi-e pe plac, spuse el, apoi nici n-aș gusta din mîncăruri, nici n-aș bea, ci iute înapoi acasă aș pleca! Ceea ce se întîmplă aici, e de neînchipuit!

— Nu ți-a plăcut mîncarea? se interesă ea, roșind.

— Nu-i numai asta! Dar hainele, pantofii voștri... sînt ceva nemaipomenit! făcu el arătînd cu mîna de jur împrejurul său. Pantalonii au un crac mai lung, altul mai scurt; rochiile stau lălîi, sînt rupte, ba au și tivul descusut... Și apoi, florile astea din hîrtie... fructele astea din ceară... scaunele cu rădăcini... eu nu pricep; ce se întîmplă aici?

— Ce vrei să spui? zise bănuitoare Năsturica.

— Ei, ce vreau să spun; pricepi, tu, foarte bine, dar te prefaci că nu! se răsti Cavalerul, privind-o în ochi. Mărturisește-mi, ești cumva vrăjitoare? Că să știi, eu n-am chef să-mi iau de nevastă o vrăjitoare!

— Eu? Vrăjitoare? Cum îndrăznești să spui așa ceva?

— Păi, de ce zburai mai înainte pe o mătură? Eu aș vrea o nevastă care face curățenie cu mătura, nu una care zboară cu ea. O nevastă care gătește mîncăruri gustoase, cu mînuțele ei, și nu una care le face să apară prin vrăji, și încă arse și nesărate, afumate și piperate...

Năsturica schimba fețe-fețe ascultîndu-l.

— Și probabil că nici să coși nu știi! Cît despre hainele astea ale voastre cred că ați făcut rost de ele tot prin vrajă; dar tu, după ce că nu te pricepi să ții acul și ața în mînă, nici măcar nu ești o vrăjitoare bună! Toate sînt lălîi și șui...

— Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! strigă Năsturica. Eu mă pricep și la gătit, și la măturat, și la cusut... N-am nici o vină pentru toate cîte s-au întîmplat!

— Nu mai spune! Și cine-i vinovatul, mă rog?

Năsturica se opri din dans. Privea de jur împrejur, după cineva anume. Toţi ceilalţi curteni, văzînd-o, încetară şi ei dansul. Se uitau cînd la ea, cînd la Cavaler, neștiind ce s-a întîmplat, de aveau amîndoi figuri atît de furioase. În sfîrșit, Năsturica o zări pe Ada-Alintata, care dansa cu Marele Sfetnic. Arătă cu degetul înspre ea și zise:

— Ea! Ea e de vină! Din cauza ei s-au întîmplat toate! Fiindcă...

Dar Marele Sfetnic nu o lăsă să termine, tăindu-i vorba:

— În primul rînd, nu e frumos să arăți cu degetul; și în al doilea rînd, nici să pîrăști nu e frumos! Să spună și Maestrul Ceremoniilor și al Bunelor Maniere dacă nu-i așa!

Toate privirile se întoarseră atunci către Maestrul de Ceremonii; acesta tocmai fugărea prin grădină o pisică, ce furase o bucată de friptură de pe masa de nuntă.

— Hei ! Maestre ! Cu tine vorbim ! strigă după el Marele Sfetnic.

Maestrul lăsă pisica în pace și, venind lîngă Năsturimea Sa, îl întrebă despre ce era vorba. Dar Năsturimea Sa zăcea sfîrșit pe un jilț, și nici nu catadixea să-i răspundă. Era cît se poate de supărat, văzînd cele ce se întîmplaseră.

— Tocmai îți ceream părerea, întrebîndu-te dacă e frumos să arăți cu degetul, sau să pîrăști ! îl lămuri Marele Sfetnic.

— Dar cine a pîrît, pe cine ? se interesă Maestrul de Ceremonii. Și, observînd cît de îmbufnată se uita Năsturica la Ada-Alintata adăugă : Ah ! Bănuiesc ! Ada a vorbit Cavalerului despre nasturii fermecați !

— Care nasturi fermecați ? întrebă foarte mirat Marele Sfetnic. Te pomenești că te-ai îmbătat și nu mai știi ce vorbești ! Hai, vă rog, nu mai stați și vă uitați ! Petreceți, dansați ! Muzica !

Atunci orchestrele de prin tufișuri începură din nou să cînte și curtenii se puseră iarăși pe dansat.

— Oare am auzit eu bine ? șopti Cavalerul la urechea Năsturicii. Ce tot vorbea Maestrul de Ceremonii despre nasturii fermecați ? Va să zică, eu aveam dreptate ? Tu faci vrăji, folosind niște nasturi fermecați ?

— Te înșeli, te înșeli ! se supără ea. Eu știu să gătesc, să cos, să fac curat... n-am nevoie de nici un fel de vrăji ! Iar nunta noastră ar fi ieșit cît se poate de bine, dacă nu se amesteca ea... a venit de pe altă planetă, special ca să încurce lucrurile. În ce privește nasturii despre care ai auzit, află că fetița asta are un nasture fermecat, sau mai mulți, nu știu bine... de care s-a folosit anume, pentru a ne strica petrecerea. Am să dau poruncă să fie închisă imediat în turn.

— Oare vorbești adevărat ? Să te cred ? se minună mirele.

— Este așa precum îți spun ! Ea e de vină !

— Ei, bine, te cred. Dar să nu stricăm acum petrecerea. Să mîncăm plăcintele, și după aceea o vom închide și o vom pedepsi strașnic pe musafira noastră picată din cer.

— Așa vom face ! O vom pedepsi ! repetă plină de răutate, Năsturica.

— Numai să nu fie degeaba... că dacă zici că face vrăji cu nasturii ei fermecați, poate scăpa spuse el, cu un zîmbet plin de ironie.

Se așezară cu toții la masă, iar Năsturimea Sa bătu de trei ori din palme, strigînd :

— Plăcintele ! Să vină plăcintele cele calde !

— Or fi gustoase ? o întrebă Cavalerul pe mireasa lui.

Iar aceasta, fără să știe nici ea cum, se pomeni răspunzînd :

— Ei, dar cum să nu fie ! Dacă le-am făcut chiar eu, cu mîna mea ! Ba am scris și cîte o poezie, un răvaș, și l-am ascuns înăuntru ! O să ne distrăm de minune !

— A, dacă-i așa, să vină mai repede plăcintele cu răvașe! strigă, la rîndul lui, Cavalerul.

Ceasul din turn bătu din nou ora exactă. Ușile lui se deschiseră, și pe ele ieșiră iarăși bucătarii, în zbor, purtînd pe tăvi plăcinte uriașe. Plutiră așa, pînă deasupra mesei de nuntă, și lăsară la fiecare în farfurie, cîte o plăcintă fierbinte.

— Phii! Dar tare frumos mai miros! Îmi lasă gura apă! zise atunci Cavalerul. Hai să le mîncăm, mai iute! Și vă rog, cum găsiți în ele vreun răvaș, apoi să-l citiți de îndată în gura mare! Că Năsturica se laudă că a compus cîte o poezie pentru fiecare!

— Așa să fie! Așa să fie! strigară mesenii și se puseră pe înfulecat plăcintele. Acestea erau într-adevăr foarte gustoase, încît cu toții se lingeau pe degete, mîncînd cu mare poftă. Iar Năsturica tot îl bătea la cap pe Cavalerul Degetar de Cleștar:

— Vezi ce bune sînt? Doar ți-am spus eu că mă pricep foarte bine la gătit! Sînt o gospodină minunată! Numai că Ada, cu nasturii ei fermecați, ne-a stricat toată petrecerea!

— Lasă, că vedem noi acuși ce-i cu nasturii ăia și cît de gospodină ești tu! își spuse în sine Cavalerul, privind nerăbdător peste masă, spre a vedea cine găsește primul, bilețelul din plăcintă.

Și primul care se nimeri să fie, nu era altul decît Mai marele dregător peste tocuri și călimări.

— Am găsit! Am găsit! striga el, fericit.

Atunci Cavalerul rugă să se facă liniște, să audă cu toții cele scrise în răvașul Mai marelui dregător peste tocuri și călimări. Muzica încetă, mesenii tăcură, curioși; iar acesta își desfăcu bilețelul, ce i se nimerise în plăcintă, și citi cu voce tare, următoarele:

— Scrisori să fac, habar n-aveam,
Dar nasturele-mi învîrteam
Și apăreau ca dintr-un vis
Pagini cu textul gata scris.
Acum, de nastur de-nvîrtesc,
Cuvintele se răvășesc.

Motivul? Eu vi-l spun îndat':
Chiar năsturașul fermecat!
Cusut e fără-ndemînare,
Pocind tot textul din scrisoare.

— Hm! Hm! Oare ce-o mai fi și asta? făcu atunci, cu glasul plin de mirare, Cavalerul. Zău dacă pricep ceva!

Mesenii nu răspunseră nimic. Se tot uitau, uluiți, unii la alții, schimbînd fețe-fețe.

Dar lucrurile nu se opriră aici. Mai marele dregător peste ace și papiote, care-și mînca lacom plăcinta, dădu la rîndul lui peste un bilețel. Vru să-l ascundă într-un buzunar ; dar Cavalerul, care îl observase, îl pofti să citească.

Atunci Mai marele dregător peste ace și papiote despături la rîndul său răvașul și citi următoarele :

— Haine să fac, habar n-aveam,
Dar nasturele-mi învîrteam
Și prin minune apăreau
Oricare haine își doreau !
Acum de nastur învîrtesc
Și-aiurea toate-mi reușesc.
Motivul ? Eu vi-l spun îndat' :
Chiar năsturașul-fermecat !
Cusut e fără îndemînare
Și-acum pocește foarte tare
Oricare haină-aș comanda
Chiar pentru Năsturimea Sa.

Auzind acestea, Năsturimea Sa privi trist nădragii săi de satin, prea largi, cu un crac mai lung și altul mai scurt. Ceilalți curteni își cercetară și ei hainele lălîi și începură să rîdă ! Rîdeau de se prăpădeau !

Chiar și Cavalerul rîse, de-i dădură și lacrimile ; și apoi, cînd se mai liniștiră cu toții, se aplecă spre Năsturica și o întrebă :

— Zău așa, ce vrei să spui cu nasturii ăștia, de care tot pomenești în răvașe ? Că doar ai mărturisit că tu însăți ai făcut răvașele !

— Cineva a schimbat plăcintele ! Astea nu-s bilețelele scrise de mine ! se înfurie Năsturica.

Dar Cavalerul nu-i dădu atenție. El dori ca să fie citite toate biletele găsite prin plăcinte. Și nu știu cum se făcea, că toți cei zece dregători găsiră, unul după altul, în plăcintele lor, cîte un răvaș. Citindu-l, fiecare mărturisea că nu se pricepe, de fapt, deloc la meseria pe care o reprezintă ; rînd pe rînd ei spuneau că nu se pricep la dulgherie, la croitorie, la grădinărit, la gătit mîncare. Cel ce răspundea de mături și fărașe zise că nu e în stare să măture ori să șteargă praful, măcar. Mai marele peste piepteni și bigudiuri mărturisi că nici nu poate să se pieptene singur. Iar cel ce răspundea de săpun și de fierul de călcat zise că habar n-are nici măcar să-și spele singur ciorapii !

Curtenii rîdeau de se prăpădeau. Și cum dregătorii mai spuneau că toate erau alandala în împărăția lor, din pricina nasturilor prost cusuți, Cavalerul plin de mirare tot întreba :

— Nasturi ? Care nasturi ?

Însă, firește, nu se găsea nimeni să-l lămurească !

CAPITOLUL 12. **Un răvaș buclucaș**

Văzînd că pe măsură ce erau citite bilețelele, Cavalerul părea tot mai nedumerit, Năsturica începu să prindă speranță că pînă la urmă toate se vor sfîrși cu bine. Apoi, dacă tot dădeau cu toții vina pe nasturii cei prost cusuți, asta nu avea decît să-i fie de folos. Aveau să se adeverească cele spuse de ea Cavalerului, anume că numai și numai nasturii fermecați ai Adei erau vinovați de toate. Adică, ea era o gos-

podină foarte bună, și numai fiindcă Ada făcuse vrăji, cu nasturii, se stricase petrecerea !

De aceea, de fiecare dată, după ce unul din dregători termina de citit răvașul său, ea șoptea la urechea mirelui :

— Vezi ? Nasturii Adei sînt de vină ! Trebuie să o pedepsim !

— Foarte bine. O vom pedepsi, încuviință el. Ai răbdare numai să se termine de citit răvașele astea, odată !

Ada-Alintata stătea, în timpul acesta, cît se poate de posomorîtă pe scaunul ei și abia de ciugulea din plăcintă. Auzise de învinuirile ce i le aducea Năsturica, de faptul că voiau să o închidă și să o pedepsească, așa că se tot uita în jur, gîndindu-se să prindă un moment potrivit pentru a fugi de acolo. Abia atunci, deslușind cele scrise în răvașe, își dădu ea seama de unde îi venea tot răul. Anume, cususe năsturașul cel sidefat și fermecat, primit în dar de la Lyl și Evy, cît se poate de prost ; și de aceea, după ce îl învîrtise, vraja sa nu mai acționase așa cum ar fi trebuit, și în loc să ajungă pe Planeta Obiectelor Pierdute, nimerise acolo, în Cetatea Celor Zece Nasturi. Pe de altă parte, învinuirea adusă de Năsturica era oarecum adevărată. Fiindcă ea, Ada, cususe greșit nasturii fermecați, ai celor zece dregători. Ca urmare, poruncile primite erau îndeplinite anapoda și aveau efecte din cele mai neplăcute. Mîncărurile ieșiseră foarte rele la gust, hainele și pantofii erau șui și lălîi ; perucile încîlcite și ciufulite, fructele erau din ceară, scaunele aveau rădăcini...

Dar iată că, în timp ce Ada se gîndea plină de tristețe la toate acestea, Năsturica găsi la rîndul său un răvaș în plăcinta ei. Cavalerul o puse să-l citească, tare și răspicat. Iar aceasta nu avu încotro ; își drese glasul, și recită următoarea poezie, după ce despături bilețelul :

— Eu sînt domnița Năsturica
Și habar n-am să fac nimica
Nu știu să cos ori să-mpletesc,
Nu știu să spăl ori să gătesc ;

Nici să-ngrijesc de pomi ori flori,
Să cînt, ori să combin culori.
Un cui să bat nu mă pricep,
Cu acul pot doar să mă-nțep
Și cînd văd fierul de călcat
Îmi vine să m-ascund sub pat !

Nu-mi pasă, zău, nici atîtica !
Deși habar n-am de nimica
Tot ce-aș dori, mi-apare-ndat'
Sucind un nastur fermecat !

Și sper că tata o să-mi dea
De zestre, cînd m-oi mărita
Aști nasturi fermecați în dar,
Că eu, de muncă n-am habar !

Auzind acestea, Nastur-Vodă se ridică în picioare și strigă, plin de mînie :

— Ceee spui ? Să-ți dau nasturii ? Cred că ai înnebunit ! Dar noi ce ne facem ? Rămînem goi, descălțați și leșinați de foame ?

Curtenii prinseră a șușoti speriați. Însă Marele Sfetnic îl trase pe Nastur-Vodă de mînecă, poftindu-l să stea jos și să se liniștească ; doar fiică-sa nu făcea altceva decît să citească poezia găsită în plăcintă !

Cavalerul Degetar de Cleștar ceru să se facă liniște, apoi spuse miresei sale să citească mai departe. Iar aceasta nu avu încotro, roși toată și, cu lacrimi în ochi, citi urmarea răvașului său :

— Așșșaaaa... deci... unde rămăsesem ?

Închipuiți-vă flăcăi :
Mîncare arsă prin tigăi
Și tivurile descusute,
Gunoi-o sta pe după ușă,
Și toate mobilele rupte.
Iar eu voi fi la vreo mătușă !

— Destul ! Destul ! strigă atunci Cavalerul Degetar de Cleștar, lovind furios cu pumnul în masă. Apoi, dacă-i așa, să oprim nunta !

Încremeniră cu toții auzind aceasta. Muzicanții încetară și ei să cînte, iar Nastur-Vodă cel Sucit se făcu verde de furie. Auzi ! Ce rușine ! Să strice nunta, și cine încă ? Mirele !

Dar Cavalerul Degetar de Cleștar continuă nestingherit :

— Așa deci ! După ce că ești neîndemînatecă, m-ai și mințit ! Spuneai că ești mare gospodină ! Ha ! Ha ! Și cînd colo, ești doar o vrăjitoare, care în loc să măture și să șteargă praful, umblă călare pe mătură !

Năsturica își ascunse fața în palme și izbucni în plîns.

— Și pe deasupra, nici la vrăji nu te pricepi ca lumea ! Asta-i nuntă ? Ce haine-s astea ? Și ce mîncăruri ?

— Ea e de vină ! Numai ea ! strigă Năsturica, arătînd spre Ada. Din cauza ei s-au întîmplat toate ! Trebuie închisă în turn și pedepsită !

— Da, da, întări Marele Sfetnic. Ada-Alintata e de vină. Este clar, cum reiese și din răvașe, că ea a cusut greșit nasturii și noi sîntem acum sub vraja lor cea rea !

— Ia nu mai dați vina pe ea! spuse Cavalerul. Dacă vreți neapărat, să știți, aflați că slujitorii mei v-au pus ceva în băutură, cînd au venit data trecută în vizită și astfel ați adormit cu toții. În timpul acesta, eu am tăiat cei zece nasturi fermecați, astfel că abia se mai țineau într-un fir de ață pe vestele dregătorilor!

— Oooo! Așa deci? Știai taina noastră? Și mă rog, de unde?

— Probabil că a trimis iscoade, aici, la noi în palat, să tragă cu urechea! își dădu cu părerea Năsturica.

— Asta-i treaba mea, cum am aflat. Deci v-am descusut nasturii. Voiam să vă dau o lecție, tuturor. Și mai ales Năsturicii... Năsturica-Nu Face Nimica!

— Bine, bine, dar acum ce rost are să ne certăm? căută să intervină Năsturimea Sa, la povața Marelui Sfetnic. Uite, dacă vrei, Cavalere, eu îi fac cadou Năsturicii cei zece nasturi fermecați.

Auzind acestea, curtenii începură să șușotească, plini de indignare, între ei. Năsturica, însă, se lumină la față și privi spre Cavaler, plină de speranță.

Dar el se încruntă grozav și zise:

— Nici nu mă gîndesc. Eu am vrut să vă dezvăț de obiceiul acesta de a sta cu mîinile în sîn, și a aștepta să vă vină totul de-a gata. Credeam că o să vă chinuiți să coaseți nasturii la loc; poate așa, ați fi căpătat poftă să le faceți pe toate cu mîinile voastre! Începutu-i anevoie. Urma vine de la sine, spune un proverb din bătrîni. Dar voi...

— A! Dar cît nu ne-am chinuit! Luni în șir ne-am străduit să coasem nasturii! se pomeni vorbind Năsturimea Sa.

— Și nu ați reușit! rîse Cavalerul. Și ați pus-o pe musafira voastră să-i coasă! Și i-a cusut rău!

— Tu ai adus-o! îi reproșă Năsturimea Sa Marelui Sfetnic.

— Am adus-o! E drept! Dar ea s-a lăudat că știe să coasă! De ce ai mințit? De ce te-ai lăudat? țipă el, nervos, spre fetiță.

— Da! Da! Trebuie pedepsită! De ce s-a lăudat? strigă Năsturica.

— Ia mai lăsați, vă rog, cearta, că tot degeaba e! Am să opresc nunta și am să plec. Voi reveni peste cîteva săptămîni! Dacă însă, atunci, nu am să le găsesc pe toate în ordine, așa cum se cuvine, dacă n-am să mă conving că între timp ați învățat să mînuiți cu toții mătura și fierul de călcat, acul și ața, sapa și mistria, îmi pare rău, dar tot n-am să mă însor, oricît de dragă mi-ar fi Năsturica! Nu de alta, dar știți, eu nu doresc ca gospodăria mea să arate precum a citit ea în răvaș! mai zise Cavalerul, privind spre Năsturica.

— Ah! Cine a făcut răvașele oare? Dar plăcintele? Cine ne-o fi pîrît? oftă ea.

— Nu te mai supăra, tu, pe plăcinte, că doar ți-am spus, aflasem mai demult de nasturii fermecați!

— Poate ! Dar totuși, cine a făcut plăcintele ?

— Ahaa ! Iarăși te dai singură de gol ! rîse Cavalerul. Dar nu te lăudai tu, mai înainte, că ai făcut cu mînuțele tale, plăcintele cele gustoase ? Că și răvașele le-ai scris tot tu ? !

Năsturica plecă rușinată capul.

— Vreau să-ți spun, mai adăugă hotărît Cavalerul, că nici nasturii ăștia fermecați nu mai țin cu voi ! Iată, un nasture fermecat a făcut să apară, sînt sigur, și plăcintele umplute cu răvașe. Și poate că nici nu voiau să vă pîrască năstureii ci, doar să vă atragă atenția că nu sînt bine cusuți și că ar vrea să fie prinși de vestele de catifea ale dregătorilor, așa cum se cuvine, cu o cusătură măiastră !

— Ea e de vină ! Numai ea ! prinse a striga iarăși Năsturica. Fiindcă nu a cusut bine nasturii !

— Dar voi m-ați obligat să-i cos ! se apără Ada. Eu doream să plec. Marele Sfetnic e vinovat, că m-a luat și m-a adus la palat !

— Asta așa-i ! spuse și Năsturimea Sa. Marele Sfetnic a venit cu ideea ! El să fie pedepsit !

— Eu ? Dar de ce ? se apără la rîndul său, Marele Sfetnic. Ada poartă întreaga răspundere ! De ce a mințit ? De ce s-a lăudat ?

— Da, da, strigau și alții. Ada e vinovată ! De ce a încurcat nasturii ? De ce i-a cusut anapoda ? S-o pedepsim ! Că numai rău ne-a făcut !

— Eu vă rog să n-o pedepsiți deloc ! strigă Cavalerul. Să luați aminte, că uneori tot răul e spre bine ! Ei, și acum vă las, la revedere !

Și glăsuind astfel, mirele se ridică de la masă și plecă urmat de suita sa. Se îndreptară spre grajdurile palatului, încălecară pe caii lor și plecară.

În timpul acesta pe neașteptate și spre spaima nuntașilor, cerul se umplu de nori negri, semn că avea să se pornească o ploaie grozavă !

Și se și porni, însoțită de tunete și fulgere o ploaie cu bulbuci, de fură udați într-o clipită din cap pînă în picioare. Încercară atunci să se ridice de pe scaune și să fugă ; dar nu știu cum se făcea, că ghimpii scaunelor, îi țineau țintuiți locului, așa de tare se agățaseră de hainele lor. Au vrut să se elibereze, sfîșiindu-și care mai de care veșmintele, dar era prea tîrziu. Rădăcinile meselor și ale scaunelor, primind apă din belșug, făcură ca picioarele-tulpini ale acestora să crească dintr-o dată nespus de lungi. Așa că, mai întîi, nuntașii se pomeniră înălțîndu-se cu scaunele lor, sus, printre nori, iar masa de nuntă rămase jos, undeva, departe, sub ei. Apoi se înălță și ea, dar abia ajunse în dreptul lor, să poată înșfăca vreunul un picior de pui ori vreo prăjitură, că masa crescu și mai înaltă,

pierzîndu-se hăt, departe, în văzduh. Iar ei rămaseră cu toții, să se mureze în ploaie, undeva, între pămîntul în care erau înfipte rădăcinile însetate ale scaunelor, și masa de nuntă, de pe care le cădeau în cap, răsturnate de stropii vijelioși, farfurii, castroane, pahare, linguri și bucate.

CAPITOLUL 13. **Unde aflăm cum a fost pedepsită Ada-Alintata**

Și uite așa s-a încheiat această nuntă de pomină, cu nuntașii zgribuliți, uzi ciuciulete, tot strănutînd și bombănind, și întrebîndu-se cum să facă să se dea jos de pe scaunele pe care se pomeniseră dintr-o dată prizonieri !

Din fericire, în jurul picioarelor scaunelor începu să crească, tot înălțîndu-se mereu, o iederă deasă. Marelui Sfetnic îi veni atunci ideea de a se coborî cu ajutorul ei. Apucă de ea, și într-adevăr, reuși să ajungă, încet-încet, jos, ca un alpinist care coboară munții, ținîndu-se de frînghie. Ceilalți îi luară exemplul și, cu chiu, cu vai, coborîră și ei. Cum ajungeau jos, se aciuiau zgribuliți ca niște șoareci căzuți într-o baltă cu apă rece, pe sub masa de nuntă. Veniră acolo chiar și muzicanții care mai înainte se ascunseseră prin boschete. Clănțăneau din dinți, țopăiau într-un picior, ca să se mai încălzească, își storceau hainele și își vărsau apa din pantofi.

Cînd se adunară din nou cu toții, și cei zece dregători, și Năsturica, și Ada-Alintata și Papiota, soția lui Vodă, Năsturimea Sa luă cuvîntul și spuse :

— Poruncesc să ținem urgent un consiliu, chiar aici, sub masa de nuntă ! Ați auzit și voi ce-a zis Cavalerul Degetar de Cleștar ! Că am ieșit noi rău, dar poate că tot răul e spre bine ! Eu zic că să nu ne dăm bătuți și să nu stăm cu mîinile în sîn, în luna ce-o urma ! Nu e cazul să ne mai facem încă o dată de rușine ! Și nu trebuie ca Năsturica să-și piardă, pentru niște afurisiți de nasturi, mirele !

Auzind vorbele „n-o să stăm cu mîinile în sîn“, curtenii se îngroziră. Cîțiva încercară să protesteze, revoltați. Dar Năsturimea Sa ceru să se facă liniște și spuse că vrea să audă părerea înțeleaptă a Marelui Sfetnic.

— Să ascultăm ce ne va povățui Marele Sfetnic ! De la el vom afla ce trebuie să facem, ca să ieșim din încurcătura asta și să ne spălăm rușinea ce-am pățit-o cu toții !

Marele Sfetnic începu să se gîndească ; dar nu găsea nici o idee mai înțeleaptă. Degeaba își frămînta mîinile, se trăgea de nas, ba se mai și scărpina pe cap cu o furculiță de argint, de săreau scîntei. Nu-i venea nici o soluție în minte. Mai infulecă, așa, ca să-și facă de treabă, două prăjituri pe care le dosise din timpul mesei, prin buzunare.

În vremea asta curtenii așteptau într-o tăcere respectuoasă, mai storcîndu-și hainele, mai ciugulind din bucatele pe care și le depozitaseră prin buzunare.

Se oprise și ploaia, și apăruseră cei trei sori pe cer, luminîndu-se de ziuă, cînd Marele Sfetnic deschise în sfîrșit gura, spre a-și spune părerea :

— Eu cred că, deoarece Ada poartă vina pentru tot ce s-a întîmplat, apoi tot ea trebuie să repare lucrurile. Și în primul rînd, să coasă nasturii așa încît vraja lor să nu mai acționeze aiurea. Că, vorba ceea, „nuntă să fie, că mire s-o găsi“, dar noi trebuie să avem ce mînca și cu ce ne îmbrăca. Despre Cavaler, ce să zic ? Dacă nu-i convine, ne putem lipsi de el. O găsi Năsturica altul, mai de soi, și care n-o face atîtea mofturi ! Unul care să nu aibă asemenea pretenții, ca nevastă-sa să știe să mături, să coasă ori să gătească !

— Bine zici, bine zici ! sări în sus de bucurie, Nastur-Vodă. O să o mărit după prințul Fermoar Ruginit !

Auzind acestea Năsturica scoase un strigăt de spaimă și leșină Se vede treaba că îl iubea foarte mult pe Cavalerul Degetar de Cleștar.

Însă Marele Sfetnic se bucură de vorbele lui Vodă.

— O idee minunată, minunată ! strigă el. Dacă-i așa, n-o să trebuiască să ne ostenim să învățăm să mînuim sapa, ori mătura, acul și ața ! O să trăim ca și mai înainte ! Și nici Năsturica n-o să-și strice mînuțele muncind !

— Nu știu dacă-i așa de bună hotărîrea asta ! își dădu cu părerea Papiota, trăgînd cu ochiul la fiică-sa. Poate că Năsturica nu ține deloc la prințul ăla ruginit !

— Ce contează, ce contează ! spuse Marele Sfetnic. E drept, prințul are toate încheieturile înțepenite și este plimbat în cărucior de colo-colo. Dinții lui de metal sînt ruginiți și abia poate să și-i descleșteze, ca să vorbească ! Dar este bogat ! Foarte bogat ! Are șapte castele din cutii ruginite de halva ! Mai are și un palat dintr-o cutie de pantofi, un palat cu turnuri din papiote de ață în sute de culori ! Iar visteriile sale sînt pline cu bumbi de diamant, cu nasturi de argint !

— Ai dreptate ! se veseli Năsturimea Sa, auzind toate acestea. Să-l dăm încolo pe Cavalerul Degetar de Cleştar cu toate pretenţiile lui ! O vom mărita pe Năsturica după prinţul Fermoar Ruginit, care deja i-a cerut de patru ori mîna pînă acum ! Iar Năsturica l-a respins, ca o prostuță, uitînd cît este de bogat !

— Dar nu vreau ! Nu vreau ! strigă Năsturica, trezită între timp din leșin. E atît de urît ! Mai bine rămîn nemăritată !

— S-o crezi tu, că ai să-mi rămîi belea pe cap ! Că am să las să-mi scape o alianță atît de minunată ! De acum într-o lună, te măritâm după prințul Fermoar Ruginit ! Chiar astăzi trimit un sol, să-l vestesc că ai acceptat să-l iei de bărbat ! Şi de data asta o să facem cea mai minunată petrecere de nuntă ! Fiindcă o vom închide din nou pe Ada-Alintata în turn, și nu îi vom da drumul de acolo pînă ce nu va coase frumos şi bine, așa cum s-a lăudat că poate, cei zece nasturi fermecați, pe vestele dregătorilor mei !

— Așa să fie, așa să fie ! aprobară în cor toți curtenii, bucuroşi nevoie mare că nu mai trebuie să se obosească, să mături, ori să spele, să calce ori să gătească pentru ca să se poată mărita fiica lui Nastur-Vodă cel Sucit cu pretenţiosul Cavaler Degetar de Cleștar.

Toți erau veseli, în afară de Năsturica-Nu Face Nimica. Ea plîngea de ți se rupea inima ; dar nimănui nu-i păsa de ea, în afară de maică-sa, Papiota, care, din păcate, nu putea face nimic împotriva hotărîrii soţului ei.

Cît despre Ada-Alintata, ce să vă mai spun ? În timp ce era dusă înapoi în turn, sub escorta a patru străjeri, se gîndea plină de tristețe, cît de mult poate să te coste o minciună, o laudă necugetată. Și mai ales, se tot minuna de cum se poate ca, un fapt aparent atît de neînsemnat, cum ar fi cusutul unui nasture, să fie atît de hotărîtor în viață ! Iată, acum, pentru că nu știa să coasă bine un nasture, se vedea amenințată să rămînă pe veci prizonieră în acel ținut, departe de casa ei !

CAPITOLUL Unde aflăm că Ada și Năsturica se împrietenesc și fac împreună numai lucruri bune

Ei, și iată că trecu o săptămînă de cînd Ada stătea prizonieră, încuiată cu șapte lacăte în cămăruța din turn. Se hrănea numai cu pîine uscată, unsă cu un strat subțire de magiun. Tocmai de aceea se chinuia

ca să coasă mai întîi, nasturele de pe vesta Mai marelui dregător peste cămări și tigăi. Avea mînuțele pline de înțepături. Însă degeaba. Nasturele era cusut mereu ca vai de el !

Din cînd în cînd, Ada-Alintata lăsa lucrul și plîngea amarnic. I se părea că n-o să scape niciodată de acolo, fiindcă era mult prea greu pentru ea ca să coasă frumos un nasture. Dar iată că într-o bună dimineață ușa camerei sale fu descuiată și îi veni în vizită... cine credeți ? Chiar Năsturica-Nu Face Nimica ! Prințesa avea ochii umflați și nasul roșu de atîta plîns.

— Ia spune-mi, cum merge treaba ? se interesă ea.

— Nu prea bine ! Nu prea bine !

— Mă bucur nespus ! mărturisi Năsturica. Să amînăm cît putem nunta mea cu nesuferitul prinț Fermoar Ruginit !

— Va să zică, tot mai speri să te măriți cu răutăciosul Cavaler Degetar de Cleștar ? După ce a îndrăznit să taie nasturii fermecați de la vestele dregătorilor tatălui tău ? se miră Ada.

— Ei ! Doar și eu l-am mințit că-s harnică și gospodină !

— Da ! Și l-ai mai mințit că eu aș fi de vină pentru toate ! se mîhni Ada. Și acum, mă ții aici prizonieră !

— Ai dreptate, draga mea ! Îmi pare rău ! Dar eu cred că sîntem amîndouă la fel de vinovate ! Însă nu fi supărată ! Uite, am venit să-ți aduc o veste bună. L-am convins pe tatăl meu să mă lase împreună cu tine, să încerc să învăț puțină gospodărie ! Poate că o să aflu cum se mînuiește acul și ața, cum să fac mîncare, cum să spăl rufele și vasele... pricepi ? oftă ea visătoare. Poate pînă la urmă o să mă mărit, totuși, cu frumosul meu Cavaler !

— Cum ? vrei să renunți la nasturii fermecați ? Nu mai dorești să-ți vină toate de-a gata ? Să stai degeaba și să ai tot ce poftești !

— Nu ! Nu mai vreau ! Nu mai doresc să rămîn în continuare prințesa Năsturica-Nu Face Nimica, dacă-i vorba ca pentru asta să ajung nevasta urîtului și ruginitului prinț Fermoar ! Așa că, hai mai repede în bucătăriile castelului ! Să ne suflecăm mînecile și să vedem ce putem face !

— Să gătim ! Dar cu ce ? Cămările sînt goale !

— Stai să vezi ! Cavalerul Degetar de Cleștar s-a gîndit la toate ! Mi-a trimis căruțe întregi cu tot felul de provizii : saci cu făină și zahăr, cu orez, cu fidea ! Saci cu cartofi, putini cu brînză, borcane cu dulceață, și cîte și mai cîte ! Și mi-a mai trimis pe lîngă ele și o scrisoare, în care îmi urează spor la muncă, și speră să gătesc o masă grozavă pentru nuntă !

— Frumos din partea lui !

— Stai să vezi, că asta nu-i totul. A mai adăugat în scrisoarea lui că dacă n-am chef de gătit, n-am decît să fac iar vrăji cu nastureii fermecați. Numai că în cazul ăsta, va trebui să mă mărit cu altul! De pildă, cu prințul Fermoar Ruginit, despre care a aflat că mă cere disperat de nevastă, și mai mult, că acesta nu are nici o pretenție să fiu gospodină! Așa că, încheie el scrisoarea, n-am decît de ales între a rămîne Năsturica-Nu Face Nimica sau a deveni Năsturica-Hărnicica!

— Atunci e clar. Ar trebui să mergem cît mai iute în bucătăriile palatului; pînă la urmă, o să ne descurcăm noi!

Ada stătea încă pe gînduri, cînd Năsturica îi zise:

— De ce șovăi? Ți-e milă de prințul Fermoar? La urma urmei, o să-l invit și pe el la nunta mea. Cred că n-are decît să se bucure, cînd o să afle că m-a ajutat să mă mărit cu cine mi-e drag! Face și el, astfel, o faptă bună. Și apoi, dacă nu i-o plăcea, am să-i explic că nici mie nu mi-a convenit să mă tot bată la cap, cerîndu-mă de nevastă,

deși i-am spus-o verde în față, că nu-l plac! Ce, crede că totul i se cuvine, fiindcă e bogat!? Putred de bogat!?

— Nu putred, o corectă Ada... Ruginit de bogat!

Năsturica rîse. Apoi o luă pe Ada de mînă și alergară amîndouă, vesele, către bucătăriile palatului.

Aici, Năsturica trimise doi slujitori să caute niște cărți vechi de bucate, rătăcite prin bibliotecile lui Nastur-Vodă cel Sucit.

Ada se încinse cu un șorț și zise:

— Eu mă uitam uneori la mama mea sau la bunica, cum trebăluiau ele printre oale, în bucătărie, cu cîte un șorț alb în față, frumos scrobit. Cred că-mi aduc destul de bine aminte cam ce făceau ele, pentru a prepara pîrjoalele ori supele. Hai să încercăm și noi; și unde ne poticnim, ne uităm în cartea de bucate!

Și toată săptămîna ce a urmat, în bucătăriile Împărăției Celor Zece Nasturi fu o forfotă nemaipomenită. Tigăile zburau prin aer; furculițele băteau de zor albușuri. Cartofii erau ciopîrțiți cu niște cuțite uriașe, și zvîrliți în căldări pline cu apă clocotită. Laptele se umfla pe foc. Nenumărate site cerneau făină, fiindcă bucătarii și încă alți cîțiva slujitori veniseră și ei să dea o mînă de ajutor. Un nor alburiu plutea

în aer, albind vîrfurile nasurilor, genele și sprîncenele tuturor. Ucenicii bucătari alergau veseli de colo-colo, împiedicîndu-se în șorțurile lor lungi și albe și scăpînd mereu din mîini polonicele și piulițele. Se distrau de minune, fiindcă ce se petrecea în bucătării era ceva cu totul nou ! Înainte era destul ca Mai marele peste cămări și tigăi să sucească de năsturașul său fermecat, și cămările se burdușeau cu tot felul de provizii : cu borcane pline de dulcețuri, șerbeturi, compoturi, zacuscă ori murături ! Marele bucătar, cît și ucenicii lui n-aveau decît să stea cu mîinile la spate și să aștepte ca oalele, crătițele și tigăile să se umple cu toate bunătățile. Singura lor treabă, după aceea, era doar să guste ciorbele, frigîndu-se, şi să-şi dea cu părerea dacă mai trebuie sare, piper sau ardei iute. Era, într-adevăr, o oboseală foarte mare să facă înconjurul bucătăriei, gustind din toate, ciupind din pîrjoale, sorbind din supe ori compoturi și întocmind lista de bucate cu ordinea în care urmau să fie servite la masă ! Așa, că, atunci cînd sfîrşeau această grea misiune, cădeau osteniți pe lavițe, cu burțile pline, de abia se mai puteau mișca !

Ei, dar acum se terminase cu minunile nasturelui fermecat de pe vesta Mai marelui peste cămări și tigăi. Începuseră alte aventuri, cele ale gătitului de-adevăratelea ! Dar cum lucrurile nu mergeau prea ușor, au fost aduse, din bibliotecile palatului, vrafuri întregi de cărți de bucate. Erau toate pline de praf și, după ce le curățiră, se apucară să le studieze. Din păcate, nu le fură de prea mare folos. Și asta din cauză că erau grozav de ciopîrțite. Pricina era următoarea : Năsturica, pe cînd era mai mică, așa, ca de vîrsta Adei, avea obiceiul să se distreze ciopîrțind cărțile din bibliotecă. Și nu știu cum se potrivise, că tocmai cărțile de bucate erau cele mai forfecate ! Așa că, în curînd, trebuiră să renunțe cu mare părere de rău, la ajutorul lor.

Continuară să facă tot felul de încercări, cu diferite rețete, bizuindu-se pe ce-și mai aducea aminte Ada, că văzuse în bucătărie la ea acasă. Bombănea furioasă, tot gîndindu-se dacă mama sau bunica ei dădeau morcovii pe răzătoare sau dacă în sarmale trebuiau puse ouă și o tot mustra pe Năsturica pentru că ciopîrțise toate cărțile. Dar, firește, Ada spunea toate acestea cam cu jumătate de gură, din pricină că-și aducea foarte bine aminte că și ea, se distra la ea acasă, făcînd harcea-parcea cărțile noi-nouțe, tăind poze din ele, așa, numai pentru cheful ei !

Strădaniile lor de a găti au fost la început mai puțin reușite dar, pe zi ce trecea, aveau tot mai mult succes.

Luni ieșiră niște chiftele tari ca piatra și pînă la urmă se încinse un meci de tenis cu ele, folosindu-se, ca rachete, tigăile cu coadă lungă.

Marți se învăluiră cu toții în nori misterioși de făină albă, de se ciocneau cap în cap, tot umblînd prin bucătărie ! Dar, cu acest prilej,

învățară însă să spună : „mă scuzați“ și „nu face nimic !“ ; sau „iertați-mă, n-am vrut !“, și „îmi pare rău !“. Spre seară, pe ferestre ieșea un miros pătrunzător de cozonac ars, și, deoarece nici măcar omletele nu reușiră, rămaseră cu toții flămînzi.

Miercuri clocotiră pe foc oalele cele burduhănoase, pentru supe și ciorbe. Cînd să fie totul gata, cineva vărsă butoiul cu borș, din neatenție, chiar în mijlocul bucătăriei. Un ucenic bucătar căzu drept în cazanul cu smîntînă, găsind cu această ocazie pe fundul lui o mașină de tocat carne, pe care o căutau cu toții de trei zile, neștiind unde dispăruse. Găluștile pentru supă ieșiră și ele tari ca piatra și, ca să le dea și lor o utilizare, jucară toată seara biliard cu ele.

Joi, aluatul pentru plăcintă fu pus la dospit și crescu atît de mult, de sparse tavanul și trecu și prin acoperiș, ridicîndu-se către cerul pe care străluceau cei trei sori de culori diferite.

Privind la ei, Ada plînse cu sughițuri, întrebîndu-se de-i va mai fi dat să scape de acolo, de pe acea planetă și să ajungă din nou la ea acasă, fiindcă îi era tare dor de Soarele nostru cel vesel și portocaliu, cît și de cornul argintiu al Lunii ! Așa că se puse cu și mai mare sîrg la lucru încît, mai înspre seară, începură să răzbată afară, pe ferestrele bucătăriilor, primele mirosuri cu adevărat îmbietoare.

Fu întinsă o masă mare în grădină, și mîncară cu multă poftă, în sfîrșit, mîncăruri destul de gustoase.

Vineri și sîmbătă gătiră în continuare, dar acum lucrurile mergeau cu mult mai bine. Nu se mai auzeau strănutînd cîte două ore cei ce scăpau din neatenție cîte o pungulită de piper în oala cu broș. Nu mai trebuiau să pescuiască sîmburii uitați în oala cu compot și nici nu mai ieșeau, ca în zilele precedente, valuri de fum negru, pe geamuri, de la vreo tigaie lăsată pe foc. Așa că, atunci cînd ajunseră în ziua de duminică, Ada știa să gătească destul de bine, și de la ea învățară și Năsturica, și Marele Bucătar, și însuși Mai marele peste tigăi și cămări, ca să nu mai vorbim de ucenicii bucătari ! Aceștia, la rîndul lor, începuseră să umble pe la casele tuturor locuitorilor din împărăție, dîndu-și osteneala să-i învețe ba cum să fiarbă un ou, ba cum să fiarbă cartofii, cum să facă un ceai, și așa mai departe...

— Ei, ne-am chinuit noi puțin, dar uite că am reușit ! spuse Năsturica duminică seara, pe cînd stătea de vorbă cu Ada, pe o bancă, în grădina palatului.

— Ah ! dacă ar afla mămica... sau tăticul meu ! Nici n-ar putea să creadă ! răspunse, lăcrimînd Ada, privind cerul înstelat și întrebîndu-se care din puzderia de stele strălucitoare o fi Soarele.

— Eu mă gîndesc ce-ar zice, dacă ar afla, Cavalerul Degetar de Cleștar, suspină Năsturica. Lasă, nu fi tristă ; în cîteva zile, putem

face minuni, dacă vrem. O să devenim cele mai harnice gospodine!

— O să devenim! spuse Ada. Dar după aceea, o să-mi dați năsturașul meu fermecat?

— Cu cît fac eu nunta mai repede, cu atît mai devreme o să ai tu înapoi năsturașul cel sidefat și fermecat!

Ei, și uite așa, tot cu gîndul la năsturașul ei fermecat, Ada începu să învețe ba să bată un cui, ba să stropească florile, ba să calce rufe ori să șteargă praful, ba să măture! La început, geamurile se spărgeau la spălat, tablourile cădeau din cuiele bătute în pereți, iar gunoiul era ascuns pe sub covoare, că-i era lene să-l care cu fărașul la găleată. Cînd spăla vasele, nu știu cum se întîmpla că farfuriile zburau prin aer, spărgîndu-se apoi în cioburi, ce trebuiau strînse. Pantalonii sau rochiile purtau cîte o urmă de la fierul de călcat. Prin curțile palatului erau întinse nenumărate frînghii, pline cu rufe spălate. Perseverînd, Ada deveni îndemînatică și gospodină și împreună cu ea și Năsturica, și cei zece dregători, iar mai apoi întreaga suflare din împărăție. Chiar și Năsturimea Sa învăța să-și fiarbă singur un ceai, să taie artistic tufișurile în grădină, și să-și calce singur batistele. Regina Papiota reuși să facă clătite, să patineze cu picioarele pe o cîrpă cu care lustruia parchetul dat cu ceară și să șteargă bibelourile de praf.

În tot acest timp, Ada a învățat nu numai ce înseamnă hărnicia, dar și să nu mai fie chiar atît de alintată. În primul rînd nu mai plîngea, bătînd din picior, atunci cînd nu-i plăcea gustul unei mîncări, fiindcă doar ea o făcuse! Nici nu mai urla, trîntind toate în jur, cînd se lovea bătînd un cui, ori spălînd vasele. S-a deprins să fie politicoasă și să spună: „dă-mi, te rog, asta“ sau „n-ai văzut cumva pe unde e mătura“? Sau: „dați-vă la o parte, vă rog“.

Și de la ea, învățară mai întîi Năsturica, și apoi toți locuitorii palatului să se descurce în gospodăriile lor. Curînd, ei se obișnuiră să facă ordine, să spele, să cultive legume, să gătească, să văruiască, să repare mobilele, să facă ziduri de cărămizi. Încît se minunau singuri cît de bine se puteau descurca și fără cei zece nasturi fermecați!

Dar să nu uităm lucrul cel mai important, dintre toate! Că, devenind tot mai îndemînatică, Ada se pomeni într-o zi că mînuiește cu cea mai mare ușurință acul și ața... și că poate coase bine și frumos, așa cum trebuie un buzunar rupt, un tiv descusut... Cît despre nasturi, ce să vă mai spun? Așa că se apucă grăbită să coasă pe vestele dregătorilor, cei zece nasturi fermecați.

În sala tronului se ținu urgent un consiliu, unde se sfătuiră și se tot sfătuiră o jumătate de zi. Pînă la urmă hotărîră ca vestele respective, cu nasturii bine cusuți, să fie puse la păstrare, într-un dulap solid, încuiat cu zece lacăte. Căzură de acord cu toții ca nasturii fermecați să fie folosiți numai atunci cînd vor avea o nevoie mai urgentă sau

cînd vor uita cumva să coasă, să gătească ori să mînuiască sapa și mătura. Dar, pînă atunci, urma să facă ei singuri, cu mîinile lor, tot ceea ce le era de trebuință și viața li se părea acum mai frumoasă și mai puțin plicticoasă.

Ada-Alintata, care se afla și ea în sala tronului, așezată pe o pernă de catifea, se ridică în picioare și vorbi astfel :

— Năsturimea Voastră, eu mi-am făcut datoria ; nu numai că am cusut bine cei zece nasturi, dar am învățat-o pe Năsturica unele taine din fiecare meserie, astfel ca ea să se poată căsători cu alesul inimii sale, Cavalerul Degetar de Cleștar... Mi-ați făcut o promisiune, și sper să vă țineți de cuvînt. Năsturașul meu fermecat îl vreau înapoi !

— Așa e, așa e ! strigară toți cei de față, în cor.

Năsturimea Sa duse mîna la buzunarul drept al mantiei și după ce scotoci o vreme, se uită și în cel stîng, apoi pe rînd, în toate celelalte: de la vestă, de la cămașă, și negăsind probabil ceea ce căuta, se îngălbeni rău la față.

— Nu cumva ați pierdut năsturașul meu sidefat și fermecat ? strigă atunci Ada, speriată.

— Ce spui ? zise cu prefăcută mirare Năsturimea Sa. Cum să-ți pierd eu, năsturașul ? Nicidecum ! E la loc sigur.

— Dar atunci ce tot căutați prin buzunare ? întrebă ea

— Batista, batista o caut, și n-o găsesc. Știi, îmi dau lacrimile, îmi vine grozav să plîng, la gîndul că în curînd avem nuntă... Și află că trebuie neapărat să rămîi musafira noastră la petrecerea de nuntă ! Și o să capeți, cu toate onorurile, așa cum se cuvine, și năsturașul tău, înapoi ! zise Nastur-Vodă Cel Sucit, continuînd să se caute, îngîndurat, prin buzunare.

Ada i-ar fi dat batista ei, deși batistele nu se împrumută ; dar mai întîi nu-l credea pe Vodă că-și caută într-adevăr batista ; și apoi avea și ea nevoie de batista, pe care o scoase din buzunar și începu să verse în ea lacrimi amare, pe cînd ieșea în fugă din sala tronului. Se duse în goană în grădină, unde boci pînă i se făcu năsucul roșu. Avea o bănuială îngrozitoare. Năsturimea Sa îi prăpădise, cine știe cum (doar se întîmplaseră atîtea), năsturașul ei cel fermecat. Cum avea să se mai întoarcă acasă, la ai ei ?

CAPITOLUL 15. În care facem cunoștință cu prințul Fermoar Ruginit

Două zile mai tîrziu, pe la amiază, Năsturica sta de vorbă cu Ada-Alintata în grădina palatului.

— Cred că ar fi timpul să vină Cavalerul Degetar de Cleștar, a trecut doar atîta vreme de la acea nemaipomenită petrecere de nuntă ! suspină fiica lui Nastur-Vodă.

— Poate ar trebui să-i trimitem un bilețel, își dădu cu părerea Ada. Să-i scriem că sînt toate gata... Hainele au fost arnajate cu foarfeca, acul și ața... nu mai stau lălîi ; sînt curate și călcate. Și grădina a fost pusă la punct... Mobilele au fost reparate...

— Nu, nu, eu sînt de părere că nu trebuie să-i trimit nici un bilet. Lasă-l să vină singur, cînd o pofti ! O să aibă o surpriză foarte mare !

— Da, dar timpul trece, se întristă Ada. Și eu mă grăbesc. Iar cît despre surprize, bănuiesc că eu însămi o să am parte de o surpriză foarte mare. Cred că nasturele meu fermecat a fost...

Dar Ada nu apucă să-și termine gîndul. Pe crenelurile palatului începură să sune trompetele. Străjerii dădeau onorul. Auzind aceasta, Năsturica se înroși toată, de emoție.

— A venit ! A venit Cavalerul meu ! strigă ea. Să-i ieșim în întîmpinare ! Și, luînd-o pe Ada de mînă, o luară la fugă, spre curtea palatului.

Acolo se adunase între timp multă lume: toți cei zece dregători, curteni, slujitori, Năsturimea Sa și regina Papiota. Porțile cetății se deschiseră... și un „ooooooh“ ! străbătu întreaga mulțime ce se afla în așteptare. Cît despre Năsturica, se făcu verde la față de furie. Cine credeți că intrase, cu mare alai, în palat ? Nimeni altul decît prințul Fermoar Ruginit, cu suita sa !

— Bi... bi... bi-ne v... v... v-am găsit ! Bine v-am găsit ! Bine v-am găsit ! strigă el, cu un glas bîlbiit, căci avea dinții încleștați de rugină, și abia mai putea vorbi. Ei, dar unde-i mireasa, unde-i mireasa ?

Mireasa, adică Năsturica, se ascunsese după Ada-Alintata și tăcea chitic. Prințul se dădu cu mare greutate jos de pe calul său. Era lung, deșirat și urît. Scîrțiia din toate încheieturile, la fiecare mișcare. Uneori, după ce făcea cîțiva pași, rămînea ca înțepenit, nemaiputînd înainta. Picioarele nu-l mai ascultau, de ruginite ce erau. Trebuia ca un aghiotant să-l scuture, să-l ungă cu uleiuri pe la încheieturi, pentru ca să se poată urni, cu mare greutate, din loc. Curtenii lui Nastur-Vodă își tot dădeau coate, privindu-l ; iar cînd musafirul începu a vorbi, încet și bîlbiit, se țineau cu mîinile de burtă, ca să nu leșine de rîs.

— U-u-u-un-de-i ? mi-mi-reasa ? bîigui el din nou.

— Care mireasă ? Aici nu-i nici o mireasă pentru Domnia Voastră ! spuse cam furioasă regina Papiota.

— Chiar așa ! strigă Năsturica. Eu nu știu de nici o mireasă pentru Domnia voastră, pe aici !

— Nu, nu-nu pri-pri... începu iar prințul Fermoar Ruginit cu bîiguielile sale, dar aghiotantul, care se vede treaba că-i ghicea gîndurile și răspundea și vorbea pentru el, i-o luă înainte și spuse :

— Nu pricep. Eu am cerut-o pe Năsturica de soție. Am aflat că aici sînt ca și gata pregătirile de nuntă, și am venit să începem petrecerea cît mai repede...

Apoi aghiotantul făcu o plecăciune și adăugă : asta a vrut să spună stăpînul meu !

— Ne pare foarte rău, dar fiica mea îl așteaptă pe Cavalerul Degetar de Cleștar, ca să facă nunta cu el, zise Papiota.

— Da, da-da eu... bîigui din nou prințul cel ruginit.

Iar aghiotantul vorbi în locul său :

— Dar eu m-am întîlnit cu acest Cavaler pe drum, cînd veneam încoace. Mi-a spus că pleacă să facă nunta cu domnișoara... cu domnișoara Danteluța, fiica lui Croșet-Împărat. Cică e o fată foarte harnică, și o preferă Năsturicii-Nu Face Nimica. Eu o iau așa cum e, că și eu sînt ruginit și nu fac toată ziua nimic. Are să stea și ea țeapănă pe tron și gata. O să-mi cînte, o să-mi spună povești. Că mie mi-e tare urît... zise iar aghiotantul ca fiind vorbele prințului.

Prințul încuviința din cap, auzind toate acestea, scoțînd un scîrțîit foarte comic. Iar aghiotantul adăugă :

— Așa a vrut ca să grăiască stăpînul meu !

Năsturica, auzind acestea, mai că nu leșină. Începu să plîngă amarnic.

— Nu cred, nu-i adevărat ! Nu cred ! Nu-i adevărat ! strigă ea înverșunată.

— Oare nu minți ? îl întrebă furioasă Papiota pe prințul Fermoar.

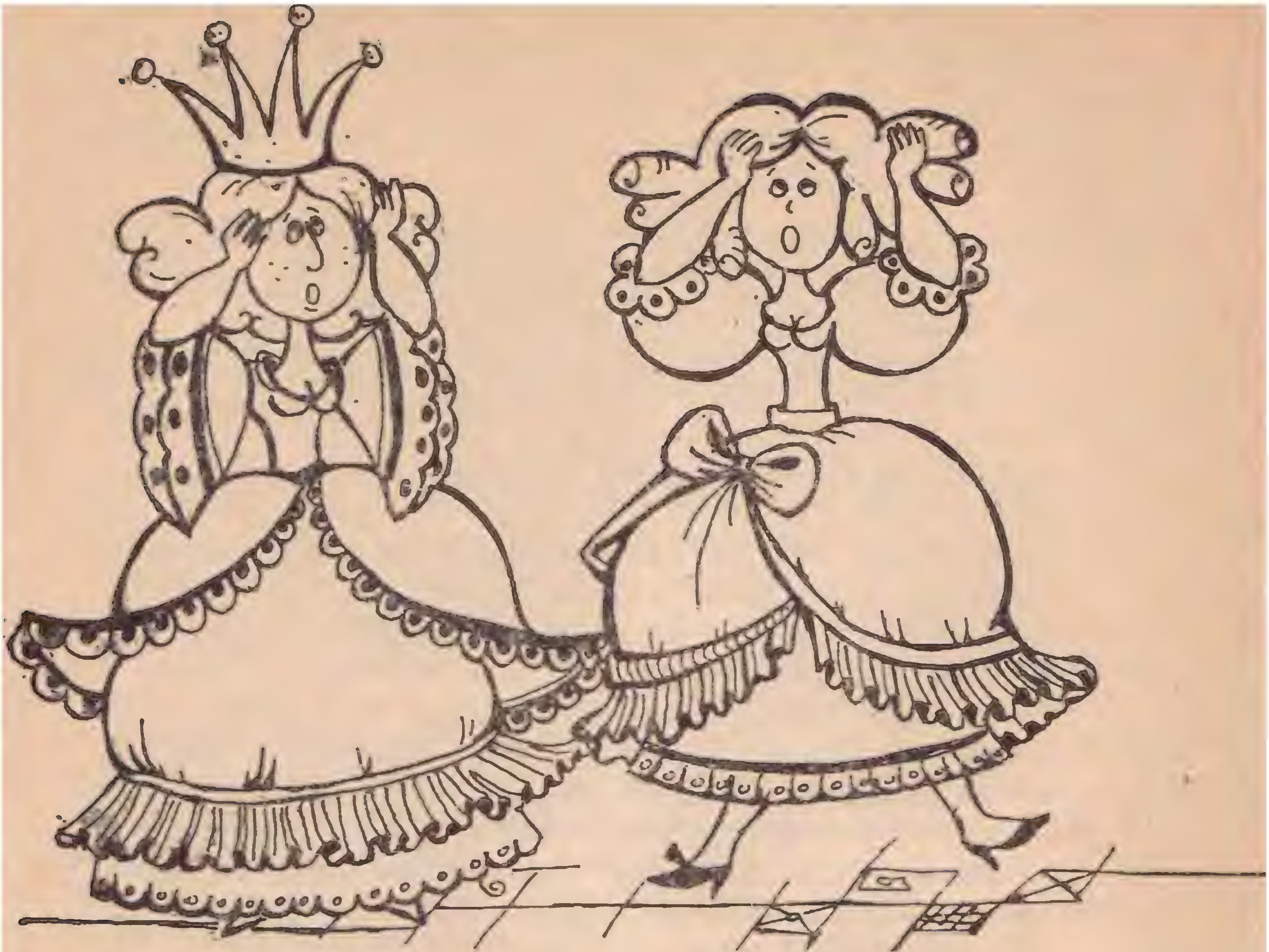
— Ce mai încoace încolo, să facem nunta și gata ! își dădu cu părerea Nastur-Vodă. Dar Papiota îl călcă zdravăn pe picior și-i șopti la ureche :

— Ia mai taci din gură ! Ăsta minte ! Vrea să ne păcălească.

— Așa păcăleală îmi convine și mie ! răspunse Năsturimea Sa în gura mare. Că e bogat, are palate din cutii de halva...

— S-s-s-să mi-mi-mint ? E-eu ? începu să strige ofensat prințul Fermoar Ruginit.

Dar aghiotantul său, cel care trebuia să-i ghicească gîndurile și să răspundă sau să întrebe în locul lui, pentru a cîștiga timp, îl întrerupse, și spuse pe nerăsuflate :

— Să mint eu ? Dar nu mint deloc... Prințul Degetar de Cleștar sigur nu mai vine la nuntă. El se însoară cu alta, fiindcă l-am lămurit eu că Năsturica a acceptat cererea mea în căsătorie. Că ea n-are chef să muncească. Să pună ea mîna pe ac și ață, pe mătură ? Nici gînd ! Hi ! Hi ! Ce l-am păcălit !

Și terminînd de spus toate acestea, aghiotatul făcu o plecăciune, adăugînd :

— Acestea a vrut să le spună stăpînul meu !

Și uite așa se iscă din nou un adevărat vacarm. Prințul bîlbîia cuvinte de neînțeles, aghiotantul spunea tot ce trebuie și nu trebuie. Papiota striga, Nastur-Vodă urla la Năsturica, iar aceasta îi tot făcea reproșuri Adei, pentru această dureroasă încurcătură.

— Vezi, dacă erau cusuți nasturii aceia cum trebuie, nu se întîmplau toate nenorocirile !

— Da, poate, dar dacă erau cusuți cum trebuie, cred că nu aș fi învățat niciodată să mînuiesc ața și acul, să gătesc, să fac curat... Și nici tu n-ai fi învățat !

— Şi dacă am învățat toate astea, la ce bun ? Acum m-au poreclit Năsturica-Hărnicica ! Însă l-am pierdut pe prințul meu iubit ! Așa că, vezi tu, numai rău ni s-a tras de la nasturii aceia cusuți anapoda !

În timp ce vorbeau așa, un personaj mascat se apropiase tiptil de ele, și asculta cu atenție spusele lor. Avea pălăria cu pene lăsată pe ochi, iar obrajii și-i ascundea în mantia sa de catifea.

— Poate vi s-a tras răul de la nasturii cusuți aiurea, dar sînt cazuri cînd *tot răul e spre bine !* zise misteriosul mascat.

Auzindu-i glasul, Năsturica tresări. Atunci instrusul își scoase pălăria și descoperindu-și fața, întrebă :

— Ei, facem sau nu facem nunta ?

Nu era altul decît Cavalerul Degetar de Cleștar. Intrase ascuns astfel de mantie și pălărie, odată cu suita prințului Fermoar Ruginit. El îi explică Năsturicii că totul nu fusese decît o glumă pusă de el la cale, împreună cu prințul. Voise doar să-i dea o lecție viitoarei mirese, și să se convingă dacă ea se făcuse într-adevăr harnică și îndemînatecă, și mai ales dacă îl iubea cu adevărat. Cît despre prințul Fermoar Ruginit el, bietul, urma să asiste la nuntă, în calitate de invitat de onoare, din partea mirelui.

— Și ca să-l consolez că nu te-a putut lua de nevastă, adăugă vesel Cavalerul, i-am adus în dar un șip cu un ulei fermecat. Numai ce se va unge cu el și i se vor dezmorți toate încheieturile !

Și Cavalerul scoase de sub mantie o sticluță, pe care i-o dădu ruginitului prinț. Acesta întinse mîna, dar aghiotantul o înșfăcă repede, și scoțînd dopul, o mirosi.

— Tiii ! Dar bine mai miroase ! spuse. Apoi prinse a-l unge pe ici pe colo, pe prinț. Și, ca prin minune, acesta își reveni din amorțeala lui și se porni să sară și să țopăie.

— Ei ! Nu începeți odată nunta ? strigă el fericit, fără să se mai bîlbîie. Că eu am poftă grozavă să dansez !

— Să pornim nunta ! hotărî Papiota.

— Ei, dacă-i așa, să pornim nunta ! porunci Năsturimea Sa, care nu se dumirise prea bine ce se întîmplase. Că eu încă nu pricep cine urmează a fi mirele ; da' numai mire să fie, că mi s-a urît de cînd tot aștept nunta asta !

— Eu mă duc în bucătărie să dau ordine ! Pînă seara, va fi gata o masă îmbelșugată ! Iar bucatele mirelui meu le voi găti chiar eu, cu mîna mea ! spuse Năsturica.

— Stai puțin ! Să-ți dau cadoul de nuntă, pe care l-am găsit, în sfîrșit ! Că mi-e frică să nu-l pierd din nou ! răspunse Cavalerul. Și scoase de sub mantie o cutiuță de catifea. O deschise și din ea ieși la iveală o foarte frumoasă brățară de aur.

— Uite, ți-o fac cadou, spuse el.

Aceasta și-o puse la încheietura mîinii ; brățara îi venea de minune. Se înroșise toată, și nu găsea cuvinte, de emoție, ca să-i mulțumească. Însă Cavalerul Degetar de Cleștar adăugă :

— Și să nu uiți niciodată : adevărata brățară de aur e meseria. De aceea există și zicala, care sună tot așa ; te rog, brățara asta să n-o pierzi niciodată !

Ada-Alintata, care privise nerăbdătoare scena, se apropie de el și îl întrebă :

— Cavalere ! Spuneai că pierduseși cutia cu acest cadou. Unde ai găsit-o ? Nu cumva pe Planeta Obiectelor Pierdute din Buzunare ?

— Dar de ce mă întrebi ? zise el curios.

— Fiindcă grozav aș fi dorit să ajung pe această planetă. Se găsesc acolo toate obiectele pierdute din buzunare ! Știi, eu aveam un năsturaș fermecat, și trebuia, cînd învîrteam de el, să ajung pe acea planetă. Însă, din întîmplare, am ajuns aici. Iar Năsturimea Sa mi-a con-

fiscat năsturașul... și mi-a promis că mi-l restituie în seara nunții Năsturicii...

Auzind acestea Nastur-Vodă făcea fețe fețe, și se tot scotocea prin buzunare.

— Dacă-i așa, hotărî Cavalerul, aș vrea ca acest năsturaș fermecat să-i fie înapoiat imediat musafirei noastre....

— Da, da, așa ar trebui, spuse Năsturimea Sa, întorcîndu-și pe dos buzunarele goale. Numai că... iaca! Am prăpădit, mi se pare, năsturelul acela! Așa că, te pomenești că a ajuns și el acum pe Planeta Obiectelor Pierdute din Buzunare. Și cum vedeți, degeaba îl mai caut!

La auzul acestor vorbe, tăcură cu toții înmărmuriți. Ce era oare de făcut? Năsturica își frîngea mîinile de disperare. Iar Ada-Alintata, cînd își dădu seama că nu mai are năsturașul fermecat, și deci nu mai poate ajunge nici pe Planeta Obiectelor Pierdute din Buzunare, dar nici înapoi, la ea, pe Pămînt, simți că toate se învîrtesc în jurul său. Nici nu se mai putea ține pe picioare. Se așeză pe banca spre care fu condusă anevoie de Năsturica și începu să plîngă amarnic, pe umărul ei. Iar Năsturica îi ținea isonul, se smiorcăia și-i șoptea:

— Și toate astea, fiindcă niște nasturi n-au fost cusuți bine!

CAPITOLUL 16. **În care reapar Lyl și Evy**

În timp ce Ada plîngea, Marele Sfetnic se tot gîndea cum ar putea-o ajuta el pe musafiră. Se apropie de urechea lui Vodă și-i șopti ceva acestuia :

— Eu cred că cel mai bine ar fi să rămînă la noi ! răspunse Nastur-Vodă cel Sucit.

— Sigur că da, fu de acord și Năsturica. Eu am îndrăgit-o foarte mult !

— Ba eu cred că ar trebui să ne apucăm să căutăm cu toții nasturele ăla fermecat al ei ! zise regina Papiota. Trebuie să ajungă înapoi, acasă la ea. Nu vă închipuiți ? Îi e dor de părinții, de prietenii ei...

— Așa ar fi mult mai bine, interveni în discuție și Cavalerul Degetar de Cleștar. Să căutați nasturele ; deși, dacă Năsturimea Sa l-a pierdut din buzunar... să nu fi ajuns deja pe Planeta Obiectelor Pierdute...

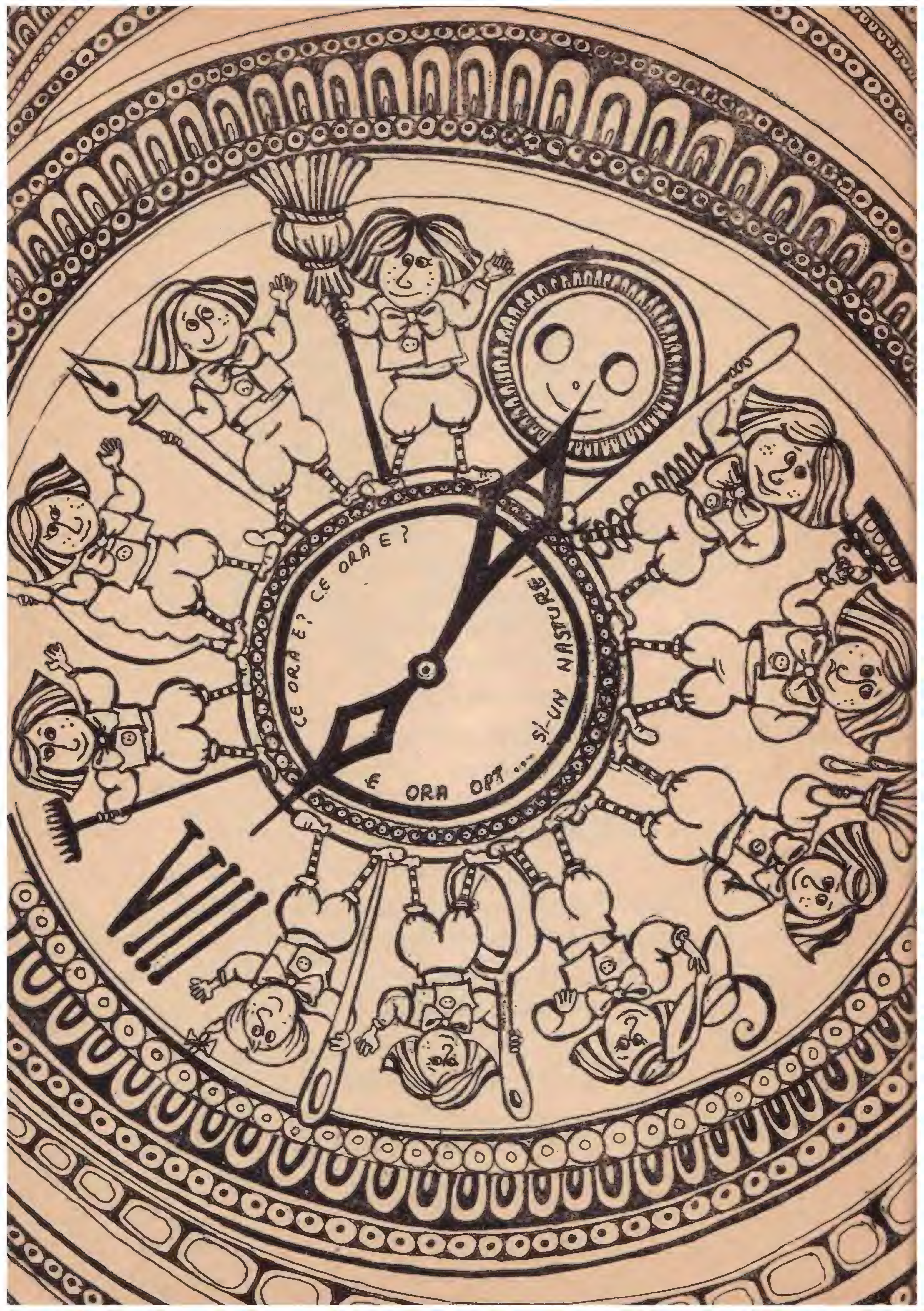
— Ba eu zic să ne apucăm să facem pregătirile de nuntă ! Că m-am săturat de cînd aștept ! fu de părere Nastur-Vodă. După aceea căutăm nasturele fetiței. Uite, s-a înserat, cred că bucătarii au terminat treaba... Oare cît o fi ceasul ?

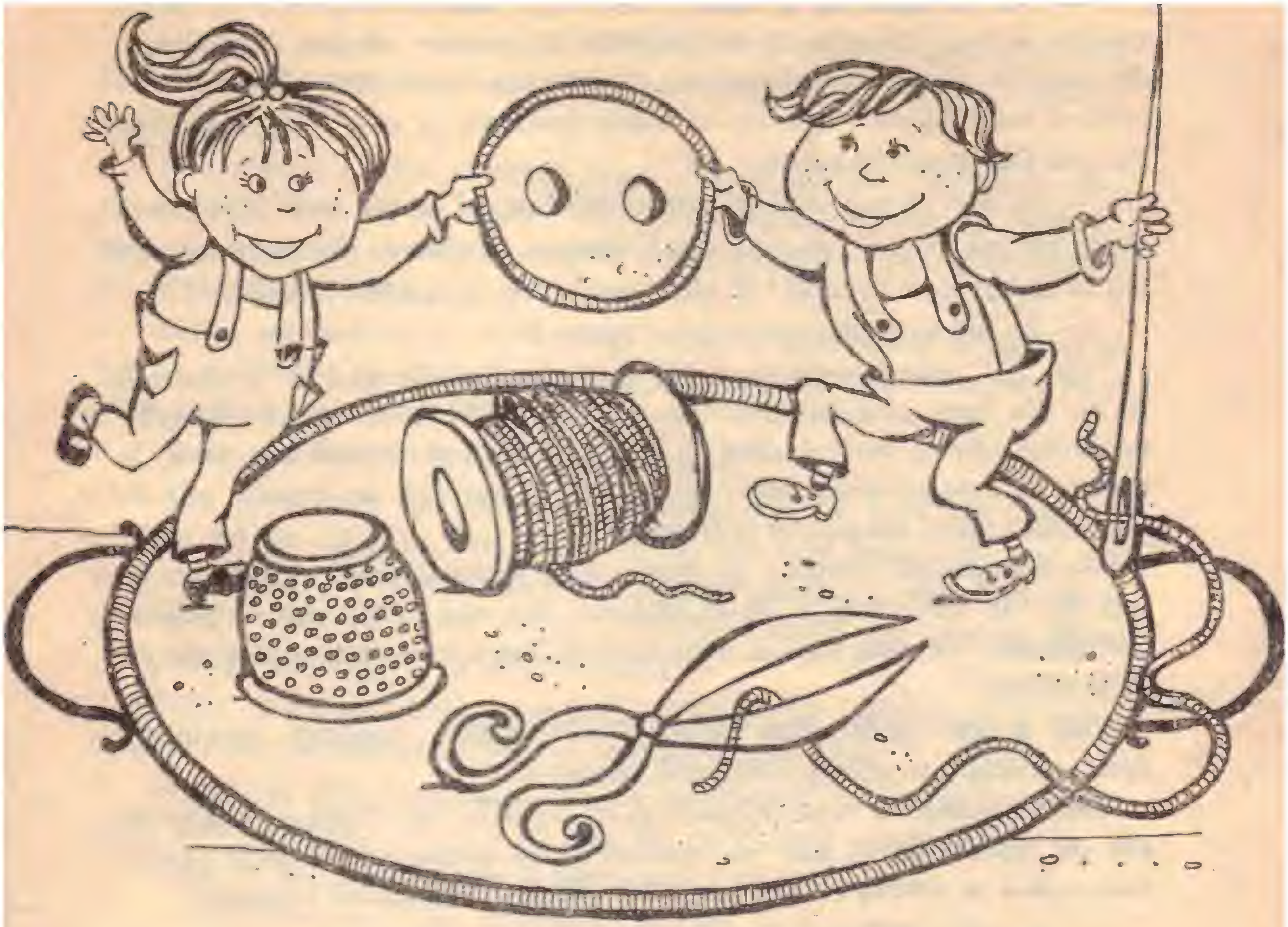
Privirile tuturor se întoarseră spre orologiul din turnul castelului. Limbile lui tocmai arătau orele opt seara. Se auziră trei bătăi de gong, și apoi ușile orologiului se deschiseră. Una cîte una, ieșiră de acolo, dănțuind și cîntînd... douăsprezece personaje. Primele zece erau niște păpuși mecanice semănînd cu cei zece dregători ; iar ultimele două erau cei doi extratereștri de buzunar : Lyl și Evy !

— Ce oră e ? Ce oră e ?
— E ora opt și-un nasture !
— Vodă al nostru cel Sucit
Un năsturaș a prăpădit.
— Probabil că, din întîmplare
I-o fi căzut din buzunare.
— Și nu știu cum o fi ajuns,
Da'n orologiu a pătruns.
— Ce oră e ? Ce oră e ?
— E ora opt și-un nasture !
— Vai ! Năsturașul fermecat
În ceas era întemnițat !
— Între un arc și o rotiță
Sta nasturele de rochiță,
Dar Lyl și Evy au sosit
Și năsturașul l-au găsit !

Terminînd de cîntat, cele douăsprezece personaje din ceas făcură o plecăciune către curteni.

— Hei, Lyl ! Hei Evy ! Ce-mi aud urechile ? Ați găsit un năsturaș fermecat în ceas ?

CE ORA E? CE ORA E?
E ORA OPT ... ȘI-UN NASTURE
VII

Cei doi extratereştri de buzunar priviră spre fetiţă, foarte miraţi.

— Tu erai aici? A, care va să zică, al tău era nasturele după care ne-a trimis Marele Inspector al Buzunarelor! Dar cum ai ajuns la curtea lui Nastur-Vodă cel Sucit?

— Păi... se înroşi Ada, uite cum s-au întîmplat lucrurile. Eu... n-am cusut bine năsturaşul, şi atunci cînd l-am învîrtit, în loc să ajung pe Planeta Obiectelor Pierdute, aşa cum intenţionam, am nimerit la altă destinaţie.

— Aşa, deci! zise Evy. Eu ţi-am atras atenţia, că trebuie să te pricepi la cusut, dacă vrei să foloseşti acest năsturaş. fermecat!

— Şi nu numai că nu l-ai cusut bine, şi te-ai rătăcit, interveni Lyl, dar pe urmă l-ai şi prăpădit...

— Eu nu sînt de vină! se apără Ada. Năsturimea Sa mi l-a confiscat, l-a pus în buzunar, şi de acolo, a căzut... şi după cîte înţeleg eu, a ajuns prin cine ştie ce minune, între roţile orologiului!

— Pot să spun că ai noroc! zise Lyl. Marele Inspector al Buzunarelor a fost informat că s-a prăpădit un nasture, și cum el răspunde de obiectele pierdute din buzunare, ne-a trimis să-l căutăm. Că noi sîntem curierii lui! Tocmai venisem să luăm nasturele și să-l transportăm pe Planeta Obiectelor Pierdute...

— A, dar vă rog, dați-mi năsturașul înapoi! strigă Ada. Între timp, poate nu mă credeți, dar eu am învățat să cos bine... de data asta nu am să mai greșesc drumul! Și nici n-am să mai prăpădesc nasturele.

— Ei, hai s-o vedem și pe asta! spuse Evy.

Cei doi extratereștri se suiră în buzunarul lor cosmic și zburară cu el, din turn pînă în curte. Se învîrtiră o vreme deasupra capetelor curtenilor. Apoi, venind pînă în dreptul Adei, îi întinseră o tavă de argint, pe care se aflau puse: un ac, ață, o foarfecă, un degetar mic de aur și năsturașul cel sidefat și fermecat.

— Fii atentă, numai! îi atrase Evy atenția, fetiței. Dacă ai să coși iar rău nasturele, ai să te rătăcești din nou! Cine știe ce poți să mai pățești! De data asta ai avut noroc! Dar n-o să putem veni mereu să te salvăm!

Și, grăind astfel, mai făcură cîteva ocoluri deasupra curtenilor, apoi se înălțară în zbor și dispărură printre stele.

Ada rămase cu tava în mînă și cu ochii la cer. Totul se petrecuse atît de repede, că ea nici nu apucase să se dezmeticească bine; parcă nu-i venea să creadă că era iarăși în posesia năsturașului fermecat!

CAPITOLUL 17. Mitru-Pupitru și o compunere sinceră

O jumătate de oră mai tîrziu, Ada zbura ca un fluture ușor. Își cususe năsturașul singură, apoi își luase rămas bun de la Năsturica, urîndu-i petrecere frumoasă.

Ar mai fi rămas ea, la nuntă, dar era neliniștită că a lipsit prea mult de acasă. Desigur, ai ei erau îngrijorați! Și apoi, abia aștepta să ajungă pe Planeta Obiectelor Pierdute ca să redobîndească ceea ce prăpădise ea, din buzunare. Așa că, după ce învîrti năsturașul cel sidefat și fermecat de trei ori spre stînga, se și pomeni zburînd prin cosmos, așteptînd neliniștită să vadă unde va ajunge.

De data aceasta năsturașul o duse cu o iuțeală nemaipomenită, pe o planetă care avea numai doi sori : unul era albastru, celălalt, verde.

Ada ateriză pe un aeroport uriaș. Alături de ea, veneau în zbor alți copii, purtați tot de nasturi sidefați, cusuți pe hainele lor. Mai departe, pe alte piste special amenajate, coborau din zbor buzunare cosmice ori sertare-zburătoare.

Fetița se învîrtea printre ceilalți copii ce aterizaseră și tocmai se gîndea să întrebe pe unul din ei, dacă se află pe Planea Obiectelor Pierdute, cînd cineva o apucă de braț.

— Tu ești Ada-Alintata ? se auzi un glas.

Ada privi spre cel care o întrebase : era un personaj îmbrăcat într-un soi de salopetă din plastic verde, așa cum este materialul din care sînt făcute învelitorile caietelor. La piept, avea un buzunăraș transparent din care se vedea ieșind o etichetă mare, pe care sta scris :

„MITRU-PUPITRU zis și SCRIJELITU".

Fetița îl măsură din cap pînă în picioare ; se tot gîndea că parcă îl mai văzuse pe undeva. Dar nu-și amintea anume unde.

— Da, eu sînt Ada. Am venit de pe Pămînt, cu ajutorul năsturașului meu fermecat. Aș vrea să știu, pe ce planetă am nimerit ?

Celălalt făcu o plecăciune și răspunse :

— Am onoarea ! Am onoarea ! De cînd te așteptam ! Aici te afli pe Planeta Obiectelor Pierdute din Ghiozdane, din Sertare, din Bănci ori din Buzunare ! Iar eu sînt Mitru-Pupitru, poreclit și Scrijelitu. Sînt însărcinat de către Marele Șef al Buzunarelor să-ți fiu ghid pe această planetă !

— Cum ai spus ? Scrijelitu ? rîse Ada. Dar de ce ești poreclit așa ?

— Fiindcă eu sînt personajul cel comic, scrijelit pe banca ta, la școală ! Nu-ți aduci aminte ? De cîte ori nu te-ai uitat la mine în timpul orelor, și ai rîs de nasul meu rotund, ca o pătlăgică ! De părul meu, portocaliu, zburlit !

Ada îl privi cu atenție și, în sfîrșit, își aduse aminte.

— Ah ! Da ! Tu erai va să zică... și cum adică ? Vrei să spui că ești chiar caraghiosul ăla, scrijelit de... cine știe cine, pe banca mea ?

— Da, chiar eu sînt ! Dar țin să precizez că nu sînt chiar un caraghios, de rîsul lumii, ci un personaj cît se poate de important. Eu sînt, pe Pămînt, inspectorul buzunarelor, ghiozdanului, sertarelor și pupitrului tău ! Fac inspecții săptămînale și pe urmă dau raportul Marelui Șef al Buzunarelor, Sertarelor, Ghiozdanelor și Pupitrelor !

— Faci inspecții ? Tocmai tu ? Și ce raportezi ? Obiectele pierdute ?

— Dar să mergem, te rog ! Sîntem așteptați ! zise Mitru-Pupitru și o luă înainte făcîndu-i semn Adei să-l urmeze.

Ieșiră din aeroport și o luară pe o stradă lungă, străjuită de niște clădiri uriașe, din care intrau și ieșeau grăbite persoane cu valize ori cu serviete în mînă.

— Și acum să-ți răspund la întrebarea ta, zise Mitru-Pupitru. Află că eu nu raportez nici un fel de obiecte pierdute. De fapt, aici nici nu e o planetă pe care se află obiecte pierdute. Are ea numele ăsta, e drept ; dar să-ți spun un secret : e o planetă pe care se află tot felul de obiecte CONFISCATE de pe pămînt ; confiscate, am spus, de prin buzunare, de prin sertare, de prin ghiozdane ori pupitre !

— Nu prea înțeleg. Cred că m-am zăpăcit de tot !

— Dar e simplu. De pildă, eu, unul, sînt un inspector de buzunare, pupitre, sertare și ghiozdane. Mă interesez, anume, de cele care sînt ale tale. Ei, deci eu fac inspecții și confisc tot ce mi se pare suspect...

— De exemplu ?

— Confisc toate lucrurile care cred că nu-și au locul în viața unui elev sîrguincios. Confisc fițuici, teme copiate, teme făcute de alții, bolduri, pe care vrei să le pui pe banca unui coleg, în glumă ! Confisc bile, cu care vrei să te joci în oră ! Confisc biletele pentru filmul la care voiai să te duci, chiulind de la geografie, de pildă... Și cîte și mai cîte !

— Ahaaa, așa deci ! Ia spune-mi, sînt mulți inspectori ca tine ?

— A, păi cum să nu ! O grămadă ! Și toți sînt așa, mici cam cît un degețel... Ca să ne strecurăm prin buzunare, ușurel...

— Dar ia stai puțin ! se încruntă Ada. La drept vorbind eu sînt cea care te-am desenat pe bancă... N-am vrut să recunosc de la început, dar uite, acum o spun...

— Ei, da, tu m-ai... scrijelit ! Cu o lamă ! Și apoi m-ai colorat ! Ce, crezi cumva că nu știam ? Și ce-i cu asta ?

— Păi, eu te-am făcut, cu mîna mea ! Dacă nu te desenam.... dacă nu te scrijelam, tu nici nu existai ! Și după ce că te-am făcut eu, cu mîna mea, mai ai obrazul să-mi cotrobăiești prin buzunare, prin sertare ? Și să-mi confiști lucrurile ?

Mitru-Pupitru rîse cu un aer misterios și zise :

— De aici vine și proverbul : Toate și le face omul cu mîna lui. Dar dacă nu-l știai, înseamnă, fetițo dragă, că mai ai încă multe de învățat !

— Ei, nu mai spune !

— Ba chiar am să ți-o spun, și am să ți-o repet ! Toate și le face omul cu mîna lui ! Și-am să-ți mai spun un proverb, frate cu primul : după cum îți aşterni, așa ai să dormi ! De el ai auzit ?

— Am auzit !

— Dar de proverbul ăsta, ce părere ai ? După cum coși, așa ai să călătorești !

— Pe ăsta nu l-am auzit... dar l-am pățit pe pielea mea !

— Ei, și cîte nu mai sînt ! De ce-și face omul cu mîna lui, nimeni nu-l poate scăpa ! He ! He ! De aceea, e bine să ai mîini cît mai îndemînatice !

— Ia stai puțin ! se opri Ada, în loc. Tu chiar știi pentru ce am venit eu aici ?

— Cum să nu ? Doar eu ți-am confiscat compunerea aceeea... scrisă *cu mîna ta*, și pusă în buzunarul pantalonilor. N-ai venit după ea ? Era o compunere care se chema... cum se chema ?...

— „Cum îmi ajut părinții în vacanță" ; își reaminti Ada.

— Așa, așa ! Chiar așa ! Mergem într-acolo, s-o vedem și noi !

— Unde „într-acolo" ? întrebă cam neliniștită Ada.

— La „Expoziția obiectelor confiscate". Poate tu te așteptai să găsești aici un birou de obiecte pierdute ; dar țin din nou să-ți reamintesc că tot ce este *pierdut* pentru voi, pe Pămînt, este *confiscat* de noi, extratereștrii de buzunar.

Mitru-Pupitru încetă să vorbească ; aștepta ca fetița să mai spună ceva ; dar ea mergea, tăcînd gînditoare.

— După cum ai să înțelegi mai tîrziu, continuă atunci Mitru-Pupitru, toată planeta noastră are în serviciile ei o sumedenie de extratereștri mici, extratereștrii de buzunar, care pleacă și inspectează ghiozdanele, sertarele, pupitrele și buzunarele de pe pămînt. Apoi dăm raportul. Mai marele nostru, cel care inventariază hîrtiile, ne dă ordine, care obiecte să le confiscăm. Aceste obiecte, odată aduse de pe Pămînt, sînt puse la păstrare, în magazii speciale. Apoi, alți extratereștri de buzunar pleacă pe pămînt și invită pe acei elevi, păgubașii lucrurilor respective, să facă o călătorie de plăcere, cu un nasture fermecat, cu un ghiozdan sau un sertar zburător... Iar cînd ajung aici, li se dă obiectul înapoi.

— Dar nu văd rostul acestor fapte ! se miră Ada.

— Încă n-a venit timpul. Dar acuși ai să te lămurești...

Tot vorbind așa, ajunseră și la nemaipomenita expoziție, găzduită într-o sală imensă, în care, pe diferite postamente se aflau expuse diverse obiecte. O mulțime de gură-cască se plimba de colo-colo, privind la lucrurile acelea și distrîndu-se grozav.

Ada începu să se uite și ea, curioasă, ba în dreapta, ba în stînga. Observă că fiecare exponat era însoțit de un mic cartonaș, pe care erau notate cu litere de-o șchioapă denumirea și proveniența lui. De pildă,

pe un cartonaș, citi : „Lucrare de control la biologie pe care elevul Manole P. Cutare și-a pregătit-o de acasă spre a o preda profesorului ca fiind făcută în clasă".

Sau pe alt cartonaș scria :

„Roman de aventuri pe care, în ora de trigonometrie, elevul Radu Veselie îl citea cu înfocare".

Trebuie spus că lucrurile acestea arătau grozav de mari ; dar bilele, extemporalele, carnețelele, biletele de meci, toate lucrurile confiscate păreau atît de uriașe, deoarece atît Ada, cît și Mitru-Pupitru, nu erau mai înalți decît un deget ! Așa că, închipuiți-vă, atunci cînd Ada ajunse în fața foilor compunerii ei, mai-mai să nu le recunoască ! Păreau niște covoare atîrnate pe pereți. Numai că aceste covoare erau foi de hîrtie, acoperite cu litere mari, cam cît un pantof. O mulțime de gură-cască stătea în fața lor, citea, și rîdea de se prăpădea !

Ada începu să citească și ea, ca să vadă : oare era ceva de rîs în compunerea ei ? Dar abia citi titlul, că amuți de uimire. Foile, puse la vedere pe pereți, conțineau un text cît se poate de ciudat. Titlul era următorul :

„Cum îmi ajut eu, Ada-Alintata, părinții în vacanță"

Iar dedesubt, erau notate următoarele rînduri :

„E adevărat, am primit ca lucrare pentru vacanță, la literatură, o compunere cu tema *Cum îmi ajut părinții în vacanță*. Dar tovarășul profesor de literatură nu știe că pe mine, Ada, un titlu ca ăsta nu prea mă inspiră. Fiindcă, să fiu sinceră, nu mi se potrivește deloc. Doar pe mine mă mai poreclește lumea și Ada-Alintata. Așa că, dacă ar fi să scriu o compunere pe această temă, aș intitula-o puțin diferit. Anume : «Cum mă ajută pe mine părinții în timpul școlii». Așa mai merge. Am ce scrie, berechet. În primul caz, însă, ar trebui să las paginile goale, că nu prea am ce spune. Eu nu-mi ajut părinții nici în timpul școlii, și nici în vacanță. Ca atare, o compunere cu acel titlu n-are rost să scriu. Dar dacă-i vorba să arăt cum mă ajută ei pe mine, apoi umplu zece caiete.

Iată numai cîteva aspecte.

De cum începe școala, mama, tata, bunica, bunicul, ba chiar și mătușica, țin o consfătuire în care hotărăsc cum să mă ajute fiecare, în decursul noului an școlar. De fapt, împărțirea aceasta a sarcinilor nu se prea schimbă de la un an la altul. În general, mama îmi calcă și-mi spală uniforma. Tata îmi face pantofii în fiecare dimineață. Bunica îmi pregătește micul dejun. Bunicul mă conduce pînă la școală și uneori mă ajută să-mi duc ghiozdanul.

Cînd vin acasă, mă duc în camera mea și mă joc cu pisica, ori decupez poze din cărți. Aștept pînă e gata mîncarea, pînă ce e pusă masa, și ai mei mă cheamă să mănînc. După ce mănînc, dorm două

Compunere
Cum mă ajută părinții
în timpul școlii
Temă

ore... După-amiază mă apuc de lecţiile pentru a doua zi. Şi aici primesc un ajutor preţios de la ai mei. Tata îmi rezolvă problemele la matematică şi la fizică. Mama îmi face desenele la biologie şi traducerile la franceză. Bunica mea mă ajută la compuneri, unde e mare maestră. De pildă, vara asta, cînd am fost la ţară, chiar ea mi-a scris o compunere cu titlul «Cum îmi ajut părinţii în vacanţă». Era, ca de obicei, o compunere foarte frumoasă. Numai că bunica zicea acolo o mulţime de minciuni. Reieşea din compunerea aceea că eu aş ajuta-o, în vacanţă, pe mama la spălat vasele şi rufele, la gătit, ori la cîrpit! Că l-aş ajuta pe bunicul meu la grădinărit! Gogoşi! Ce, sînt eu proastă să-mi fac bătături la mîini, cu sapa? Mai scria acolo că eu am pictat cîteva peisaje, că taică-meu le-a înrămat şi că eu, cu mîna mea, am bătut cuiele în perete, ca să le agăţ. Eu habar n-am, zău aşa, nici să bat un cui, nici să pun aţa în ac! Cît despre pictat, nu ştiu să trag o linie măcar, ca lumea. E drept, am avut eu oarecare activitate artistică în vacanţă. De pildă, i-am făcut vărului meu mustăţi verzi, pe cînd dormea, cu un penson muiat în cerneală verde. Şi i-am făcut şi caricatura colegei mele de bancă, pe un gard, cu creta. Dedesubt am scris: «Monica este o încrezută, umblă cu nasul pe sus, fiindcă a luat premiul întîi la Olimpiada de chimie». Mare brînză, chiar aşa! Mie îmi face mama temele la chimie, aşa că n-am nevoie de nici o olimpiadă! Şi, în general, n-am nevoie să ştiu nimic, deoarece le am pe toate de-a gata. La drept vorbind, bunică-mea a scris numai minciuni în compunerea aceea şi mai bine că am pierdut-o din buzunarul pantalonilor. Dacă sînt o alintată şi o răzgîiată, de ce, mă rog, să mai fiu şi mincinoasă? Nu, mai bine scriu această compunere şi recunosc deschis: da, pe mine mă ajută întruna părinţii, atît în timpul şcolii, cît şi în vacanţă. Sînt o nepricepută, o neîndemînatică şi nu reuşesc nici lecţiile să mi le fac singură. Sînt mediocră la învăţătură! Tocmai de aceea la sfîrşitul anului şcolar trecut, tovarăşa dirigintă m-a criticat în faţa clasei şi mi-a spus că nu degeaba port porecla de Ada-Alintata! Şi a mai zis tot dînsa, că mîinile mele nu se pricep să facă nimic util pe planeta Pămînt, aşa că cele zece degete leneşe ale mele seamănă cu un soi de «extratereştri de buzunar», căci stau pierdute în buzunarele mele ca într-o altă lume, şi nu le scot deloc la muncă... De aceea îngrijorată se tot întreabă: «ce-am să mă fac eu, aşa nepricepută şi alintată cum sînt, mai tîrziu, cînd voi fi mare?...»".

Ajunsă aici, Ada se opri din citit. Cu obrajii în flăcări se apropie de cartonaşul alb, ce se afla prins pe perete, lîngă foile sale. Citi pe el următoarele:

„Compunere scrisă de către Ada-Alintata în vacanţa de vară".

— Minciună! Minciună! strigă atunci fetiţa. Compunerea aceasta n-am scris-o eu! Luaţi-o de aici!

— E adevărat, spuse Mitru-Pupitru, n-ai scris-o tu... dar nici cealaltă, pe care ziceai că ai pierdut-o din buzunarul pantalonilor, nu ai făcut-o tu ! Ți-o compusese bunica, și era plină de minciuni ! Nici măcar nu minți singură, o pui pe biata bătrînă să mintă și ea tot pentru tine !

— Ia, te rog, foile astea de pe perete ! îl imploră Ada, cu lacrimi în ochi. Știi, am văzut în expoziția asta niște obiecte confiscate de la colegii mei de clasă ! Dacă se întîmplă și vine unul pe aici... și-o să vadă compunerea aceasta ? !...

— Aceste rînduri au fost scrise de către chiar Marele Șef al Buzunarelor... și dacă vrei să le scot de aici, trebuie să îți iei un angajament ; să dai în scris că nu ai să mai fii alintată, că ai să îți ajuți părinții, că vei deveni o fetiță harnică...

— Sînt de acord ! hotărî Ada. De altfel, după toate cîte s-au întîmplat la curtea lui Nastur-Vodă cel Sucit, cred că m-am schimbat mult...

Atunci Mitru-Pupitru o luă pe Ada de mînă și o duse la o masă lungă, plină cu hîrtii și plicuri.

Ada luă un plic și scrise pe el :

„Către Marele Șef al Buzunarelor,

— din partea Adei, care dorește din tot sufletul să nu mai poarte porecla de Alintata și ca toată lumea să-și dea seama că în zadar degetele ei sînt poreclite *extratereștri de buzunar*".

— Și acum ? întrebă fetița, luînd cîteva foi goale de hîrtie. Ce să mai scriu ?

— Povestește pe scurt toate peripețiile prin care ai trecut ; spune ce s-a întîmplat, ce-ai făcut de te-ai schimbat. Mai notează că îți iei angajamentul să te porți altfel de acum înainte, și acasă, și la școală !

Ada luă tocul și scrise cîteva pagini. Apoi se semnă, simplu : Ada.

Mitru-Pupitru citi și puse foile în plic. Lipi un timbru și mai adăugă într-un colț al plicului : Către · Marele Șef al Buzunarelor.

— Uite, fără să vrei, ai scris prima ta compunere, singură ! observă el.

— Și acum ? mai întrebă. Ada. Ce o să se mai întîmple cu mine ?

— Acum, te rog, răsucește-ți de trei ori năsturașul cel fermecat și sidefat spre stînga. E timpul să te duci acasă. Și ia și asta, ca amintire de pe Planeta Obiectelor Pierdute, zise Mitru-Pupitru scoțînd foile uriașe din pionezele cu care erau prinse pe pereți, și făcîndu-le sul.

Apoi ghidul o scoase pe fetiță din sala de expoziție, trăgînd-o de mînă, aproape alergînd.

— Iute ! Iute ! Să ne grăbim, că acuși e dimineață pe Pămînt !

Iar Ada abia se putea ține după dînsul ; pe cînd străbăteau sala, auzi chiar cîteva voci ce-i păreau cunoscute, strigînd-o :

— Ada ! Ada ! Stai puțin !

Dar ea nu întoarse capul și nu răspunse.

După ce ieșiră afară, cei doi își luară rămas bun.

— La revedere ! îi spuse Mitru-Pupitru. Du-te acasă, fără nici o grijă ! Ai să găsești acolo compunerea pe care ai pierdut-o !

— La revedere ! La revedere ! zise la rîndul ei Ada. De fapt, ce să mai fac eu cu foile astea ? Ți le las ție, am să scriu altele ! Tu rupe-le sau ascunde-le ! Numai, te rog, nu le mai lăsa în expoziția aceea cu obiecte confiscate.

Pe cînd vorbea ea astfel, năsturașul său fermecat se învîrtea din ce în ce mai repede, ridicînd-o în zbor.

— Cu bine ! La revedere ! strigă Ada. De fapt unde o să ne mai vedem ?

CAPITOLUL 18. **Totul e bine cînd se sfîrşeşte cu bine**

...Ada avea capul cufundat în perna pufoasă, că numai năsucul cîrn îi ieşea la iveală. Bunica intră în vîrful picioarelor, în cameră. Venise chiar în dimineaţa aceea de la ţară. Şi deşi abia sosise de trei ore, nu pierduse timpul de pomană, ci făcuse pentru iubita ei nepoţică, Ada, plăcintele care-i plăceau ei mai mult. Încetişor, bunica puse pe noptieră o farfurie acoperită cu un şerveţel alb, de sub care se răspîndea un miros îmbietor. Apoi, ieşi păşind tot în vîrful picioarelor. Fetiţa însă dormea adînc, strîngînd în mînă un nasture de la plapomă. Nu mult după aceea, o rază caldă de soare, o gîdilă pe vîrful năsucului. Ada se trezi. Se frecă la ochi, uitîndu-se mirată în jur. Apoi sări din pat şi deschise şifonierul. Luă rochiţa cea roşie şi o examină. Nu, năsturaşul nu era la locul lui. Tot mai lipsea. Oare totul fusese un vis ?

Ada deschise larg ferestrele ; apoi se apucă să-şi facă singură patul. Şi, jos pe covor, ce credeţi că găsi ? Chiar năsturaşul cel sidefat şi probabil, fermecat.

Atunci fetiţa deschise sertarul noptierei. Luă de acolo un ac şi o papiotă de aţă. Se apucă şi cusu nasturele la loc. „Mda, îşi spuse ea. Prea bine cos ! Se poate ca totul să fi fost adevărat". După aceea îşi puse rochiţa. Suci năsturaşul de trei ori spre stînga. Dar nimic. Nu se ridică nicidecum în zbor !

Atunci Ada observă un bileţel pe masă : „Aseară ai adormit şi nu te-am mai trezit, atunci cînd am venit să-ţi spun că am găsit năsturaşul de la rochiţa roşie. Ţi l-am pus sub pernă, ca să-l cos. A venit şi bunica. Ţi-a făcut plăcintele care-ţi plac ţie.

Te sărută, mama"

„E clar, îşi spuse Ada, muşcînd dintr-o plăcintă. Totul n-a fost decît un vis". Se duse la calendar şi rupse o foaie. O făcu ghemotoc, dar cînd s-o zvîrle la coşul pentru hîrtii, de sub biroul la care îşi făcea lecţiile, observă ceva ciudat. Desfăcu înapoi ghemotocul, dar de data asta se pomeni ţinînd în mînă nu o foaie de calendar, ci... prima pagină din compunerea scrisă de bunica ei.

Era corectată cu creion roşu ; adică, avea toate rîndurile subliniate. Iar pe margini, erau scrise cuvintele următoare : „Minciuni, lăudăroşenii !".

Sus, în colţ se lăfăia o notă, şi o semnătură, cu o mică observaţie : „3 (trei) — Marele Şef al Buzunarelor. Compunerea aceasta nu e scrisă de Ada, ci de altcineva. Şi e plină de minciuni !"

Fetiţa rupse foia în bucăţele ; şi zvîrli totul la gunoi. „Care va să zică aşa ! îşi spuse ea. Deci... extratereştrii de buzunar există !"

În clipa aceea bunica băgă capul pe ușă. Cînd văzu că Ada s-a trezit, a făcut patul și s-a și îmbrăcat, rămase foarte mirată. Dar nepoata sări și o îmbrățișă.

— Bine ai venit, bunicuță ! Vrei să te ajut la ceva ?

— Ce să mă ajuți ? se minună aceasta. Ei, asta-i bună ! Bată-te să te bată norocul ! Ce-ți trece prin minte ! Uite, eu am venit să-ți cos nasturele la rochiță. Mi-a lăsat vorbă maică-ta ; cică erai foarte supărată, ieri, că nu te puteai îmbrăca deloc cu rochia cea roșie, fiindcă...

— Lasă, lasă, nu mai trebuie. L-am cusut singură !

— Ce-ai făcut ? se miră bunica. Ei nu, nu se poate ! Te ții de glume !

— Ba deloc ! Știi, bunico, tu, care mi-ai spus atîtea povești, poți oare să și crezi în ele ?

— Dar de ce mă întrebi ?

— Fiindcă poate că într-o zi o să îți spun și eu o poveste. Cu... extratereștrii de buzunar. Și deși n-ai să mă crezi, îți jur că e o poveste adevărată !

Trei săptămîni mai tîrziu, Ada stătea în banca ei, la școală și se uita spre catedră. Profesorul de literatură strînsese caietele de teme și le corecta. Aștepta nerăbdătoare să-l vadă ajungînd la caietul ei, cel cu scoarțe verzi, din plastic. Avea mari emoții ! Doar își făcuse pentru prima oară, singură, compunerea ! Faimoasa compunere cu tema : „Cum îmi ajut părinții în vacanță“, din pricina căreia avusese atîtea aventuri.

Monica, fetița blondă, care cîștiga toate olimpiadele la chimie și era colega sa, o trase ușurel de mînecă, și-i șopti la ureche :

— Ada, dragă ! Ia te uită și tu ! Caraghiosul ăsta desenat de tine pe bancă, parcă îmi face cu ochiul ! Să juri că-i viu, nu alta !

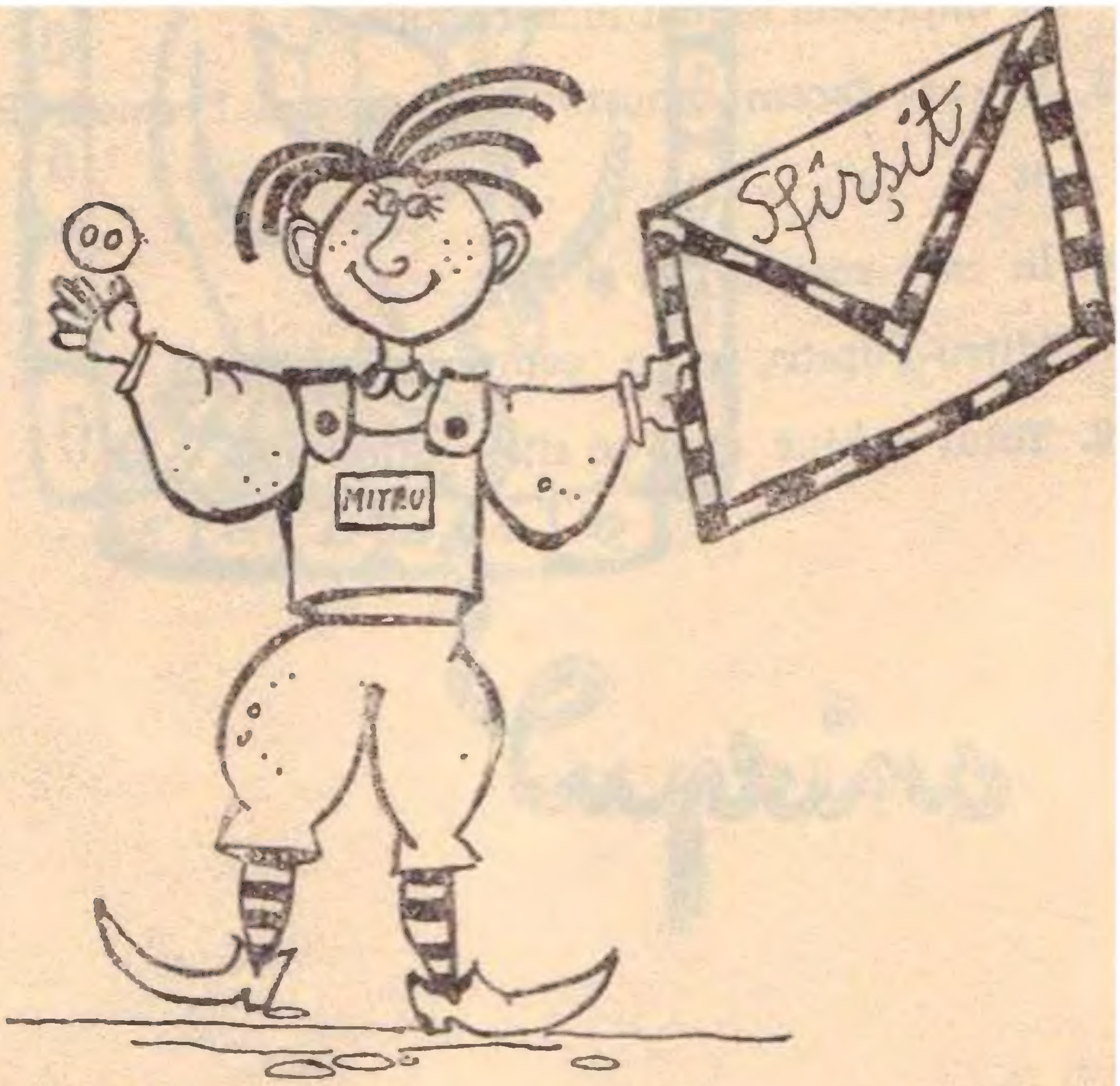
— Sst ! răspunse Ada. Nu-i mai spune, te rog, „caraghios“, că se supără ! E Mitru-Pupitru, zis și Scrijelitu. Probabil că așteaptă să vadă ce notă am să iau la compunere !

Monica își privi mirată colega de bancă.

— Glumeață mai ești ! șopti ea, dînd din umeri.

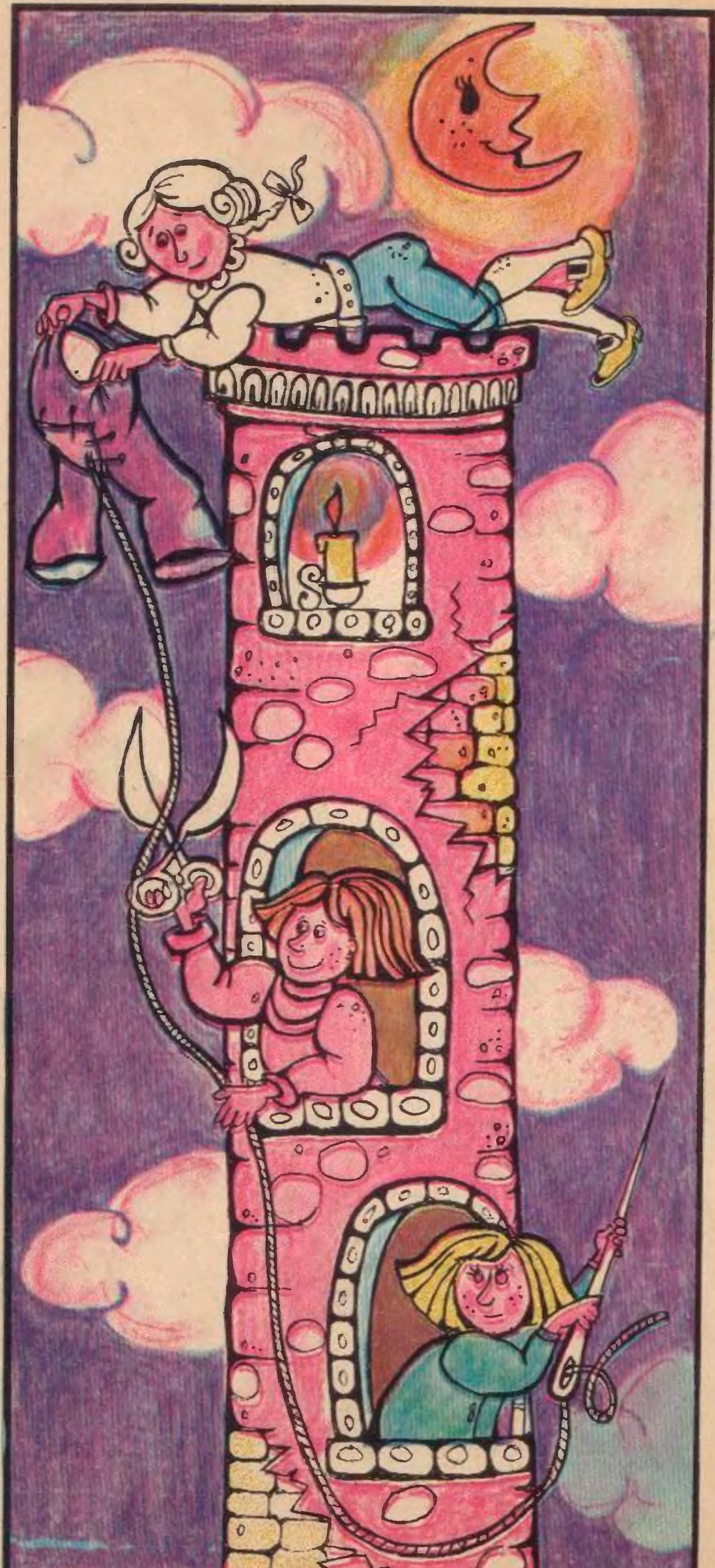
Și se apucă să răsfoiască, plină de curiozitate, manualul nou-nouț de chimie.

Cuprins

LECTOR : PASSIONARIA STOICESCU-IVANOV
TEHNOREDACTOR : FLORENTINA PREDA
BUN DE TIPAR 8 IANUARIE 1987
APĂRUT 1987. COLI DE TIPAR 7.

TIPARUL EXECUTAT SUB CD. NR. 205
LA ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ IAŞI
STR. 7 NOIEMBRIE NR. 49

Lei 9,25